

VITALI CIPILEAGA

A man and a woman are shown in profile, facing each other and about to kiss. The man is on the right, wearing a bright orange jumpsuit, and is barefoot. The woman is on the left, wearing a white dress, also barefoot. The man's shadow is cast onto the woman, creating a visual metaphor for the title. The background is a simple, light-colored room with a wooden floor.

*În
umbră
pașilor
tăi.*

roman

VITALI CIPILEAGA

*În
umbra.
pașilor
tăi*

roman

//bestseller

Editor: Ion Bargin
Redactor: Rodica Roșca
Foto copertă: Alex Iordache
Concept foto: Walter Hirsch
Design copertă: Ina Moroșanu
Tehnoredactare: Ina Moroșanu

© Vitali Cipileaga
© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Cipileaga, Vitali
În umbra pașilor tăi : roman / Vitali Cipileaga. – Chișinău
Editura Bestseller, 2016
(Tipogr. „Bons Offices”). – 250 p.

ISBN: 978-9975-4150-2-6

821.135.1(478)-31
C 54

Diane,
alături de pașii tăi.

1

2014

— Mai e mult până ajungem?

— *Vive la Roumanie*, replică tânărul de la volan. Am și trecut de Pitești.

— Bănuiesc că asta e singura expresie cunoscută în franceză, Ștefan.

Fata de lângă el, o blondă cu părul creț, schiță o grimasă plictisită.

— Săracul de tine, după șapte zile petrecute pe pământ francez...

— Nu-i adevărat, Andreea, se apără tânărul. Te-aș putea uimi la câte cuvinte franțuzești cunosc.

— Așa este. Presupun însă că n-ai fi reușit să comanzi nicio apă plată fără noi, se auzi din spate o voce masculină, râzând.

— Mulțumesc, scump prieten, că mă susții, răspunse tânărul pe același ton glumeț.

— Aș fi jurat că vorbești serios.

Râseră zgomotos. Mașina se îndrepta spre București

pe Autostrada A1, înaintând pe asfaltul încă umed după o ploaie zdravănă. Tinerii, patru la număr, se întorceau entuziasmați din Franța, unde se aventurară într-o călătorie pe care nu aveau s-o uite atât de ușor. Ai fi zis că sunt prieteni și atât, dacă blonda din față nu se juca cu degetele pe piciorul tânărului șofer, iar perechea din spate nu profita de presupusa intimitate ca să-și mai fure un sărut discret și evadat.

— Nu vrei să vii în locul meu?

Tânărul de la volan făcu o privire rugătoare către bărbatul de pe bancheta din spate, Theodor, un brunet trecut de douăzeci și cinci de ani.

— Mulțumesc, dar nu insista. Ai uitat că am condus din Marseille până aproape de hotarul cu Ungaria. Ar ieși mai bine de șaptezeci la sută din tot traseul. Ți-au rămas o sută de kilometri, dacă continui cu aceeași viteză ajungem la București în cel mult o oră și jumătate.

— Un mare mulțumesc pentru calcul, mormăi bărbatul din față cu jumătate de gură.

Prieteni buni, tinerii împărtășeau pasiunea călătoriei cu automobilul. Portugalia, Turcia, Țările de Jos și, mai nou Franța: descopereau, se distrau, inventau de fiecare dată noi alternative în fața unei vieți plictisitoare. Până și bărbatul brunet, cel mai sceptic dintre ei, capitulase în cele din urmă și recunoscuse că nu e chiar atât de rău să te bucuri de viață.

— Viitoarea ta soție va fi în curând studentă, nu-i așa? întrebă Ștefan pe un ton glumeț.

— Am depus dosarul la medicină, răspunse fata, continuând să țină strâns mâinile bărbatului de lângă ea.

Era o brunetă cu un păr strălucitor, care-i evidenția și mai mult ochii negri.

— Pe douăzeci și trei voi susține examenul de admitere.

— Exact a doua zi după concertul lui Julio Iglesias de la Sala Palatului, bătu din palme plină de entuziasm Andreea. Să nu cumva să-mi refuzați plăcerea de a vă avea alături. Azi are concert la Constanța, drăguțul de el. Dacă aș putea, aș fi în clipa asta acolo.

— Pe bune? făcu tânărul de lângă ea.

— Dacă-ți zic. N-ar strica și tu să-mi susții entuziasmul.

— Pe bune? repetă tânărul, manifestându-și vădit dezinteresul.

— Hai că devii nesuferit deja.

Își întoarse capul spre fereastra din dreapta, privind lung cum iarba parcă alerga pe alături.

— Nu știu. Eu aș prefera să merg la un recital cu Nicu Alifantis. Sau să mai călătorim pe undeva. Sau până la urmă să fim împreună, în doi și atât.

— Fiecare cu plăcerile lui, strâmbă din nas fata.

— Recunoaște pentru o clipă că ți-a plăcut și ție ideea.

Privi în oglinda din față, reușind astfel să remarce ce se întâmplă pe bancheta din spate. Bruneta, pe nume Paula, contempla profilul iubitului său cu ochii beți de extaz, mângâindu-i cu dosul palmei fruntea înaltă. Apoi puse capul pe umărul acestuia. Închise ochii mai mult ca

să nu întrerupă starea de visare, decât ca să se odihnească, în timp ce el îi trasa linia gâtului cu degetele pe o şuviță de păr.

— Sunt atât de fericită, Theo, îi șopti ea.

— Și eu, minunea mea mică.

Bărbatul îi luă ambele mâini și i le duse spre buze, sărutându-le, moment în care cei din față scoaseră un chicot, amintindu-le celor doi ca nu sunt singuri în idila lor.

— Hei, ce e asta?

Magia momentului a fost întreruptă de nedumerirea lui Ștefan.

— Am intrat pe o porțiune de șosea fără marcaje rutiere.

— Bănuiesc că a fost asfaltată recent, replică blonda.

— Posibil. Partea proastă e că benzile pot fi ușor confundate de un șofer începător. Apropo, e o căldură insuportabilă aici. Mai aveți puțin și adormiți, și pe urmă nu mai e mult și adorm împreună cu voi.

Luă mâna stângă de pe volan și deschise geamul. Își rezemă apoi cotul de margine, pornind să caute o piesă potrivită. Se opri la un post de radio ce transmitea muzică electronică. Mulțumit, întoarse privirea spre oglinda din stânga, când ochii i se măriră de spaimă. Înlemni pe loc câteva secunde, apoi brusc porni să rotească volanul spre dreapta. Era prea târziu...

În clipa următoare automobilul se lovi frontal de o furgonetă ce venea cu viteză dinspre București. Încurcase benzile și trecuse pe contrasens. Impactul a fost atât de

puternic, că mașina se rostogoli de câteva ori, oprindu-se într-un sfârșit de marginea parapetului. Airbag-ul se deschise în față, după care urmă o liniște totală.

— Când va ieși, oare când va ieși?...

Un domn îmbrăcat în costum își privea nerăbdător ceasul, mormăind sub nas. Se plimba încolo și înapoi pe coridor. Respira din greu, ducându-și frecvent mâna spre nas, dovadă a faptului că-i era insuportabil mirosul de spital. Din când în când se oprea în dreptul salonului din capăt, privind cu deznădejde prin broasca cheii.

După mai bine de zece minute de chin, ușa se deschise larg. Matei Preda, șeful Clinicii de Chirurgie Cardiovasculară de la Spitalul de Urgență Floreasca, ieși ștergându-și transpirația de pe frunte. Domnii se apropiară unul de celălalt, privindu-se direct în ochi.

— Îmi pare foarte rău, făcu medicul. Câteva ore, cel mult o zi și o pierdem. E la capătul resurselor biologice, într-o stare avansată de insuficiență cardiacă. Cum v-am și spus anterior, are nevoie urgentă de transplant.

Domnul în costum dădu disperat din mâini.

— Păi faceți ceva, trebuie să fie o soluție. Deja de câte ori am încercat și...

— Aveți dreptate, îl întrerupse medicul. Pacienta a

ratat de patru ori efectuarea unui transplant, dar asta a fost exclusiv din cauza unor diferențe antropometrice, cât și biologice. Există probleme de compatibilitate pe care nu le putem ignora.

— Și oare scopul vostru nu este să rezolvați această problemă?

Domnul își desfăcu disperat nodul de la cravată, gesticulând la fel de activ.

— Oare nu trebuie să găsiți o soluție?

Doctorul îl privi atent câteva clipe, apoi îi luă mâna, strângând-o.

— Voi fi direct. Într-un caz de cardiomiopatie restrictivă sunt șanse minime să găsim soluții viabile și rapide. Știți prea bine, pacientei i-a fost inserat un pacemaker cardiac artificial, pentru a stimula musculatura cardiacă. Nu a fost eficient. Rămâne așadar posibilitatea unui transplant. Problema e că pacienta are șaisprezece ani. Intervențiile la asemenea grupă de vârstă pediatrică sunt mult mai rare, deci și donarea este mai problematică. Dar insist să mă înțelegeți că vom face tot posibilul să fie bine. Mă auziți?

Bărbatul însă nu-l mai auzea de ceva timp. Se prăbuși jos, rezemându-se cu spatele de marginea peretelui. Își frământa mâinile, repetând întruna: „Nu mai e nicio șansă, nu mai e nicio șansă.”

Șeful clinicii, un bărbat înalt de doi metri, cu umeri lați, privea copleșit de emoție scena din fața lui. Se gândi preț de o clipă, apoi fața i se îmbună într-o expresie destinsă.

— Mai avem o șansă, Raphael. Mă auzi? Nu înceta să crezi în ea, îi spuse pe un ton prietenesc, așezându-se alături.

Bărbatul îl privi pe doctor câteva clipe, apoi își îngropă fața în umărul acestuia. Plângea în hohote, fără a încerca să-și rețină emoțiile. Doctorul îi puse o mână pe umăr, încurajându-l. Stăteau așa de câteva minute, când de ei se apropie grăbit un tânăr îmbrăcat în halat alb.

— Ce s-a întâmplat, Radule?

— Două minute în urmă ne-a venit confirmarea unei donații de cord. Un accident rutier. Victima e în moarte clinică. Indicii primari arată compatibilitate cu pacienta din salonul doisprezece.

Dintr-o mișcare, ambii erau în picioare.

— Am înțeles. Trimite de urgență o echipă de medici pentru a preleva cordul. Și ia legătura cu cei de la SMURD pentru a facilita transportul.

Întoarse capul spre bărbatul în costum.

— Vedeți, șansele apar atunci când ne așteptăm mai puțin.

Porni în goană să pregătească toate cele necesare. Avea îndoieli dacă era bine să-i transmită sau nu această informație și tinerei, așteptând să se asigure de veridicitatea ei. Îi făcuse de patru ori aceeași promisiune și de fiecare dată fusese nevoit să și-o retragă, lăsând în urmă un suflet și mai distrus.

Ambulanța SMURD a ajuns la clinică după miezul nopții. Șeful clinicii în persoană verifică compatibilitatea și remarcă cu mirare că se potrivește perfect noului corp.

Abia după asta intră în salon cu un zâmbet larg.

— Ce zici, de mâine începem o nouă viață?

Nu-i răspunse nimeni. Pacientei deja i se administrase un anestezic general. La două dimineața începu operația, realizând o sternotomie mediană. Conectă pacienta la un bypass cardiopulmonar (aparat care preia funcțiile inimii) și începu anevoioasa și, în același timp, miraculoasa operație.

La 4:15 sfârși ultimele proceduri și medicul ieși în coridor. Bărbatul își scosese costumul și cravata și aștepta nervos pe un scaun. Văzându-l pe medic, se apropie cu pași repezi de el.

— S-au confirmat investigațiile anterioare. La începutul intervenției chirurgicale, în timpul manevrelor de inițiere, inima era epuizată complet. Acest cord a fost ca un dar de sus. Dar să știi, și domnul Preda răsuflă adânc a ușurare, pacienta e salvată.

Bărbatul îl îmbrățișă pe medic cu toată puterea. Își dădu seama că depășește anumite limite și făcu un pas înapoi, emoționat.

— Mulțumesc, domnule. Sunteți prea bun pentru a vă limita la umilele mele mulțumiri. Am însă o singură întrebare.

— Spune.

— Cine este donatorul?

Doctorul îl privi direct în ochi, păstrând liniștea căteva clipe.

— Asta nu vă voi putea spune niciodată.

2016

— Ar fi bine să-mi amintesc cât mai repede de unde o cunosc... un nume măcar.

Theodor se uită buimac la fata care dormea lângă el și își încreți fruntea, vrând să prindă imaginar o amintire care încă nu era convins că-i aparținea. Încet îi reveniră în minte frânturi din seara trecută. O petrecere cu prietenii la *Hard Rock Cafe*. O privire seducătoare. Un pahar de whisky dat peste cap. Un pat. Se întoarce spre fată și o privi mai atent. O brunetă cu păr creț ce-i cădea pe umeri, cu fața incredibil de albă și nasul incredibil de mic. Părea atât de tânără, ai fi zis că-i o copilă. Colțurile gurii și o parte din obrazul drept îi erau murdare de ruj, iar un sân ieșea îndrăzneț de sub tricoul alb. *Oare pe unde se ascunde celălalt?*, se întrebă în gând. Avea chef de glume și totuși încă îi era atât de somn. Își dădu seama că nu prea a dormit noaptea trecută. *O fi ea sau eu de vină?*, își spuse. Simți în gură un gust amar de țigară. Sau poate amândoi. Încercă să-i acopere cu plapuma sânul dezgolit, dar înainte să-i reușească asta

fata deja deschisese încet ochii. Îl privi zâmbind, apoi întinse mâinile în sus, își arcui corpul și căscă de două ori.

— Mmmm, cât e ora?

— E trecut de unsprezece. Cum ai dormit?

— Ca o pisică. Am „zgâriat” rău astă noapte?

Ea râse zgomotos. Lui i se păru curajos de vulgară această intervenție.

Alcoolul îi alegea deseori parteneri deocheate în ultimul an, dar niciodată nu-l dădu de gol în privința gustului estetic vizual. Îi plăceau femeile nu doar senzuale, ci și armonioase, grațioase, un pic timide, femeile-floare, cele care se deschideau lent și tremurând, cele ale căror manifestări nu-ți permiteai să le ratezi, pentru că de fiecare dată îți ofereau un deliciu vicios de apetisant. Așa era Paula... i-ar fi sorbit fiecare mișcare și i-ar fi prins cu buzele fiecare zâmbet sau rid de expresie, i-ar fi contemplat la nesfârșit mișcările dezinvolve și frivole, totuși atât de feminine și fine. Da, îi plăceau femeile, dar putea iubi doar una și, cu siguranță, nu era cea de pe patul său care, atunci când atenția lui o readuse în prim-plan, încerca să-și corecteze ceva la una dintre unghii. O privi insistent vreme de câteva clipe, vrând parcă s-o lase să-și finalizeze ritualul.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Câți ani ai?

— Ai uitat? fata clipi de câteva ori nedumerită. Nouăsprezece și jumătate, Theo.

— Hu, respiră el ușurat.

Vru să se dea jos din pat, dar se răzgândi și își întoarse privirea spre ea.

— Cu riscul să par grosolan sau amnezic, dar...

Se prefăcu că se scarpină în cap, de parcă nu-și aducea aminte.

— Cum te numești?

— Chiar ești: un grosolan care nu-și mai aduce aminte nimic.

Fata se ridică pe jumătate și se așează înapoi în poziție de yoga.

— Ieri mă numeam Lori. Cred că și azi la fel.

— Îmi pare bine, Lori. Totuși cred că prima informație era mai importantă.

Îl privi mirată, ținându-și buzele și pufăind enervată o șuviță de păr ce-i căzuse peste ochi, apoi mormăi sub nas...

— E-n regulă.

— Prea bine, îi răspunse Theo. Atunci nu văd motive de ce nu am bea o cafea împreună.

O spuse într-un miniacces de vinovăție, pentru că astăzi, sub razele matinale ale soarelui, această fetiță părea mai degrabă o soră mai mică, o adolescentă al cărei drum în viață nu i-l facilitase cu nimic.

De data asta se ridică dintr-o singură mișcare din pat și o fixă cu privirea.

— Poți să faci o cafea?

Dar înainte ca ea să spună ceva, adăugă:

— Probabil că nici nu știi unde e cafeaua. Mai bine

mă ocup eu de asta. Până atunci poți să mergi la baie, să faci un duș și să-ți dai jos rujul de pe obraji.

Îi arată cu mâna locul de pe față unde era murdară de ruj, apoi direcția băii.

— Prima ușă la stânga.

Lori puse rușinată mâinile pe față, trecu cu degetul peste colțul gurii și apoi sări ca arsă de pe pat. Era doar în boxeri și tricou, fără sutien. Theo o privi apatic și, sub efectul gândurilor de mai devreme, nu exterioriză nicio impresie.

O urmări cum dispare după ușă. Se apropie apoi de fereastră și dădu la o parte perdeaua, privind pe geam. Era un sfârșit de iarnă posomorât, iar zăpada aproape că lipsea, formând pe ici-colo o mazăgă urâtă și gri. Casele cu două sau trei etaje de pe strada Washington se înșiruiau în ambele direcții, printre copaci dezgoliți și triști. Dezamăgit, se îndreptă spre bucătărie. Îi păru bine că nu o trimise pe Lori aici. Încă se vedeau urmele unei petreceri date alaltăieri seara: câțiva prieteni, băutură, fum de țigară. Ah, și o femeie în brațele lui. De data asta știa sigur numele ei, pentru că-i amintea de o floare: Margareta. Își reproșa aceste momente de diversiune, nu-i aduceau plăcere, mai degrabă erau ocazii perfecte pentru a se deghiza într-un actor plătit să-și uite meseria. Așa putea să lipsească de la cele mai triste și deplorabile scene în care se găsea de la un timp încoace.

Puse boabele de cafea în aparatul electric și ibricul cu apă la fiert. Măcină atent boabele, apoi scoase din dulap

două cești mici. Puse cafeaua măcinată în ibric, câte două lingurițe pentru fiecare ceașcă. Căscă de trei ori în timp ce amesteca totul cu o linguriță. *S-a mai dus o noapte și o ceașcă de cafea*, se gândi. Așteptă să fiarbă apa, până dădu în clocot. Adăugă încă un vârf de linguriță de cafea peste cafeaua din ibric. Ieși un caimac pe care-l puse în cești. Apoi turnă cafeaua din ibric peste caimacul din cești. Îi plăcea întreg procesul, pentru că era unul din puținele momente când se putea gândi la ale lui. Luă ceștile și reveni în dormitor.

O găsi pe Lori așezată pe o margine de pat, cu un prosop înfășurat în jurul capului sub formă de turban. Avea un picior întins și altul strâns la genunchi, cu ochii ațintiți asupra degetelor. Își refăcea unghiile cu oă roșie.

Theodor se îndreptă nemulțumit spre fereastră și o deschise larg. Un val de vânt rece și aspru intră în cameră.

— Hai că se răcește cafeaua. Și-apoi, ieșim în zece minute.

— Dar, Theo...

Vocea ei deveni moale și rugătoare. Se grăbi să-și vopsească ultima unghie, apoi acoperi oja, în același timp suflând peste unghiile proaspăt vopsite.

— N-ai vrea și tu să mai stăm un pic? Pe timpul ăsta chiar nu am chef să ies afară.

Și, fără să mai aștepte răspunsul lui, se ridică de pe pat, se apropie de el și-l cuprinse cu mâinile pe la spate. Începu să-l sărute pe gât, pe ureche...

Insistența ei îl tulbura și mai mult, avea un

comportament care-l făcu să se îndepărteze cu brutalitate. Plus la asta, stătea de prea mult timp în apartamentul lui cu o fetișcană de nouăsprezece ani jumătate, căreia puteai să-i dai cel mult șaisprezece. Sorbi din cafea și, uitând că încă era fierbinte, își fripse limba. Luă asta drept un semn decisiv.

— Mă grăbesc, Lori. Mă așteaptă un client important la serviciu. Hai, ține ceașca.

Băură cafeaua în tăcere. Ea stătea rezemată de ușă, privindu-și fără chef degetele de la picioare. El stătea lângă fereastră, urmărind un bărbat care mătura strada. Din când în când, briza de vânt arunca aburii de cafea din stânga spre dreapta și invers.

— Ai terminat?

Fata dădu încet din cap, înghițind în sec. Cel mai probabil înțelese că era mai bine să nu ceară și a doua ceașcă de cafea.

— Nu prea ai chef de vorbă, spuse ea.

— Nu prea am ce să-ți spun, se grăbi să răspundă el.

Ea îi pricepu aluzia. Își strânse hainele și plecă la baie să se îmbrace. Theo își trase pantalonii și îmbracă un pulover gri închis cu gât. Lori apărură în fața lui îmbrăcată într-o rochie neagră mulată, cu un decolteu mult prea evident și o jachetă albastră, roasă la coate. Trebuie să beau mai puțin, gândi el. O ajută să-și pună paltonul. Își luă cheile de la mașină, geanta, se îmbracă la rândul lui cu paltonul și ieșiră ambii pe ușă, tăcuți.

În stradă, se oferă să-i cheme un taxi, refuzând să o

ducă cu propria mașină. Lori făcu o criză expresivă tipică unui copil care încearcă să-și manipuleaze părintele, dar nu primi decât o privire tăioasă.

— N-ai să înțelegi, explică el. Dar crede-mă că nu pot.

Așteptară zece minute, tropăind din picioare de frig și privind plictisiți în telefoane. Când veni taxiul, ea îl îmbrățișă și încercă fugar să-l sărute pe buze. Theo doar întoarse obrazul și apoi îi strânse încet mâna. Scoase portofelul și-i dădu șoferului 50 de lei, spunându-i să păstreze restul.

Lori urcă în mașină, vădit dezamăgită de moment. Brusc își scoase capul pe fereastră. Vântul de afară imediat îi ciufuli tot părul.

— Dar nu mi-ai dat numărul tău de telefon, exclamă ea.

— E mai bine așa. Ți mulțumesc pentru tot, răspunse Theo.

Știa și ea că cel mai probabil nu îl va mai vedea niciodată.

Urmări preț de câteva secunde cum dispare taxiul după colț, apoi se întoarce și porni grăbit spre mașina parcată lângă poartă. Chiar dacă afară erau cam două grade cu minus, i se făcu atât de frig, încât a fost nevoit să ridice de tot gulerul hainei. Purta un palton Chanel bleumarin, căptușit și cu buzunare, în care își ascundea mâinile reci. În picioare avea botine Chelsea de culoare brun închis, pantaloni chino slim fit, un ceas casual Tissot și o curea de culoarea botinelor. Îmbrăcat astfel, părea unul din tipii respectabili din oraș, cu o afacere de succes în spate sau cu suficiente relații. Dar nu era așa. Theodor Onciu cunoscuse încă de mic cum e să trăiești greu și de atunci încerca să se descurce cum putea. Știa că banii, experiența și reputația valorau mai mult decât două facultăți în cercul antreprenorilor în care-și făcuse loc. Avea douăzeci și șapte de ani, deși mulți îl poziționau la categoria treizeci+, cel mai probabil din cauza bărbii pe care nu și-o rase de ani buni, dar pe care o tundeă o dată la trei zile. Brunet, cu păr ușor cârlionțat, cu fața uscățivă și fruntea lată

părea un oriental care-și găsisese de treabă prin București. Ochii îi erau căprui și expresivi, iar buzele puțin mari și cărnoase. Cu un corp bine proporționat, umeri și piept lat și picioare solide, era tipul de bărbat care inspira de la prima vedere putere, în primul rând una psihică. Avea succes la toate categoriile de femei, dar eleganța spiritului și respectul cu care se autotrata nu-i permiteau să profite de acest bonus decât atunci când fie nu era el însuși, fie era cu adevărat interesat.

Trăise suficient de modest încât să nu dea un ban pe lucrurile care nu contau. În momentele lui de slăbiciune își plângea soarta între două pahare de vin și așa se convinsese că de la un bărbat respectabil până la un depravat nu e decât o emoție ucigătoare. Într-o zi de vară, în 2015, epuizat emoțional, mai mult beat decât conștient, intrase într-un local dărăpănat din Centrul Bucureștiului, se rezemă de unul dintre pilonii putrezi din lemn și se lăsă cu toată puterea în jos, plângând în hohote. Soarta făcu ca lemnul să fie prea vechi și să se rupă sub greutatea corpului său. Atunci, căzut cu fața în sus și cu un picior rupt, o văzu pe ea: atât de reală, atât de frumoasă, pentru prima dată după acea clipă tragică. Luă acest moment drept un semn venit de sus, chiar de la ea. Timp de două luni a scos tot mucegaiul și materialele uzate din local, a refăcut interiorul, a reparat un șemineu din care cădeau cărămizile, a acoperit pereții cu tencuială albă, a adus scaune și mese noi, câteva canapele din piele. A luat autorizație pentru siguranță în caz de incendiu și

a îndeplinit restul procedurilor. Iar grinda o acoperi cu luminițe albe. Realizase acest pas știind în adâncul lui că fără munca asta istovitoare ar fi fost demult distrus. Făcuse ceea ce nu reușea să facă în sufletul lui — ordine, pace, iubire. Și asta pentru că într-o zi își închise toate amintirile din trecut, cu rănilor lui dureroase, într-un loc unde numai el avea acces. Acum gândise o metodă de a rămâne „viu” și util. Toate lucrurile au mers spre asta și deseori își amintea de acel început.

Localul arăta modest la exterior, cu ferestre mari și pereți de un albastru deschis. În schimb, interiorul îi amintea de un cămin călduț unde poți să inventezi că ești acasă, chiar dacă nu ai una. Un șemineu cu o canapea roșie în față, alături de care găseai o zonă de bar cu scaune din piele. În spate era spațiu de consum, cu mese rotunde, unde puteai mânca bucate cu specific franțuzesc la preț bun. Gândise o combinație stranie dintre spiritul restaurantului elegant și nebunia barului cu șemineu. Îi dăduse și un nume ușor deghizat, ales în amintirea comuniunii sale anterioare cu fericirea — *Pariso*. În mai puțin de jumătate de an localul avea să devină unul dintre cele mai apreciate din București...

Theo răsuci cheia și porni motorul unui Volvo XC90. Ieși de pe Washington și coti dreapta pe Calea Dorobanți. Ajunse până la intersecție, apoi o luă spre Romană, în scurt timp ajungând în fața unui rând lung de mașini. În București, chiar și când nu e oră de vârf ai probleme cu ambuteiajul, mormăi enervat sub nas. Își aminti însă că undeva prin Shanghai mașinile au rămas blocate în stradă timp de douăsprezece zile. Se resemnă repede și urmă rândul de mașini, gândindu-se cât de bine-ar fi să reușească să ajungă la întrevvedere ce o avea cu un furnizor. Ura ambuteiajele din capitală, cu excepția cazurilor când în momentele lui de singurătate voluntar o lua pe Calea Victoriei, ca timp de jumătate de oră să admire zecile de clădiri vechi, monumentele și oamenii care se grăbeau. După vreo zece minute drumul se mai eliberă, așa că în scurt timp deja cotea pe Splaiul Independenței. Parcă pe dreapta, privind răutacios către un bărbat care deja se grăbea spre el. Istoria parcajiilor îi era bine cunoscută. Aceștia cereau ilegal bani de la șoferii care doreau să-și lase mașinile la

Gara de Nord, Piața Unirii, Sala Palatului, la intrarea în Centrul Vechi și în multe alte locuri. Evită problema unei roți sparte, dându-i parcagiului zece lei, coborând apoi printre străduțele pietonale. Inspiră aerul rece de afară și deschise ușa localului.

— Salutare, prieteni, strigă el entuziasmat.

Îi răspunseră la salut mai multe voci din diferite zone ale localului. Pariso își deschidea ușile clienților la nouă dimineața și le închidea după miezul nopții sau și mai târziu de atât, în weekend. El însă venea de fiecare dată pe la două după-amiază, ca să rămână până la final. Nu reușea să facă nimic bun dacă nu dormea suficient. Mai mult, vechiul job lăsase amprente în regimul său de acum. Și totuși, indiferent de prezență, Theo reușea să păstreze o atmosferă debordantă, fiind, în primul rând, un specialist în comunicarea cu oamenii și apoi un antreprenor. Mulți dintre vizitatorii de ocazie i-au devenit clienți fideli, ba chiar prieteni, fără a depune mare efort. Avea asta în sânge. Semnă un contract bun pe jumătate de an pentru livrarea produselor din carne, apoi intră în camera din spate să-și schimbe hainele. Îmbracă o cămașă în pătrățele, niște blugi și o pereche de ghete verzi. Nu i se părea normal să iasă în evidență cu haine de firmă. Însă chiar și așa arăta seducător. Se așează pe un scaun de lângă bar, făcând semn barmanului să-i aducă o bere, când se auzi strigat de cineva. Îl văzu la una din mese pe Marius, un vechi prieten, alături de alți amici de-ai lui. La ai săi treizeci și cinci de ani, pleșuv și cu mâinile mult prea

păroase, după câteva tentative de a se pune pe picioare devenise un frustrat și, în consecință, rămase singur. Se ridică de pe scaun și luă loc alături de ei.

— Theo, tocmai despre tine vorbeam.

— Zău? Care-i treaba, Marius? Întrebă nedumerit.

Pe Marius îl cunoștea de mai mult timp, deși relația lor era mai degrabă accidentală. Uneori o făcea pe curiosul, alteori – pe băgăciosul, ceea ce nu era foarte diferit.

— Ne gândeam că poți să ne explici ceva, făcu bărbatul, sughițând. Fără supărare, dar cum se face că mai mereu ai noroc la femei? Nu ești frumos și nici cel mai bogat, și totuși se lipesc femeile de tine ca muștele de lipitoare.

Îi privi rece pe fiecare direct în ochi, găsim cinci indivizi care, într-un fel anume semănau unul cu celălalt.

— În primul rând, cred că ai băut prea mult, replică Theo, arătând cu degetul spre câteva cutii goale de bere de pe masă. Apoi, asta e un subiect de discuție pentru băiețași minori, cărora li s-a făcut poftă de sex, dar nu știu cum se face asta. În lumea atracției contează alte lucruri. Sexul vine ca bonus.

— A, zici de emoții sincere? zâmbi Marius, convins că tocmai spusese ceva foarte important.

— Emoții pentru toți idioții! adăugă unul dintre bărbați, râzând.

— Nu, zic de lucruri practice, răspunse Theo, enervat. Tocmai de-aia tu, Marius, nu prea ai noroc la femei. Prea sentimental ești și transformi asta într-o banalitate, și nu

într-o joacă. În postura ta de bărbat frustrat s-ar putea să nu mă înțelegi, dar femeilor le place când deții ceva material. Cifrele contează la fel de mult pentru ele ca și emoțiile. Îți dau exemplul meu: am acest local. Aici vin zilnic peste cincizeci de oameni. Plus, am zece angajați. Ce crezi că remarcă femeile? Cifre. Apoi, ele văd contul. Iarăși cifre. Apoi, analizează ce fel de oameni vin aici, în ce sunt îmbrăcați. Apoi, în ce mă îmbrac eu. Și tot așa.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă nedumerit Marius.

— Vreau să spun că noi toți suntem materialişti, dar uneori femeile sunt mai materialiste decât noi!

Bărbații de la masă își aruncară priviri întrebătoare unul altuia. Theo își întoarse ochii și urmărea atent cum se descurcă chelnerii.

— Mhm... înțeleg, murmură Marius. Ar fi cazul să ne mai întâlnim la *Don Cafe*, în amintirea vremurilor de atunci, când făceam afaceri mari.

Se gândi preț de o clipă, apoi adăugă.

— Când erai cu Pa...

Theo se întuneacă la față. Marius înțelese că a început să spună ceva total aiurea, se opri, dar era prea târziu. Theo deja se ridicase în picioare.

— Nu promit nimic, băieți. Bine, fug să văd ce se mai aude pe la bucătărie. Nu de alta, dar erau pe sfârșite conopida și cașcavalul, iar fără ele câteva preparate cu adevărat speciale se exclud din meniu.

Se îndreptă spre bucătărie, simțind că se sufocă. Bărbații ăștia, de altfel fiecare cu principii de viață,

cu afaceri și cu cel puțin câte o femeie în minte, nu-l înțelegeau: poate că nu tuturor le este dat să trăiască pentru acea o singură femeie. Pentru majoritatea oamenilor suferința este o stare de moment, care se atenuează în timp. Pentru bărbații de la masă suferința era de calibrul valorilor lor, așa cum era și dimensiunea în care-și trăiau istoriile de dragoste nenumărate. Pentru el însă, suferința părea nelimitată, un paravan sub care-și derula scenariul cel mai nefericit dintre fericiți, iar acea femeie a trecutului său părea să fie unica destinație în care evada ca să se mai regăsească.

Pentru a-i fi mai ușor, obișnuia să disece goliciunea în clipe. Erau acele clipe în care încerca să pară cuceritor și șarmant. Erau acele clipe când avea în față doar o sticlă de vin bun și câteva amintiri grele. Erau clipele în care cineva îl trezea la realitate, îl provoca să seducă. Se lăsa condus de propria pradă, i se oferea total, făcând fericit un suflet rănit sau poate două. Apoi, pur și simplu, dispărea din decor, luând cu el și imaginile. Regreta, însă relua același coșmar. Până nu veneau duminicile.

Parcă mașina lângă poartă și era cât pe ce să atingă cu roțile marginea trotuarului. Era întuneric beznă, cele câteva felinare de pe stradă fiind stinse. Iar o fi o pană de curent. Scoase câteva pungi cu produse din portbagajul mașinii, apoi o închise cu putere. Deschise cutia poștală, înhățând câteva plicuri și urcă anevoios treptele de la intrare. Se dezbracă pe dibuite. Scotoci prin sertare și găsi câteva lumânări, le aprinse și porni cu ele spre baie să facă un duș. Reveni în salon în nici zece minute, se trânti pe canapea cu un pahar de whisky într-o mână și cu plicurile în cealaltă. Le apropiie de lumina lumânărilor și începu să le verifice. Facturi. Scrisori de la furnizori. Câteva pliante promoționale. Se miră când luă în mâini un plic de culoare albă, pătrat și fără nicio inițială pe el. Habar nu avea de la cine putea fi. Îl întoarse de pe o parte pe alta. Nimic. Se repezi să caute o foarfecă prin dulapuri.

Poate e vreo ofertă? Sau cuiva îi arde de glume?

Tăie grăbit marginea plicului. Găsi în interior o foaie albă A4, împăturită frumos, care mirosea prea strident a

parfum de bărbat. Strâmbând din nas, apropie și mai mult foaia de ochi, reușind să deslușească în semiîntuneric un text scris la calculator.

Sunt furioasă pe tine. Îți bați joc de viața ta, sperând că se va găsi cineva să te salveze din fața prăpastiei. Dar nu înțelegi că ai săpat-o cu mâinile tale luni bune, ani la rând, refuzând să trăiești cu adevărat. Ești un fricos. Și ce fac fricoșii? Spun că nu pot, nu vor, nu îndrăznesc, nu știu cum. Dar ai o groază de motive să știi și să vrei. Privește în jur, lasă-te suprins de minunile mici ale acestei lumi mari. Nu te învinovăți pentru ceea ce nu poți duce.

Am fost și eu secătuită de puteri. Am crezut că nu mai am nicio cale de ieșire. Plângeam, crezând că așa puteam arăta lumii întregi cât de tristă sunt. Dar mai târziu am înțeles că nu plângi pentru că ești trist. De multe ori lacrimile noastre nu au nimic în comun cu tristețea. Plângi pentru că te aștepți să fie mai frumoasă acea despărțire și mai frumoasă acea dragoste. Poate cea mai frumoasă dragoste.

Se rezemă cu spatele de canapea, privind neputincios spre rândurile de pe foaie. Ritmul cardiac i-o luase razna, mâinile îi tremurau. Se repezi apoi și înșfăcă foaia în mâini, analizând fiecare milimetru, dar nu găsi nimic altceva. Deși nu voia să recunoască, i se părea uluitor cât de asemănător era textul scris și cuvintele pe care i le spusese cu doi ani în urmă Paula, chiar cu câteva zile înainte de călătoria la Paris. Așezați pe o bancă din parcul IOR, planificau ultimele detalii ale marelui eveniment

ce urma să aibă loc în luna aprilie. Paula era culcată în brațele lui, când brusc se ridică și privi în depărtare. Ochiul ei erau stinși.

— De ce ești tristă, Paula?

Ea îl privi lung, apoi îi atinse cu palma obrazul drept.

— Theo, de multe ori lacrimile noastre nu au nimic în comun cu tristețea...

Își mai turnă un pahar de whisky și, în lipsa luminii, răsturnă sticla jos, care se sparse în bucăți. Imediat camera a fost inundată de un miros acut de băutură. Se cutremură la gândul că însăși Paula ar fi putut tasta rînd după rînd întreg textul, dar știa că era imposibil. Nu mai avea niciun chef să strângă cioburile de sticlă. Amețit de miros, adormi pe canapea, având impresia că cineva intrase în viața lui fără a-i cere permisiunea, complotând împotriva propriei tăceri. Iar asta era mai aiurea decât să sufere de unul singur.

Se trezi târziu după douăsprezece, sări ca ars din pat și porni în goană spre bucătărie. Puse la fiert ibricul pentru cafea, apoi se îndreptă spre colțul salonului, pornind un gramofon vechi de culoare neagră. Era fan al discurilor de vinil, adunase o colecție întreagă pe care o aranjase cu grijă pe câteva rafturi, o mare parte din discuri fiind cumpărate online de pe site-uri de antichități sau de la *Antiques & Handmade* din Centrul Vechi — discuri de Lionel Richie, Josef Zsapka, Prince. Scoase un disc Elvis Presley, 50x THE KING și-l puse pe pick-up, apoi mută acul la mijloc.

Lăsă ușa de la salon deschisă și intră în baie. În mai puțin de cinci minute era deja în cada cu apă fierbinte, respirând din greu de la stropii care-i frigeau corpul. Închise ochii, amintindu-și de prima zi în care se mutase aici. Se culcase în aceeași cadă, își cufundase fața sub apă, rămânând acolo până se sufocă. Și gestul ăsta îl repetă câteva luni la rând, până nu înțelese că e prea slab pentru a sta astfel suficient de mult. Scoase mâinile zbârcite din apă, privind cum se scurg zeci de stropi și cum ies aburi

din piele. Se gândi cât de multe lucruri s-au schimbat în doar douăsprezece luni. Un an în urmă închiriasse o casă în Cartierul Capitalelor, sperând că aici va găsi un refugiu. O cameră de zi, un dormitor, o baie, o bucătărie mică, dar comodă. Mobilă veche în stil venețian. Câteva tablouri alb-negru. O priveliște liniștită ce dădea spre alte case la fel de singuraticе.

Se ridică din apă, privindu-se absent în oglindă. Rămase cu ochii ațintiți spre cicatricea de la brațul drept. Îi amintea de fiecare detaliu al unui trecut trist, care i se înfipse în creier ca o căpușă urâtă și murdară. Și totuși, rana asta era mult mai mică comparativ cu cea pe care o purta în suflet. Deschise dulapul și îmbracă singurul costum negru pe care-l avea. Se gândea permanent la scrisoarea pe care o primise, dar imediat regreta nemeritata atenție pe care i-o acorda. Urcă grăbit în mașină și în câteva minute ieșea deja din pasaj și intra pe bulevardul Dimitrie Cantemir. Se gândi cum unele lucruri nu se schimbă niciodată. Întotdeauna era agitat când trebuia să ajungă la Cimitirul Bellu. Făcu dreapta pe Calea Șerban Vodă și peste puțin timp parcă în fața cimitirului, rămânând câteva clipe cu mâinile pe volan. Coborî apoi repede, înșfăcă buchetul de flori pe care-l cumpărase încă de cu seară și intră. Umbre discrete alunecau pe morminte, pe monumente și statui, formând desene stranii. Știa pe de rost drumul. Asemeni clienților din Pariso, multe dintre acele umbre aveau o poveste pe care o relatau prin oamenii pe care îi surprindea uneori, aplecați de amintiri și nostalgii

deasupra mormintelor. Știa totul despre vecini – cine și ce flori prefera, cine a fost o mamă destoinică și cine un fiu curajos, cine avea prieteni adevărați și cine fremăta în singurătate așa cum, probabil, a făcut-o toată viața. Mormintele sunt fotografiile care surprind lumea pe care am construit-o, mult timp după plecarea noastră. Despre ea, el ar fi vrut ca oamenii să știe măcar un lucru – că era iubită. Aceasta era crucea ei, pe care el i-o purta prin viață.

Ajunse repede în fața mormântului – o cruce de dimensiuni medii, simplă, dar desăvârșită, din lemn. Se apropie timid și sărută încet locul unde era inscripționat numele ei, lăsând buzele să i se lipească de plăcuța de fier. Se aplecă apoi și scoase dintr-o vază câțiva trandafiri aproape intacti, pe care îi aduse duminica trecută, punând în locul lor trandafirii proaspeți. Se așeză tăcut pe un scaun de alături și privi orizontul și încercă să și-o imagineze acolo, ca pe un apus frumos.

— Știi, Paula...

Nici nu remarcă când începuse să vorbească.

— Știi, în ziua în care te-am înmormântat aici, mătușa ta ne-a oprit din drumul spre cimitir: o ținea una și bună că trebuie să punem prosoape roșii în pomul cu daruri. Noi însă aveam prosoape albastre. A alergat până acasă să le aducă și s-a întors după o oră cu prosoapele. Noi însă deja ne luasem rămas bun.

Ochii i se umplură de lacrimi. Era cea mai lungă zi din fiecare săptămână și totuși era ziua în care putea fi el însuși. Uneori scurgea cu greu până și ultimul pretext

de a-și prelungi vizita, povestind cele mai aiurite și banale fleacuri cotidiene. Se agăța de această zi, în care se putea victimiza, blama și refugia în umbra tăcerii, în ideea că într-o zi golul se va umple. Doar că el era la fel de viu ca și trandafirii pe care-i înlocuia cu grijă de fiecare dată, în fiecare săptămână.

Tresări când telefonul începu să vibreze insistent. Știa deja cine este. O amintire vie a unui trecut.

— Theodor, dragul meu, ce faci?

— Sunt la cimitir, spuse Theo cu jumătate de gură.

— Să nu îngheți, puiule. Când ajungi la cină? Vreau să dau curcanul la cuptor și trebuie să știu ora, ca atunci când vii să-l pot scoate fierbinte.

— Peste o oră sau două.

— O oră sau două, repetă femeia. Dar mai exact?

— La șase sunt la voi, răspunse Theo.

Închise telefonul. Se ridică în picioare și smulse de lângă mormânt un firicel de iarbă uscată. Îl trecu printre degete, apoi îl strânse puternic în palme, în loc de rămas bun.

Din ziua accidentului nu povestise nimănui despre trecut, despre frici, despre pierderi. Închise în el durerea, o purta pe brațe în dormitor, o tănuia în baie și o cocea la bucătărie, o machia la Pariso și o plimba printre gânduri când mergea cu mașina.

În câteva minute ieșea deja pe poarta cimitirului și în jumătate de oră ajunsese acasă la mama Paulei – Mara. Locuia în Vitan, un cartier din Sectorul 3 ce venea de-a lungul Căii cu același nume. Știa atât de bine zona. Se

plimbaseră de zeci de ori pe malul Dâmboviței sau pe străzile din cartier: Foișorului, Moruzzi, Zizin. Aici își făcuseră atât de multe promisiuni, ținându-se de mână ore întregi, aici el o ceruse în căsătorie...

Ora șase. Se salutară în prag, îmbrățișându-se. Intrară în casă, unde lumina abia de ardea, fiind aprinsă doar o lampă mică. Nu se schimbaseră aproape nimic în doi ani de zile. Tapetul, lampa cu fitil, podeaua: totul rămase blocat în timp. Totuși, Mara avea grijă să păstreze o curățenie impecabilă, la fel ca și amintirea Paulei.

— Nu vrei să intri în camera ei? mama Paulei îl privea sprijinită de colțul unei uși, așteptând răspunsul.

— Da.

Vizita de la cimitir era începutul firesc pentru o astfel de continuare. Și totuși, camera impunea o distanță stranie. Mara o transformase într-un sanctuar dedicat fiicei sale. Jaluzelele erau trase. Câteva lumânări ardeau pe o masă din colț. Un miros de cocos îi gădilă nărilor, amintindu-i de mirosul ei preferat. Camera, ca și toată casa, rămăsese neschimbată. Patul cu plapuma pe care erau imprimate personaje Disney, relicve ale copilăriei. O vioară dezacordată, scoasă din husă și pusă cu grijă pe un scaun. Câteva tablouri alb-negru. Dar nicio poză cu ea.

În câteva minute se așezară la masă. Un motan bătrân se cocoță pe scaunul unde de obicei stătea Paula, mieunând a foame.

— Spune-mi, cum îți merge? îl privea cu ochii unei mame care nu-și văzuse copilul de foarte mult timp.

— Nici foarte rău, nici foarte bine. Muncesc, și când nu am ce face - iar muncesc.

— Te înțeleg, făcu femeia cu un aer de compasiune. În țara asta trebuie să te spetești muncind, ca să supravețuiești.

Theo mânca din pastele cu sos, gândindu-se la cuvintele ei – un adevărat imn pentru toate generațiile. La fiecare etapă a vieții sale urările celor mai în vârstă păreau niște amenințări, care enunțau așteptări la nivelul cărora era riscant să nu ajungi. Ea totuși era atât de senină. O privi pe furiș. Avea peste patruzeci de ani, dar era tânără și frumoasă, chiar dacă i se vedeau cearcănele de insomnie în jurul ochilor. Grațioasă în gesturi, suplă, îi amintea mult de fata de care se îndrăgostise.

Mara era vizibil emoționată de prezența bărbatului din fața ei. Mânca în tăcere, din când în când privind în direcția acestuia. La un moment dat, se opri brusc. Lăsa cuțitul jos și se întoarse cu fața spre Theo.

— Uneori nu știu de ce mai vii aici. Dar apoi înțeleg că și tu, și eu încă suntem dependenți de prezența ei. Îți mulțumesc ca nu ai uitat-o. E copilul meu. Singură nu aș mai putea... Singură nu aș mai vrea să rămân...

Un nod în gât îi întrerupse la timp strigătul dramatic de care s-ar fi rușinat mai târziu. El o privea neclintit, chiar dacă nu empatizase niciodată atât de mult cu ea, ca în acest moment. Tăcerea plângea, iar orice alt gest sau cuvânt ar fi pângărit ritualul.

Într-un târziu mama Paulei arătă cu mâna spre camera fetei.

— Știi de ce nu ai găsit nicio poză cu ea? Nu am vrut s-o păstrez nici pe cea de la înmormântare. Odată cu panglica aia neagră de pe ea, s-a înnegrit și inima mea. Fâșia aia neagră... a închis-o ca pe ultimul om într-o poză veche. Oare îi este frig acolo, oare îi este trist, oare îi este foame???

Tăcu. Dar nu pentru mult timp. Monologul acesta se plămădea în fiecare zi, fript de tăcerea lacrimilor ei de mamă, dar aveau nevoie de o a doua prezență, pentru a-și lua avânt să fiarbă, să se mistuie, iar apoi să se așeze ca o alifie miraculoasă peste sufletul ei neresemnat.

— Simt că acuș va intra pe ușă, se va așeza la masă alături de tine și va începe să povestească în stilul ei glumeț despre cum și-a udat hainele în drum spre casă, pentru că ploua. Iar ei îi plăcea ploaia.

Ochii i se umplură de lacrimi de visare. Theo dădu să se ridice, însă femeia îi făcu semn să ia loc. Își șterse lacrimile cu un șervețel și își reluă înfățișarea firească.

— Nu cred c-ar putea cineva înțelege ce simt și ce nu mai sunt în stare să simt. Deja am uitat numărul orelor petrecute în Cișmigiu, pentru că era locul ei de suflet. Nu mai țin minte de câte ori am comandat cafea cu trei lingurițe de lapte, pentru că asta era băutura ei preferată. Se aplecă spre Theo și-l luă de mână, privindu-l cu ochii triști.

— Dragul meu, și tu? Suferi și atât de greu îți este. Poate...

Oftă din greu, gândindu-se undeva departe.

— Poate e timpul s-o lași, să începi să vezi cu alți ochi viața. Știu că ea și-ar fi dorit să mergem mai departe.

— Nu știi, făcu încurcat Theo.

Se ridică în picioare, puțin deranjat, deplasându-se în alt colț al camerei, privind un tablou de pe perete. Ea îl urmări câteva clipe, apoi veni alături și-i puse mâna pe umăr.

— Iartă-mă. Mai bine să bem o cafea. O fac așa cum îți place ție.

În zece minute se așezară pe canapeaua din salon. Motanul veni și se cocoță în brațele ei.

— Știi, Mara, am primit zilele astea o scrisoare anonimă.

Sorbea din cafea și, auzind cuvintele lui Theo, se înecă. O privi mirat.

— Nu-i nimic, în ultimul timp am tot mai multe reflexe necontrolate. Ce fel de scrisoare?

— Una banală și, în același timp, stranie. Cineva încearcă să mă aducă pe calea cea dreaptă, ca un fiu rătăcitor ce sunt.

Vorbea cu un aer serios și o privea bănuitor.

— Pentru o clipă m-am gândit... În fine, știi cumva despre ce este vorba?

Femeia nu mai spuse nimic. Avea ochii speriți și fața trasă. Se ridică și se îndreptă spre fereastră, cu cafeaua în mână. Privea lung dincolo de geam, adunându-și gândurile. Simțea că este într-o dilemă, complice involuntar al unor taine care nu-i aparțin.

— Aș vrea să te pot ajuta, dar...

Theo se ridică grăbit și în doi pași ajunse în dreptul ei. Așadar, bănuielile lui nu erau goale. Marei nu-i stătea în fire să mintă, iar unicul lucru pe care l-a găsit a fost o expresie speriată a ochilor ei.

— Vreau să știu ce amestec ai în toată schema asta. Pentru Dumnezeu, spune-mi.

Ea se întoarce, lăsând imediat ochii în jos.

— Nu pot, Theo.

O privi contrariat, dar nu mai insistă. Apoi, dintr-o mișcare, dădu jos tabloul de pe perete. Era dreptul lui la replică.

Încă uimit de propriul gest, se îndreptă spre ieșire, îmbrăcându-și geaca. Mama Paulei îl urmărea cu o privire speriată.

— Ascultă-ți inima, Theo. Și ascultă și inima Paulei.

O privi furios și înfrânt, fără să priceapă ce vrea să spună și ieși într-un acces de furie.

Era prima dată când îndrăznise să-și etaleze emoțiile în fața ei. Era furios și, în același timp, se simțea jucat pe degete într-o bătaie de joc de toți, de destin, de un anonim.

Știa oricum că va reveni și duminica viitoare. Dar pentru azi era prea mult. Se urcă în mașină, ajunse acasă și porni muzică rock, dată la maximum. Intră în baie și, pentru prima dată după mult timp, plânse ca un copil.

Mașina gonia deasupra pasajului către Centrul Vechi, când se răzgândi din mers. Semnaliză și parcă la Lupoaică, reușind să prindă ultimul loc liber. Ieși din mașină și porni înapoi vreo sută de metri, intrând la Shop&Go. Cumpără un pachet de țigări și două de biscuiți. Se întoarce la mașină, își puse centura și porni mai departe, ronțâind din biscuiții crocanți. Trecură două săptămâni de când primise acea scrisoare anonimă, o citise deja de zeci de ori, căutând indicii ascunse, dar încă era blocat la capitolul întrebări. Într-o seară se apucă să numere cuvintele. Se opri la jumătate și înțelese că e un gest prostesc. Își dădea seama c-ar fi putut fi o simplă scrisoare, în plasa căreia a căzut, dominat de iluzia că între necunoscută și Paula ar fi fost o conexiune. Și atunci, de ce Mara a avut un asemenea comportament? O vizitase ca de obicei duminica, dar găsi aceeași reacție.

— Te rog, nu mă întreba, că nu am ce să-ți spun.

Ajunse la Pariso înainte de douăsprezece, pornind să descarce produsele. După o oră se așează la bar să bea o bere. Focul în șemineu ardea jucăuș, câțiva tineri cântau

pe canapea: „Te rog să nu-mi mai spui că o să pleci spre marea albastră”. Clienții de la mese luau prânzul, alături de el doi bărbați discutau aprins rezultatul unui meci de fotbal. Se gândi că se sfârșește iarna și, mai mult decât atât, e un an bisect, iar el bea o bere și nu face nimic important. Căscă și își aruncă privirea prin local, când fără să vrea îi apăru un zâmbet în colțul gurii. La una din mese îl văzu pe Radu, singurul lui prieten, însoțit de o tânără. Straniu, două minute în urmă nu era aici. Se cunoșteau din copilărie, fiind de aceeași vârstă și din același cartier, Pantelimon. Nu s-ar fi apropiat atât de mult, dacă atunci, în adolescență, nu ar fi fost cei mai mari concurenți din cartier. Fiecare dintre ei dorea să aibă cea mai frumoasă iubită, cei mai buni prieteni, cel mai scump telefon. Într-o seară, într-o altercație cu mai multe găști, Radu fu rănit și singurul care se oferă să-l ajute era Theo. Îl duse cu mașina la spital, plăti cheltuielile și rămase alături până la externare. Așa s-au și cunoscut, altfel. Nimeni nu știa că ambii erau fără părinți și ambii aveau nevoie de căldura și sprijinul unui apropiat. În câteva luni au părăsit cartierul, ca după câțiva ani să ajungă în topul celor mai buni specialiști în publicitate din București. După accident, Radu a îndrăznit să rămână alături, chiar și atunci când Theo îi refuza insistent compania.

Tinerei i-ar fi dat cel mult douăzeci și cinci de ani. Ar fi jurat că-l urmărește de ceva timp, dar până la urmă dădu vina pe starea lui somnolentă. Îmbrăcată în pantaloni negri mulați și un pulover oranj în dungi, un ceas pe

mâna dreaptă, o brățară pe cealaltă și un colier superb la gât, dădea impresia unei femei extrem de atrăgătoare. O roșcată superbă cu păr ușor ondulat, mâini gingașe și buze foarte frumoase, roșii și pline, te provocau să le privești, să le urmărești, să le vrei. Se gândi amuzat că o fată cu buze atât de frumoase nu poate să aibă decât o voce dumnezeiască. Și-ar fi fost mare păcat dacă rata ocazia să o audă. Își dădu seama că femeia chiar îl urmărea atent. Luă ultimele înghițituri de bere și se porni hotărât spre masa lor.

— Salut, Radule.

Privind spre roșcată, adăugă:

— Bună seara! Bine ați venit la *Pariso*.

— Salutare, bunul meu prieten, îi răspunse tânărul, îmbrățișându-l. Ia loc lângă noi.

— Ah, nu țin neapărat să vă stric momentul.

— Un bărbat pe care nici nu-l cunosc nu are cum să strice ceva, spuse ea.

Avea dreptate. Tânăra avea o voce suavă, care făcea ca orice tentă de obrăznicie să pară un compliment.

— Atunci cred că e momentul potrivit să mă prezint. Sunt Theodor, administratorul *Pariso*.

— Și prieten bun de-al meu, adăugă Radu.

— Doar atât? Încântată. Laura.

Tănăra nu schiță niciun gest, doar își fixă ochii în ochii lui. Îl privi așa câteva clipe bune, incomodându-l. Theo privi întrebător la Radu. Acesta dădu din umeri, dând de înțeles că nu pricepe nici el ce se întâmplă.

— Ce ziceți să spargem starea asta încordată cu trei sticle de bere? spuse Radu. Din partea casei, desigur.

— O idee bună, îi răspunse Laura. Se zvonește că patronul localului e la fel de generos pe cât e de atrăgător...

Theodor roși, dar simulă în grabă un gest chelnerului pentru a nu atrage atenția. Prea târziu, femeia îi descoperise slăbiciunea. Se gândi că ar fi potrivit să schimbe subiectul.

— Apropo, cum se dezvoltă proiectul tău, prietene?

Știa că ultima investiție al lui Radu era într-o afacere online.

— Binișor. Recrutăm clienți la moment, mulți nu înțeleg că anumite servicii le-ar putea ușura viața, răspunse Radu.

— Poate pentru că nu le transmiți corect mesajul? interveni Laura.

Era surprins de replica ei. După ani buni în vânzări, știa să facă diferența între un răspuns banal și unul bun. Deși știa și singur că uneori răspunsurile cele mai banale pot părea geniale dacă vin de la o persoană de care ești interesat.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă el.

Chelnerul reveni cu trei beri reci și le așeză cu grijă pe masă.

— Vreau să spun că produsul sau serviciul tău poate fi foarte bun, dar dacă clienților le explici în termeni vagi despre acesta, nu spera să crească numărul și nici fidelitatea lor să fie mare.

Are perfectă dreptate, gândi Theo, purtat de val.

— Voi ține cont de părerea ta, spuse Radu, ridicând paharul cu bere. Pentru cât mai mulți clienți!

Ciocniră paharele. Laura continua să-l fixeze cu privirea. Avea impresia că vrea să-i spună ceva sau dimpotrivă, că așteaptă din partea lui o destăinuire. Privi în altă parte, fiind convins că era urmărit în continuare.

Berea începea să-și facă efectul. Discuția oscilă între scumpirea exagerată a apartamentelor din București, noile modificări din Codul Rutier, Ziua Îndrăgostiților și reticența lui Radu față de acest scenariu predispus mai mult să despartă, decât să unească. La un moment dat, Radu se ridică, grăbindu-se să răspundă la un apel. Reveni la masă repede.

— Din păcate sunt nevoit să plec. Am o întrevvedere de serviciu.

Se întoarce apoi spre roșcată.

— Laura, ce zici dacă te las cu Theodor? Mai vorbiți. Iar eu îmi iau revanșa cât de curând.

Tânăra zâmbi și Radu nu mai insistă să aștepte un răspuns, de parcă-l știa dinainte. Își luă geaca, se salută cu Theo, îi făcu din ochi Laurei și ieși grăbit pe ușă.

Theo ar fi oprit discuția în acel moment, dar se vedea în postura de salvator al lui Radu. Laura tasta ceva la telefon.

— Aș fi putut să jur că nu ești de pe-aici.

— Scuză-mă, ce-ai zis? Laura își întoarce privirea spre el, clipind de câteva ori din ochi.

— Accentul. Ai un accent englezesc rafinat și de-aia mă gândeam că nu pari a fi din România.

— Ah, răspunse ea zâmbind, nu sunt decât aparențele câtorva ani petrecuți în Anglia.

— Studii?

— Nu, lucrez pentru o companie internațională. M-am specializat în consultanță de afaceri, analizez piața Europei de Est: riscuri, posibilități de investiție. Am ajuns acolo ca stagiară și m-am reținut câțiva ani. La început lucram full-time, apoi am zis că nu rezist. Îmi era dor de casă, de prieteni, așa că am ajuns la o înțelegere ca șase luni să fiu acolo și șase aici. În mai se fac trei ani de când am două case: Londra și București. Iar tu?

Își îndreptă o șuviță de păr a cărei onduleu se împletea romantic pe gâtul ei. El profită și fugi de răspuns.

— Ce zici dacă mergem în fața șemineului? E cel mai confortabil loc de la *Pariso*.

Ea privi mâna întinsă, după care zâmbi și dădu din cap a aprobare. Theo o ajută să se ridice, apoi îi ceru chelnerului să aducă două pahare cu vin roșu. Nu era o seară pentru încă o cafea matinală, dar în prezența ei doar un vin bun l-ar fi relaxat. Se așezară pe canapea. Laura își rezemă cotul de o margine, punând picior peste picior. Focul ardea, emanând o senzație plăcută de căldură.

— Deci, ce poți să-mi zici despre tine?

Theodor o privi atent. Buzele ei roșii ardeau și pe fața ei se jucau umbre de foc.

— După cum deja știi, dețin acest local. Până a-l avea,

am lucrat într-o companie de advertising. Cam asta vei găsi în CV.

— Am înțeles, spuse Laura. Și ce nu voi găsi?

— Ceea ce se descoperă în timp, răspunse el serios, supărat că n-a putut evita întrebarea.

Chelnerul aduse paharele cu vin, pe care le și ciocniră în tăcere. Câteva minute bune au stat așa, privind spre lemnele care ardeau.

— De când sunteți împreună? sparse Theo tăcerea.

Ea îl privi mirată, așa că el adăugă:

— Tu și Radu, de cât timp sunteți împreună?

— Păi... nu prea suntem, răspunse Laura zâmbind. E doar un bun prieten de-al meu. Ne-am cunoscut doi ani în urmă, la o petrecere. M-a ajutat mult. De asta și sunt prietenii, nu-i așa?

Theodor dădu din cap. Știa prea bine de bunătatea lui Radu.

— Să înțeleg că ești singură? o întrebă, sorbind din pahar.

Nici el nu-și dădu seama de ce o întreabă asta.

— Înțelegi bine. Sinceră să fiu, nu am fost de ceva timp implicată într-o relație. Pur și simplu am înțeles că orice emoție trebuie întreținută. Fie te implici și investești, fie te lași purtat de întâmplare în bătaia sorții. Eu nu am prea avut resurse de investit. Mai ales timp.

Ar fi contrazis-o, dar, evident, avea dreptate.

— Deranjez?

I se părea straniu comportamentul ei. Stătea acum la telefon, tastând.

— Ah, nu, e doar o chestiune de serviciu.

Închise telefonul, întorcându-se spre el.

— Te rog să mă scuzi. Spune-mi, așa-i că nu ții minte toate femeile din viața ta?

Theodor se trânti de spatele canapelei. Îi zâmbi, în timp ce bătea cu degetele mâinii stângi pe margine.

— Să înțeleg că Radu deja ți-a spus câte ceva despre mine?

Ea îi zâmbi șiret.

— Ce mai contează, răspunde!

— Țin minte doar femeile cărora le-am făcut eu cafea.

— Vai, atunci trebuie să fie tare amară și rară cafeaua asta a ta.

Râseră din nou. Chelnerul se apropie și puse câteva lemne pe foc. Theo îi ceru să umple din nou paharele cu vin.

— Crezi că succesul unei relații depinde de durată? o întrebă el.

— Eu nu împart relațiile în de durată și nu de durată, replică ea.

— Cum să nu, spuse Theo. Încearcă să compari un Rolls Royce cu o Toyota: primul îl assemblezi în șase luni, iar o Toyota în treisprezece ore.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse ea nedumerită.

— Într-o relație serioasă te implici, investești timp, efort, analizezi cu mare atenție orice detaliu, orice acțiune. Îți faci griji să nu-l superi pe omul de alături. În schimb, într-o relație banală faci lucruri banale. Totul se întâmplă mecanic, instinctiv și mult prea repede.

Theo se gândi cât timp trecuse de când nu vorbise, mai ales cu o femeie, despre așa ceva.

— Acum înțeleg, răspunse ea. Dar știi, nu întotdeauna vrei să investești.

Luă paharul ei de vin și-l duse ușor la gură.

— Uneori tot de ce ai nevoie e o Toyota.

Râse, apoi și își intinse mâinile spre foc, dând ușor din degete.

Fără să vrea, Laura îl provoca să-și amintească de o promisiune pe care și-o făcuse ceva timp în urmă: dacă ar accepta o femeie în viața lui, ar face-o fericită, dar nicio dată suficient de mult încât să o provoace să rămână. De aia se aventurase în relații care se sfârșeau cel mult cu o cafea băută în tăcere, în doi, dimineața.

— Theo, cred că trebuie să plec.

De data asta, vorbele ei îl treziră la realitate.

— Așa repede?

— Nu e repede, a trecut destul timp de când vorbim. În plus, mâine am ceva important de făcut și trebuie să mă trezesc devreme.

El se uită la ceas. Nici nu băgase de seamă cum trecuse de miezul nopții.

— Ce păcat că uneori nu se oprește timpul în loc, îi spuse el.

Ea zâmbi.

Se ridicară în același timp. El o ajută să-și pună haina: o geacă albă, cu un guler din blană pufoasă. Își luă și el paltonul. În trei minute erau deja afară.

— Ce primăvară frumoasă, făcu Theo. Aerul era liniștit și neobișnuit de cald pentru un început de martie.

Ea îi zâmbi larg, privindu-l direct în ochi, cu o inocență teatrală. Îi netezi gulerul paltonului.

— Sărută-mă.

O privi în tăcere, fiind blocat între convingerea de a o refuza categoric și dorința de a-i atinge buzele. Laura însă era în fața lui, privindu-l insistent. O cuprinse cu o mână pe după spate și o trase mai aproape de corpul lui. Cu cealaltă mână îi dădu părul roșcat într-o parte. Se sărutară pasional. Era un sărut crud, sincer, care lăsa la o parte toate fricile, trezind, în schimb, instincte indecente.

O conduse până la mașină, fără să mai spună nimic. Se simțea stângaci, nesigur, avea impresia că-i explodează capul.

— Pot să te caut? o întrebă el când ea urca în mașină.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Dar voi mai veni pe-aici.

Porni mașina. Theodor urmări cu privirea cum aceasta dispăre după colt. Știa că, indiferent de ce se întâmplase în noaptea asta, voia neapărat să o mai vadă.

Ajunse acasă pe la două noaptea. Se trânti în pat cu tot cu botine. Era puțin amețit și-l durea îngrozitor spatele. Afară începuse să plouă mărunț. Își puse perna peste cap și adormi în mai puțin de cinci minute.

Deschise ochii încet, întrebându-se cât o fi ora. Aerul cald din casă îl provoca să ațipească la loc. O mașină claxonă chiar lângă fereastră și asta îl forță să se trezească de-a binelea. Merse cu viteză încetinită în salon și deschise larg fereastra. Un vânt domol îi trecu prin păr. Se îndrăgostise de Dorobanți și mai ales de zona Capitale, care mereu avea cu ce să îl surprindă. Îi plăcea casa cu turn de pe strada Londra și cele două case de pe strada Finlanda, aflate una în fața celeilalte, ce aveau dragoni de metal pe post de felinare. Deseori prefera părculețele din cartier în detrimentul Parcurilor Kiseleff sau Herăstrău din apropiere. Mergea în parcul Khalil Gibran, se așeza pe un scaun, închidea ochii și își imagina că alături de dânsul este cineva.

Porni gramofonul și puse un disc pe pick-up. Muzica țâșni brusc și cu mare forță în toată camera. Era *Primăvara din Cele 4 anotimpuri* de Vivaldi. În duș, se miră când încurcă șamponul cu pasta de dinți. Încă se freca la ochi când ajunsese în bucătărie, numai în boxeri. Își făcu niște ochiuri cu bacon în tigaie. N-ar fi rău să alerg și eu un pic, mormăi.

În ultimul timp nu prea reușise să treacă pe la sală. Zis și făcut. Îmbracă un trening cu glugă, pantaloni sport și încălță adidașii. Mai aruncă o privire pe fereastră, când remarcă o siluetă care se oprixe exact lângă cutia poștală din fața porții. Avea o glugă trasă peste cap, încât să nu-și dea seama dacă e femeie sau bărbat. Observă cum aruncă ceva în cutie, apoi începu să alerge în direcția opusă.

I se păru o scenă desprinsă din detectivelve clasice de la Hollywood, chiar îl amuză pentru o clipă, gândindu-se că doar o gândire romantică și fină ar mai fi putut regiza o asemenea scenă. Apoi își încordă zâmbetul într-o expresie severă, amintindu-și că, ridicol sau nu, el deja era personajul unui film anonim de prost gust și că, probabil, și de data aceasta era vizat. Coborî scările mai mult alergând. Privi în direcția în care fugise necunoscutul, însă strada era deja pustie. Se apropie repede de cutie și scoase din ea un plic. Era de culoare albă și nu avea nimic scris pe el. De data aceasta nu-l mai luă prin surprindere plicul, chiar îl aștepta, sigur fiind că era pista perfectă pentru deconspirarea farsorilor. Alergă cu el în mână în perimetrul câtorva străzi, dar nu văzu decât o doamnă care se plimba cu copilul. Se opri pe strada Roma și rupse marginile plicului cu mâna. Nu-i mai rămase decât să citească grăbit rândurile de pe foaie.

Încearcă să simți fericirea unei păsări atunci când este eliberată din colivie. Încearcă să trăiești viața unui fluture, știind că ea durează numai o zi. Încearcă să treci prin tine emoția omului, cu o secundă înainte de un accident

fatal. Deși, la ce bun să te îndemn să încerci: singur știi cum e asta. Theodor, avem atât de puține șanse să trăim la intensitate maximă un moment, un sărut, un om și crede-mă, acest moment e posibil numai în prezent. A doua zi pasărea este înapoi în colivie, fluturele e mort și omul e nefericit. Fericirea însăși e temporară, aproape că nu există. La ce bun atunci să nu te bucuri astăzi de ea?

Uneori ai nevoie de doar un minut, un amărât de minut din viața ta ca să schimbi totul. Și atunci, folosește acest minut ca să explici unui om că-l iubești. Sau cel puțin că ești în stare să ții la el.

Câteva clipe rămase inert, fără a ști ce vrea să facă mai departe, să continue să alerge, să intre în casă sau să bea ceva în primul local pe care-l va întâlni? Ce dovadă putea reprezenta un plic și un mesaj desprins din cărțile de citate și aforisme? Pe cine avea să caute și pe cine avea să găsească? După minute bune de agonie, își așeză gândurile sub pleoapele ochilor închiși. Respiră adânc. Îl consumase prea mult mesajul de data trecută, trezind bănuiele, frici și îndoieli pe care nu le mai avuse. Începuse să se gândească că, exact ca în strategiile politice, cineva încearcă să deplaseze accentele din viața lui, încolțindu-l de slăbiciuni. Și atunci, ce era în joc? Afacerea sa, banii, viața? Oricât de mult exagera și conștientiza că o face, Theodor nu vroia să se detașeze. Pentru prima dată, după mult timp, simțea că e un personaj principal, că are o provocare și o misiune. Puse plicul în buzunar și începu să alerge. Ieși de pe Washington și coti spre Calea

Dorobanților. Se pierdu apoi printre străzi, gândindu-se unde ar putea fi în acest moment Laura.

Se trezi abia după șase seara, lihnit de foame și plin de remușcări: trebuia să ajungă la *Pariso* câteva ore în urmă. O luă la goană prin casă, cu un ciorap în mână și pe altul căutându-l buimac. Aruncă pe el o pereche de pantaloni chino negri, o cămașă albă și un pulover maro fără guler deasupra. Se încălță, își puse peste el o geacă de piele și în zece minute deja era în mașină. Ar fi vrut ca totul să fie mai simplu decât credea, ca și cum ar privi pe geam și totul ar fi fost atât de clar. În schimb, totul era mult prea încâlcit. Ajunse la local după o groază de nervi pierduți în ambuteiaj, parcă mașina cu riscul să fie amendat și intră.

Se miră să o vadă pe Laura așezată la ultima masă. Purta o fustă galbenă și un pulover negru cu gât. Lua cina. Theo trecu printre mese, se salută strategic mai întâi cu câțiva cunoscuți, deși primul lucru pe care și l-ar fi dorit era să alerge entuziasmat spre ea. Tânăra îi aruncă o privire, apoi coborî ochii spre haine, analizându-i-le, în timp ce el se apropia.

— Nu-i rău deloc.

O spuse cu aerul unui critic vestimentar, arătând cu degetele spre eșarfă. Apoi adăugă încet:

— Ți-am spus că voi veni? zâmbi sincer.

— Da, mi-ai spus, răspunse Theodor. Și tu arăți superb.

Habar nu avea ce face. Dar nu putea fi indiferent sau, și mai rău, mitocan.

— Hai, fii gentleman și măcar sărută-mă pe obraz.

Replica îl debusolă. Îl electrocuta acest tratament arogant alternat de vreun surâs sau zâmbet dulce și inocent. Îl puneă în gardă, apoi îl dezarma. La fel ca și scrisorile anonime, Laura era o provocare, o surpriză, o frământare.

Ea nu mai așteptă reacția lui. Se ridică încet, se aplecă peste masă, sărutându-l pe obrazul drept. Theo nu avu nicio reacție.

— Tocmai am început să mânânc, spuse ea.

Comandase o supă cremă de broccoli și crutoane cu usturoi de la care venea un miros îmbietor.

Nu-i rău *deloc*, își spuse Theo în gând și-și dădu seama că-i furase replica.

— Iar eu sunt lihnit de foame.

Comandă dorada la grătar cu ierburi aromatice, salată și lămâie. Mâncarea veni în douăzeci de minute.

— Hai că-i bine. Poftă mare, exclamă Laura.

Mâncară în tăcere.

— Vreau să vorbim ceva, spuse Laura în timp ce făcu semn chelnerului că poate să strângă masa.

A fost nevoit să accepte, altfel ar fi arătat nepoliticos din partea lui.

— De data asta, eu aleg vinul și eu fac cinste. Și nu accept comentarii în plus.

Vru să zică ceva, dar expresia categorică de pe fața ei îl lăsa păgubaș. Laura ceru chelnerului să aducă două pahare de Pinot Noir.

— Atunci eu, cel puțin, să te servesc cu un desert.

— Fie, răspunse Laura. Să știi că dacă ne mai așezăm și a treia oară pe această canapea împreună, treaba e serioasă.

Râseră ambii în complicitate. Theo însă nu știa cum să înceapă discuția și ce să-i spună. Plănuiise în mintea lui diverse scenarii, unul în care Laura nici nu vine la Pariso sau chiar unul în care ea se apropie și el îi spune că s-a terminat vinul și atunci femeia ar fi înțeles tot.

— Spune ce vrei să-mi spui.

Într-o fracțiune de secundă, toate gândurile i s-au risipit. I le citise. Așezată pe canapea, calmă și sorbind încet din paharul cu vin, dădea impresia că e gata să-l pună la zid, doar să afle ceea ce dorea.

— Ce să spun, Laura?

Ea se întoarse spre el, privindu-l cu ochii triști.

— Ceea ce păstrezi în tine acum. Scoate ghemul ăla de suferință care-ți împânzește sufletul. Eu sunt gata să te ascult.

Se apropie și mai mult de el, mângâindu-i ușor obrazul.

— Theo, știi de accident.

Theodor auzi aceste cuvinte și tresări. *De unde ai aflat? Când? Un val de furie îi umplu cugetul. Radu, el e.*

— Și ce-i cu asta? întrebă încet Theo.

Își pierduse controlul. Gândul că cineva s-ar fi interesat de trecutul lui, de acel accident, de Paula, îl sufoca.

— Nimic. Voiam doar să știi că e în regulă.

— Ce este în regulă?

Theo ridică vocea fără să vrea.

— Habar nu ai în ce încerci să te bagi acum. Nu știi nimic, Laura, nimic.

Dădu să se ridice, însă ea se repezi și-l trase de mână înapoi pe canapea, vărsând o parte din vin pe fusta ei. Laura ignoră neglijența lui.

— Nu e neapărat să știu totul, Theo. Nici nu vreau să știu tot. În schimb, vreau să știi că te înțeleg.

— E inutil, Laura. Să știi o poveste din trecut nu înseamnă să înțelegi, îi reproșă Theo.

— Ba nu, ascultă-mă.

Laura coborî paharul de vin lângă canapea, apoi îi puse o mână pe picior.

— Nu ți-am zis asta ca să te rănesc cumva. Vreau doar să știi că îți înțeleg durerea. Simt vulcanul din interiorul tău. Simt neliniștea ta. Dar simt și că meriți o altă viață. Ai trăit prea multe ca să te forțezi să reinventezi o lume care s-a stins. Și da, Theodor, îmi placi.

Inițial vru s-o lase să-și încheie replica și să se retragă sfidător, dar acest „îmi placi” îl paraliză. Niciodată nu

crezuse că într-o zi va întâlni pe cineva care va risca să-i spună așa ceva atât de sigur și de debordant. Laura era o jucătoare excentrică, o noutate pe care încerca s-o asimileze, dar ale cărei informații cădeau ca stelele, uneori meteoric scuipând foc, alteori suav și mângâietor ca picăturile de ploaie. Era diferită de toate femeile din viața lui, ceea ce o făcea de zeci de ori mai incredibilă, în toate sensurile cuvântului.

— Asta ar însemna să mă accepți cu tot cu trecut, reluă el, să accepți lucruri cu care probabil n-o să fii de acord niciodată. Și mai ales, să-mi accepți tăcerile uneori.

Găsise răspunsul perfect pentru ambii.

— Fiecare dintre noi își are scheletele sale în dulap, important e să nu ne întâlnim de Halloween.

Nu se abținură să nu râdă simultan. Ea luă paharul cu vin de jos, bău câteva înghițituri mici, apoi adăugă:

— Iată motivul pentru care am venit în seara asta aici. Nu ca să iau cina, dar pentru că am găsit un bărbat de dragul căruia sunt în stare să accept ceva și să lupt. Știu că sună siropos de tot, nici nu pretind că te cunosc. Dar eu mă bazez pe instinct, vreau să te descopăr. Și dacă în continuare mă interesezi, vei fi al meu.

Zâmbi cochet, surprinsă parcă de propriile cuvinte. Theodor însă o privea și mai mirat. Din reflex luă paharul cu vin și-l bău tot.

— Tu ești cea care îmi trimite mesaje anonime?

Laura făcu o privire mirată. Așa cum bănuise, nu era ea.

— Nu. Dacă aş vrea să-ţi spun ceva, ți-aş spune-o în faţă.

Îl privi intrigată.

— Am concurenţă?

Nu avea un răspuns. Ridică doar din umeri, privind cum arde focul.

Ea îl urmărea tăcută, încercând să-i prindă vreo reacţie. Nu vedea decât un bărbat cu fruntea încruntată, blocat între două emoţii. Se ridică, dădu peste cap ultima înghiţitură de vin, apoi se porni spre ieşire să-şi ia geaca.

Theodor se simţea oribil. Ar fi încercat să o oprească, dar nu avea niciun rost: era bulversat. O urmă tăcut. I-ar fi vorbit despre trecut, ar fi pus capul pe umărul ei şi-ar fi depănat amintiri... Despre Paula??? Se simţea un novice stângaci şi neputincios, îi era frică de propriile cuvinte. Şi cel mai mult, nu voia să trădeze un trecut.

Laura se îmbracă fără grabă. În pragul uşii se întoarse spre el, se ridică în vârful pantofilor şi îl sărută tărăgănat pe obraz.

— Ce zici, notezi numărul meu?

Îl notă, fără a reuşi să dea o replică mai bună.

— Nu e cazul să mă conduci. Vreau să o iau pe străzile astea pustii, să mă gândesc.

Dispăru discret după primul colţ. El o urmări atent, uimit de îndrăzneala şi sinceritatea ei. Erau lucrurile care-i lipseau lui cu desăvârşire, lucruri pentru care ar fi dat o avere.

Lasă-mă să mă gândesc.

Îngăimă aceste cuvinte mai mult pentru sine și își dădu seama că nu e nimic fals în ele. Nu știa ce să creadă. Nu era bărbatul dur, dar știa să gândească la rece, să facă rapid niște concluzii și apoi să nu mai revină niciodată la acea decizie. În așa fel își promisese să nu spună nimănui ce se întâmplase cu adevărat în acea noapte, așa decise să meargă în fiecare duminică la Mara și tot așa se izolă de darurile minunate ale acestei vieți, oferind doar doze temporare din fericirea lui unor femei la fel de temporare. De data asta în viața lui apăruse o emoție contradictorie, una care îi amintea de trecut, dar care totuși era atât de vie în prezent. Ar fi vrut să primească un semn, o direcție. Și o primi pe Laura.

Poate era timpul să încerce să facă pace între trecut și prezent. Cum? Încă nu știa. Dar era convins că prezentul merită o șansă.

Intră în casă, caută un disc și-l puse pe suport. Cânta „You are not alone” de MJ. Luă telefonul și îi scrisese un mesaj Laurei: „Hai să încercăm.” În Parcul IOR înfloreau copacii.

O ciudată senzație îți umple întreg corpul din momentul în care știi că cineva te iubește. Te simți responsabil de sentimentele celuilalt, de felul în care își trăiește viața, de zâmbetul și de ochii săi triști. Vrei să atașezi o parte din tine de spiritul lui, acea parte să-i întrecă sub carne, să-i urmărească fiecare mișcare și fiecare gest. Te crezi un laș, ascultând dorințe și planuri, știind că în această ecuație rolul tău e superior, dar niciodată participativ. Auzi cum îți spune despre o vacanță la mare, despre o cină luată în oraș, despre o lume a voastră. Chiar și despre copii îți spune. Și înțelegi că nimic din toate astea nu se vor întâmpla, pentru că nu iubești și tu. Atunci transformi iubirea celuilalt în spațiu de sacrificiu. Te sacrifici tu sau sacrifici o dragoste care încă nu s-a întâmplat.

Theodor, să nu îndrăznești niciodată să jignești astfel o femeie. Să nu o transformi în sacrificiul tău.

Citea consternat cuvintele de pe foaie, fără să mai înțeleagă dacă e cazul să fie supărat sau mulțumitor. Era mai simplu dacă trata superficial tema și ignora cea de-a treia (deja) scrisoare anonimă. Adevărul e că nu avea

nevoie de o scrisoare pentru a se responsabiliza. O femeie impozantă ca Laura se cerea luată în seamă din oficiu.

Pe de altă parte, știa că în orice moment ar putea face un pas înapoi. Trăia un sentiment de refulare față de o posibilă relație. De-ar fi fost să aleagă între două femei, era altceva. Dar așa trebuia să aleagă între un mod de viață și o femeie. Sau era nevoit să le combine, ceea ce era și mai grav. Însă alegerea fusese făcută. Nu mai voia să jignească pe nimeni.

Îi era greu uneori să răspundă mesajelor Laurei, să caute acele cuvinte ascunse și dulci care plac femeilor și să le livreze cu un zâmbet pe față. Avea însă convingerea că lucrurile merg în direcția corectă. O invită în același parc Cișmigiu, parcul speranțelor uitate. Ea veni pe la cinci. Avea niște cercei mari, în formă de bufniță, ce-i ieșeau exotic de sub părul creț. Când o văzu, îi luă mâna galant și-i făcu semn să se așeze.

— Vai, cât de mult te-ai schimbat, spuse ea glumeț.

— Da, mi-am tuns barba astă noapte, poate de-aia, glumi și el.

Râseră ambii. Se așezară pe un scaun și Theo luă mâinile ei în mâinile lui. Ea deveni serioasă și îl privea emoționată. Era un prim moment intim.

— Așadar, de luni te muți la mine? o întrebă el dintr-odată.

Ea păru șocată preț de câteva clipe. Își reveni repede, zâmbindu-i larg.

— De ce nu?

Răspunsul ei veni imediat. I se părea că în acel moment i-ar fi acceptat orice moft, doar să nu-și schimbe cumva gândul. Dar credea în orice manifestare brută a Laurei, pentru că o percepea ca fiind debordant de sinceră. Era poate cel mai important motiv pentru care nu putea spune nu.

— Bun, ne-am înțeles. Doar că te atenționez: sforăi noaptea în somn.

— Atunci îmi voi cumpăra dopuri antizgomot mai bune. Și tu să știi că o oră pe zi nu mă vezi ieșind din baie. E o terapie de-a mea pentru a-mi relaxa corpul și creierul. Apropo, ai cabină de duș sau cadă?

— Cadă. Dar dacă întinzi paravanul, ai și duș.

— Foarte bine. Altfel eram nevoită să aduc și cada de acasă.

Au râs din nou.

— Îmi voi aduce lucrurile luni. Seara, pentru că ziua lucrez. Apropo, am un set de tigăi noi, pe care încă nu le-am folosit.

— Eu știu să gătesc, făcu Theo.

Laura îl privi cu îndoială, iar el adăugă:

— Cel puțin la ochiuri cu bacon nu mă bate nimeni.

Iarăși râsete. Se jucau de-a cuplul fericit și atunci înțelese că așa era mai plăcut decât să te joci de-ascunselea de unul singur.

— Theodor și Laura. Nu e rău, știi? exclamă ea.

— Știu, spuse el.

Au rămas pe același scaun, ținându-se de mână. Theo

se juca cu degetele ei. De luni începea o viață nouă. Mâine însă era duminică și mama Paulei îl aștepta la cină. Își promisese ca pentru început să nu-i spună nimic despre noua femeie din viața lui.

— Cine-o fi la ora asta? E abia trecut de opt dimineața.

În ușă bătea insistent cineva. Își puse încă buimac pe el niște șorți și un tricou. Deschide pe jumătate ușa. În prag o găsi zâmbind pe doamna Barbu, vecina de peste drum, o femeie cumsecade de vreo șaizeci de ani, cu fața incredibil de rumenă la vârsta ei, care clipea des din ochi atunci când vorbea.

— Ți-am adus câteva discuri de colecție. Mi le-a trimis fiica, dar sunt prea bătrână ca să le mai ascult. Știu că-ți plac. Și n-ar strica să mai vorbim nițel, în ultimul timp te văd numai când urci în mașină.

V-ați găsit și timpul pentru asta, mormăi prin expresia feței Theo. Totuși îi mulțumi și îi promisese că o va invita la o cafea cât de curând posibil. Căscă de câteva ori, însă nu mai putu adormi la loc. Făcu o sută de abdomene, apoi își pregăti o cafea și porni să citească o carte de Murakami pe care o începuse săptămâna trecută. Cum ar fi să cauți o *oaie fantastică*?, se miră el.

După jumătate de oră lăasă cartea jos, îmbracă un halat și merse să verifice poșta. A fost surprins să găsească

printre obișnuitele facturi și ziare încă un plic alb. Era prima dată când primea o scrisoare la un interval atât de mic. Fără să-și dea seama că afară e destul de frig pentru a sta doar într-un halat, desfăcu plicul.

Odată și odată istoria comună a doi oameni se va stinge. Și nu contează când, dar cum. Plecând pe ușa din față, vei lăsa în urmă zâmbetul celuilalt, sub care se va ascunde o durere imensă. Plecând ca un laș, vei trăi o victorie de moment. Dar, în scurt timp, regretele vor bate la ușa ta. Și numai atunci când nu pleci, dar nici nu vrei să rămâi, provoci ambilor suferință. Rănești un om, și chiar dacă celălalt se va răzbuna plecând, vei ști că rana voastră nu se va închide niciodată. Trăiește fericirea, Theodor. Luptă pentru o speranță comună.

Tresări. Exact la asta se gândise toată noaptea. Dar nu avea niciun chef să se gândească mai mult. Se întoarse în casă și aruncă pe el geaca și o pereche de blugi. Urcă apoi hotărât în mașină și merse la un supermarket din apropiere. Își luase liber la Pariso. Cumpără de acolo prosoape, lenjerie de corp nouă, câteva obiecte pentru bucătărie, spumă pentru baie și zece lumânări. Ieși cu două pungi mari, le puse în portbagaj (bine că era suficient de mare) și ieși din parcare. Se opri la o berărie, comandă o bere, apoi încă una. Ultima zi de libertate, își spuse în gând. În câteva ore o roșcată va sta în cada mea, va folosi cuțitul din bucătărie și probabil va alege să asculte muzică, alta decât ascult eu. Ajunse acasă și se apucă de curățenie. Spălă câteva farfurii murdare, dădu cu aspiratorul, șterse

praful de pe mobilă și schimbă așternuturile. Când Laura ajunsese pe strada Washington, totul se întâmplă simplu și atât de firesc, de parcă plănuiseră asta de câteva luni bune. Roșcata veni cu mașina la șase. Theo o aștepta deja jos. Din urma mașinii apărură și o dubiță, din care coborâră doi hamali cu fețe mari și cu mâini uriașe.

— Unde ducem lucrurile, șefu'?

Theo le arată direcția. Se miră de cât de multe lucruri poate avea o femeie. Garderoba (vreo trei genți de haine, de la lenjerie, rochii, fuste, blugi și cămăși la pantofi și ghete), o comodă cu sertare, tigăile, o floare, lucruri pentru baie, câteva cutii pline cu produse cosmetice.

— Am impresia că ai adus cu tine jumătate de casă, glumi Theo.

— Nu, sunt doar lucrurile mai importante. Fără ele nu aş putea trăi nicio zi. Aveți grijă, se agită Laura.

Hamalii tocmai scoteau din dubiță o lampă de ceramică de culoare neagră, care încă mirosea a ceva straniu și câteva sticle cu ulei.

— Sunt o fană a aromaterapiei, explică ea. O să vezi, o să-ți placă și ție.

Theo o privea uimit.

— Stai, mai e ceva.

Se îndreptă spre bancheta din spate a mașinii.

— Trebuie să rezolvăm cumva problema asta.

Scoase de acolo o geantă de culoare maro cu nuanțe gălbui. Theo crezu că e o geantă sport, când auzi din interior un lătrat. Apoi încă unul. Se uită uimit prin plasă

și văzu... un câine. Mai bine zis un ghemotoc de blană roșiatică de vreo douăzeci de centimetri înălțime.

— Ce-i asta?

— Un câine. Nu-i așa că e drăguț? îl întreabă Laura și deschise fermuarul plasei.

Scoase cu grijă un cățel pufos. Avea o față care parcă mereu zâmbea.

— L-am adus din Anglia. Îmi ține de urât atunci când mă simt singură.

— E un spitz? întreabă Theo.

— Nu, un pomeranian. E foarte cuminte și stă mai mereu pe pervaz. Știu că o să-i placă aici.

— Stai, vrei să spui că trebuie să te accept cu tot cu acest câine?

Theo nu era mulțumit de idee. Trebuia să accepte două ființe în loc de una, dintre care una lătra și posibil că avea și purici.

— Te rooog. Să știi că nu are purici (îi ghici gândurile), îți garantez că nici nu-i vei simți prezența. Plus la asta, m-am gândit că oricum te trezești târziu și vii după două noaptea, așa că nici nu vă veți intersecta.

Theodor nu știa ce să spună. Până la urmă amână rezolvarea problemei pe mai încolo și dădu din cap aprobator.

— Ești un dulce, spuse ea și porni spre intrare.

Se întoarse din mers spre el.

— Știai că și Michelangelo a avut un așa câine? Stătea lângă el când acesta picta Capela Sixtină.

El nu-i răspunse. Îi era suficient pe ziua de azi să mai știe ceva despre câini. Intrară în casă. Ei îi plăcu imediat.

— Ce drăguț! spunea ea de fiecare dată.

Privea, admira, pipăia tot.

— Vai, și acest gramofon, spuse ea când intră în salon. Seara vom asculta muzică îmbrățișați.

Se apropiară de fereastră. Laura era vădit entuziasmată.

— Nu am fost niciodată prin Dorobanți. Dar e atât de plăcut.

Se întoarse spre Theo și-l îmbrățișă.

— Asta e ceea ce mi-am dorit, îi șopti. O lume în care să mă simt acasă.

— Suntem aici de doar câteva minute...

Ea nu-i spuse nimic. Se ghemui la pieptul lui, privind în tăcere pe fereastră. Era un început de primăvară plin de speranță pentru ambii.

Începu apoi să despacheteze lucrurile. Theo duse comoda în dormitor, pe partea dreaptă a patului. Goli câteva rafturi din dulap. Era trecut de nouă când Laura sfârși de aranjat toate lucrurile.

— Gata, acum îmi merit baia din plin. De data asta dublez minutele și stau două ore. Nu te superi?

Theo dădu din cap că nu. După el, putea să stea și mai mult. Avea de pregătit ceva. Când ea intră în baie, el puse un disc de *The Beatles* să cânte tare. Comandă două porții de sushi Maki Deluxe. Luă lumânările și le înșiră în tot dormitorul. Cumpărase din cele suficient de groase, cât să

țină câteva ore. Peste patruzeci de minute veni comanda de sushi și-l puse pe un suport de lemn. Calculă să rămână câteva minute până să iasă Laura, apoi scoase din candy bar o sticlă de gin și una de vermut. Umplu shakerul pe jumătate cu gheață. Puse două pahare pe masă și le unse cu vermut. Scurse în shaker vermutul, laolaltă cu ginul. Făcu așa ca proporția să fie de 60 ml de gin și 7-8 ml de vermut sec. Amestecă bine. Strecură băutura în pahare și adăugă în fiecare un strop de vermut. Luă două bucăți de coajă de lămâie, le îndoi puțin și le aruncă în pahar. Duse sushi și băutura în dormitor. Stinse lumina și aprinse lumânările. Netezi un colț de așternut, îndreptă tabloul de pe perete.

— Theo, unde ești?

Laura tocmai ieșea din baie. Reușise deja să-și usuce și părul. Theo o aștepta fără să spună un cuvânt. Ea merse în salon, trecu pe la bucătărie și la urmă intră în dormitor.

— Ah, ce frumooos!

Strigătul ei îl făcu pe Theo să zâmbească. I-a plăcut. Laura intră în camera și se uită peste tot.

— Mă gândeam că îți este foame, spuse Theo. Apăru de după ușă și ea îi sari în brațe.

— Ești un bărbat adevărat! spuse ea și îi umplu fața cu sărutări.

— Hai să mâncăm, o îndemnă el.

Au savurat din combinația sushi-Martini.

— Nu mi-a plăcut niciodată să mănânc cu bețișoarele astea, spuse Laura.

— Stai că te ajut eu.

Luă un o bucată de sushi și-o îndreptă spre gura ei.

— E mai bine-așa?

— Îhî.

Au mâncat tot. Laura se duse în salon și căută printre discuri. *Aha, ce-am zis eu. Deja ea alege muzica, se gândi el.* Dar muzica aleasă de ea îi plăcu. O colecție de melodii de Bob Dylan.

Ea se apropie de el în pași de dans, îl luă de mână și îl duse în dormitor. Făcură dragoste pasional, organic. Își oferă unul altuia trupurile, lăsând deoparte grijile și întrebările în plus. Era prima femeie care intrase în casă pentru mai mult de o noapte, iar ceea ce se întâmplase era o mimare mai mult decât reușită a doi oameni care voiau să facă dragoste. Adormiră îmbrățișați și Theo așeză pe pernă un ultim gând – viața e plină de imprevizibil și mereu e loc de surprize plăcute.

Sunt oameni care construiesc împreună locuri. Inventează prin amestecul emoțiilor comune trăite în acel loc o lume paralelă, imaginară, care le inundă creierul și îi determină să simtă într-un fel anume. O cină, un mic dejun, un sărut, o strângere de mână, o casă, un drum: toate astea nu sunt decât reflectări ale acestei lumi. Doi oameni se întâlnesc, se cunosc, merg pe un drum ținându-se de mână și, din acel moment, acesta nu mai este un simplu drum. Devine un spațiu simbolic, o urmă lăsată în același timp, un loc de regăsire. În timp, aceiași oameni se despart, se implică în alte relații și când merg de mână pe acel drum alături de alt om, își aduc aminte de ceea ce au construit cândva. Se gândesc cum ar fi fost dacă... Și devin triști.

Theodor deschise ochii. Se ridică și merse la bucatărie să-și facă o cafea. Laura îi scrisese un mesaj pe frigider: „Am plecat la serviciu. La bucatărie am lăsat mâncare pentru Foxy. Pupici.” Așadar, pe pomeranian îl chema Foxy. Theo puse ibricul la fiert și se gândi la situație. Mutarea ei îl făcea mai responsabil de propriile emoții, mai conectat la realitate.

Zilele petrecute împreună erau armonioase, lejere. Noaptele erau parfumate și incendiare. Laura devenea o pisică îmblânzită, el devenea mai flexibil, mai prezent. Un lucru îl speria uneori: nu mai primea mesaje anonime, iar absența intrigii de pe ambele fronturi începuse să-l pună pe gânduri...

Theo veni acasă ca de obicei, după miezul nopții. Își lăasă geaca și ghetetele, aruncă cheile spre comodă, dar rată și acestea căzură cu zgomot pe podea. Le ridică plictisit. Foxy alergă bucuros spre el cu un lătrat. Îi mângâie blana stufoasă, apoi aruncă o privire prin apartament. Era liniște. Merse la bucătărie și deschise frigiderul: acesta era aproape gol. O sticlă de lapte, o jumătate de varză și un iaurt.

— Laura, sunt acasă.

Nu-i răspunse nimeni. Mai strigă o dată, dar urmă aceeași tăcere. Bănuia că ieșise după țigări sau mâncare pentru câine, până îi văzu geaca și cheile de la mașină atârând dintr-un buzunar. Înțelese că nu plecase nicăieri. Dormitorul era gol. În bucătărie se vedeau încă urmele unei cine luate în fugă. Întoarse capul și văzu lumină în camera de baie. Ah, *pesemne că își face ritualul ei zilnic*. Se gândi să-i facă o surpriză.

Întredeschise ușa, intrând în vârful picioarelor. Perdeaua din fața căzii era trasă, dincolo de ea văzu o umbră. Se sperie o clipă, dar înțelese că e doar profilul

Laurei, care stătea nemișcată. Auzi sunetul unei piese înfundate. Cel mai probabil asculta muzică în căști. Vru să dea la o parte perdeaua, când văzu pe lavoar telefonul ei aprins. Îl luă în mâini și fără să gândească prea mult, citi mesajul care tocmai venise.

Fă-l să se atașeze de tine și mai mult. Demonstrează-i că nu în zadar te-ai mutat la el. Mergeți împreună undeva, dacă e cazul. Nu uita de înțelegerea noastră.

Privi debusolat telefonul, fără să înțeleagă despre ce este vorba. Reciti de câteva ori mesajul, încercând să-i deslușească sensul. Aruncă un ochi în direcția Laurei. Silueta nu se mișcase câtuși de puțin. Dimpotrivă, muzica se auzea și mai tare.

Vru să tragă perdeaua, să-i ceară imediat explicații, dar ceva îl opri în loc. Înțelese că în spatele acestui mesaj se află o poveste mult mai strategică. Instinctiv, deschise mesageria, dar nu găsi nimic altceva decât cele câteva mesaje trimise de el. Asta îl intrigă și mai mult. La sigur a șters câteva. Stătea la dubii. Singurul lucru care-i veni în minte era să noteze numărul de telefon al expeditorului. Puse telefonul înapoi pe lavoar și ieși încet pe ușă.

Încercă să-și facă o concluzie rapidă. Nu avea decât una singură: în mesaj se vorbea despre ... El!

Demonstrează-i că nu în zadar te-ai mutat... Deschise încet ușa și ieși în stradă. După mai multe ezitări, cumpără o cartelă nouă din precauție, formă numărul necunoscut și sună. Nu-i răspunse nimeni. Repetă încă de câteva ori, dar fără niciun rezultat. Se decise să nu scrie niciun

mesaj de răspuns, altfel posesorul și-ar fi dat seama că aflase despre conspirație și ar fi avut timp să-și schimbe planurile. Privi în sus spre fereastra de la baie, unde încă ardea lumina. Bănuia că ceva nu este în regulă cu Laura, dar o puse pe seama copilăriismelor ei ocazionale. Acum primul indiciu al falsității ei fusese dat în vileag. Nu voia să-și facă concluzii pripite. Totuși, nu ar fi dat mare importanță, imaginându-și că e doar una dintre discuțiile între prietene, dacă n-ar fi fost ultima parte. Nu uita de înțelegerea noastră. Exista o latură ascunsă a acestei povești, pe care neapărat trebuia să o descopere. Văzu cum se stinge lumina de la baie, așteptă încă zece minute și intră înapoi în casă.

O găsi în salon, așezată pe canapea în poziție de yoga, cu un laptop pus pe picioare. Avea căștile în urechi. Tasta ceva de zor, dând din cap după ritmul piesei. Îl văzu pe Theo, schiță un zâmbet în direcția lui și continuă să tasteze. Se apropie de ea, se aplecă și o sărută pe buze, făcându-i semn cu degetul să-și scoată căștile.

— Nu avem nimic la cină?

— Ah, am fost toată ziua ocupată, răspunse ea, punând laptopul alături. Dar dacă vrei, putem găti ceva gustos. Tu ce vrei?

— E cam târziu pentru gătit. Adormim și fără.

Ea îl privi în ochi, punându-i o mână pe obraz.

— Îmi pare atât de rău, dragul meu, dar nu ne putem.

Izbucniră ambii în râs. Al ei era larg, al lui crispat și forțat.

— Cum a fost azi la *Pariso*? Lucrezi prea mult...

Theo nu știa ce să-i răspundă. Gândurile îl purtau într-o cu totul altă parte. Găsi un răspuns perfect la reproșul Laurei.

— Ok, voi încerca să-mi fac mai mult timp pentru noi, îi răspunse Theo, după câteva secunde.

Se decise să joace mai departe rolul iubitului grijuliu, în speranța că va obține mai multe indicii.

De fapt, nici nu știa dacă îndoielile lui aveau o bază temeinică.

Laura tăcea. Se ridică în cele din urmă și porni spre bucătărie.

— Măcar de m-ai iubi așa cum îți iubești localul, îi aruncă ea o replică din urmă.

Joacă bine, gândi Theo și merse după ea.

Laura strânse tacâmurile de pe masă și se apucă să le spele. Theo se apropie de fereastră și își aprinse o țigară. Se gândea că mâine urmează o zi încărcată, dar nu mai încărcată decât prezentul pe care trebuia să-l împace temporar, dacă intenționa să reușească să adoarmă.

În dormitor, dădu să o sărute pe umăr, dar ea se feri.

— Sunt dezamăgită că nu m-ai ajutat să spăl vesela, îi spuse ea și se întoarse pe partea cealaltă.

Și eu sunt dezamăgit că dezamăgirea ta poate fi un teatru ieftin, gândi el.

Adormi greu.

Era un sfârșit de martie călduros. Soarele își făcea simțită prezența aproape în fiecare zi, inundând cu razele sale pereții salonului. Theo se îmbracă, își puse o pereche de teniși în picioare, își luă țigările și ieși afară. Laura era plecată la ai săi, la Ploiești. Cel puțin asta înțelese din mesajul trimis dimineața pe Messenger. Trecuse destul timp de când se mutase și era tot mai suspicios. Deși se dedica cu seriozitate acestei relații, simțea o furie alimentată de neîncredere, de care nu se putea debarasa, dar pe care încerca s-o îmblânzească. Era blocat în mesajul de atunci, deși roșcata nu-i mai oferise niciun motiv de a o bănuî. Totul plutea în incertitudine. Dar trebuia să țină acest post al cumpătărilor tocmai de asta, pentru a face curat în gânduri.

La radio auzi că e un trafic infernal, așa că hotărî să ia metroul. O luă pe strada Paris și în câteva minute era la stația de metrou Piața Victoriei. Mai multe mașini erau parcate haotic. Avea o antipatie aparte față de cei care alegeau să meargă cu mașina în zile cu trafic și mai și parcau aiurea pe banda 1 pe Drumul Taberei, pe Decebal

sau pe lângă Herăstrău, ca să ia loc la terasă.

După două stații ieși la Universitate. Își grăbi pasul pe asfaltul încă ud. În ajun plouase minute bune și acum mirosul proaspăt străpungea aerul cald. O coti pe Calea Victoriei, apoi o luă printre străzile pietonale, ajungând în față la *Pariso*. Se opri și privi fațeta localului cu mândrie. Reușise în câteva luni ceea ce alții nu au îndrăznit nici în câțiva ani. Intră și imediat chelnerul apărui în fața lui foarte speriat.

— Theo, avem un caz ieșit din comun.

— Prea multe comenzi și nu facem față?

— Nu, ne descurcăm. În schimb domnul de la masa din spate face deranj. Insistă să-i aducem imediat o porție de broaște afumate, de nu, a jurat solemn că începe să orăcăiască. E cherchelit binișor.

Pe Theo îl pufni râsul. Îl cunoștea pe domn sau cel puțin reușise să-l observe de la distanță de multe ori. Era unul din clienții fideli și, cel mai straniu, singurul care se așeza la aceeași masă, comandând aceeași porție de cartofi cu rulou de pui și un pahar de vin roșu. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi capabil de așa ceva.

Se apropie de acesta, amuzat de gândul că cineva ar putea să orăcăiască în local. Era un bărbat trecut de șaizeci de ani, cu mustața tunsă grijuliu, îmbrăcat elegant în cămașă albă și vestă.

— Domnule, dumneavoastră ați cerut să vi se aducă broaște?

— Iar tu ești nesuferitul care nu vrea să mi le aducă?

Hm, e nostim bătrânul.

— Sunt proprietarul localului.

— Și ce dracu mai stai în fața mea? Adu-mi broaștele alea amărate.

Trânti cu paharul gol în masă.

— Dar...

Se răzgândi, înțelegând că nu e potrivit să polemizeze cu un om beat. Decise să schimbe tactica.

— Eu sunt Theodor. Și promit că vă aduc afurisitele de broaște, ba chiar le pregătesc eu singur, dacă-mi spuneți de ce ați băut atât de mult și la asemenea oră? De ce un domn aparent respectabil își încalcă propriile principii morale de dragul unui spectacol de prost gust?

Bătrânul se liniști, aruncându-i priviri iscoditoare. Apoi aplecă capul în jos, rușinat. Cel mai probabil calcula cât de mult a depășit limita. Într-un sfârșit îi întinse mâna.

— Bogdan Lupescu. Pentru tine pur și simplu Bogdan.

— Deja e mult mai bine, Bogdan. Mie poți să-mi spui Theo.

Bătrânul făcu semn chelnerului. Acesta se apropie speriat, însă Bogdan ceru să i se aducă o cafea tare. Nu spuse niciun cuvânt până chelnerul nu veni cu un americano. Sorbi din cafea de câteva ori, apoi îl privi pe Theo în ochi.

— Îmi pare rău dacă am spus ceva urât. Ai perfectă dreptate, nu e de nivelul meu un asemenea comportament. Dar vezi tu... Și arată cu degetul spre toți oamenii de la celelalte mese care încă îl priveau amuzați.

— Vezi, ei toți nu înțeleg de ce m-am dat în spectacol. Pentru ei sunt un bețiv care și-a ieșit din minți. Un depravat. Un nimeni. Chiar dacă port haine bune. Dar nimeni dintre ei, te asigur, nu s-a întrebat „De ce?”. În schimb, au reușit să-și repete de câteva ori un „Iată cum!”. Iată cum ajung unii să degradeze: nu mai adresează întrebări, în schimb știu neapărat toate răspunsurile. Iată cum se comportă cei care ar trebui să fie un exemplu pentru societate. Eu însă te asigur: nu sunt nici depravat, nici bețiv. E prima dată după mult timp când am pus în gură mai mult de două pahare pe zi. Dar azi se poate. Azi îmi serbez nefericirea.

E nebun sau are dreptate, se gândi Theo. În cazul lui, mai bine ar fi să fie nebun.

— Mă crezi nebun? îi ghicise gândurile. Nu sunt nebun, deși poate asta ar fi simplificat lucrurile. Treaba e că... pur și simplu azi sunt nefericit. Simt nefericirea cum trece prin mine. Și dacă sunt nefericit, sunt și trist. Iar să fii trist și treaz în același timp nu cred că poți mai mult decât până la o anumită limită. Dincolo de ea cu siguranță ajungi nebun, dacă nu iei măsuri.

— Cred că exagerezi puțin. De ce atunci atât de multă lume reușește să fie fericită?

— Aha... Nu e decât o iluzie. Suntem în marea parte a timpului triști și nu vrem decât să manipulăm tristețea cu oameni, cu obiceiuri, cu triumfuri care nu sunt ale noastre. E atât de nepotrivit acest lucru, ca și cum ai purta o pereche de boxeri străini.

Sorbi încă o dată din cafea.

— Fericirea, de obicei, e multă și mare, dacă nu ne aparține. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să luptăm pentru fericirea proprie.

Theo simți că-și pierde răbdarea.

— Și care este ea?

— Nu știu. Adică fiecare om își are sursa lui de fericire și nu e neapărat să fie ceva grandios. Mie, de exemplu, îmi place să vin aici în loc să merg să mă îmbăt în vreun bar, apoi să ajung acasă și să știu că mă așteaptă soția mea, în loc să mă aștepte patru pereți goi. În plus, aerul ăsta tineresc îmi dă aripi și-mi place să stau ascuns la un colț de masă și să urmăresc cu privirea ce se petrece. Văd tot și cred că văd mai mult decât îți reușește ție. Fericirea e o alegere. Nefericirea, în cele mai multe cazuri, nu.

De când deschisese localul, Theo obișnuia să urmărească de la masa de bar mișcările din *Pariso*: cine sunt clienții, ce consumă, despre ce vorbesc, cu ce se ocupă. Bogdan însă îi amintise de felul în care câștigase simpatia și fidelitatea acestor clienți: complimente aruncate printre mese, discuții de suflet, comportamente analizate minuțios, întrebări puse la timpul potrivit. Apoi, pur și simplu, se bucura de rezultat. Asta trebuia să facă și cu Laura: să cerceteze și apoi să dea lovitura.

— Continui să meditezi așa sau comanzi și tu ceva?

Theo tresări. Făcu semn chelnerului să-i aducă o bere. Bogdan ceru și el o ciorbă de burtă cu smântână.

— Știi, fac sport în fiecare dimineață, porni acesta

discuția fără să fie întrebat. Și merg la înot cel puțin o dată pe săptămână. E bine când nu uiți de corpul tău, cum e la fel de potrivit să nu uiți de partea ta spirituală. Îl privi cu ochii amețiți. Ce zici despre asta?

Theo nu-i răspunse pentru că, în esență, nu prea avea ce să-i spună. Bogdan însă avea chef de vorbă, găsind în tăcutul Theo victima ideală.

Veni ciorba și domnul Lupescu începu să soarbă din ea zgomotos. După câteva minute își îndreptă spatele, trosnind din oase.

— Femeia știe din prima dacă vrea să se culce cu tine sau nu, făcu acesta grav. Poți să vrei să fii cu ea enorm de mult, dar dacă în capul ei deja ești pus pe lista neagră, degeaba. Și invers.

Îl privi atent, mirat că nu primește niciun răspuns. Lăsă limbura lângă farfurie și puse o mână pe umărul lui Theo.

— Tu ai pe suflet ceva care te apasă. Dar ascultă, băiete: într-o zi această durere va avea un mare sens în viața ta.

Theo bău cu sete din berea rece, gândindu-se că dăduse peste încă un necunoscut specializat în consultații psihologice gratuite.

— Poate sensul e să trăiesc această durere, îi răspunse sec, mai mult ca să încheie discuția.

— Vorbești prostii, pentru că acum nu gândești limpede, replică Bogdan. Cândva îmi vei da dreptate.

Theodor ridică din umeri. Până la urmă, ce putea ști un bătrân? Probabil tot ce nu știe un tânăr.

— Nu numai că îmi vei da dreptate, reluă bărbatul.

Într-o zi îmi vei povesti istoria vieții tale. Eu, așa cum sunt de obișnuit, mereu voi fi gata să te ascult.

Lovi cu lingura de farfuria goală, făcând semn chelnerului că poate să strângă masa.

— Acum cred că am încheiat discuția. Și cu asta s-a terminat și timpul meu trist. Merg acasă să fiu fericit.

Bogdan se ridică, achită nota și ieși pe ușă, ținându-se bine pe picioare. Lăasă în urma lui un bărbat derutat, care-și punea întrebări în fața unei cești goale de cafea.

Telefonul sună insistent de cinci ori, înainte ca Theo să răspundă.

— Sunt ocupat, Laura.

— Credeam că cel puțin azi îți vei lua liber.

Vorbea agitată la telefon. Se așeză pe un scaun de lângă bar, lipindu-și un cot de marginea mesei. Cu o mână ținea telefonul și cu alta verifica niște facturi.

— Crezi că nu-mi doresc să fim mai mult timp împreună?

— Vai, ce răspuns banal. Puteai cel puțin să te forțezi și să improvizezi ceva mai credibil.

— Probabil.

Răspunse scurt, arătând în același timp chelnerului că sunt câteva sticle goale de bere la o masă.

Laura continuă pe același ton.

— Stăm în aceeași casă, dar suntem tot mai departe. Vorbești la telefon în timp ce mă săruți, privești televizorul în timp ce îmi vorbești. Vrei să continui?

El tăcu. Nu era o discuție potrivită pentru telefon. De fapt, nimic nu mai era potrivit, nici tăcerea și nici cuvintele

nu mai puteau bate în retragere. Cortina se cerea a fi trasă sau urma să-și sufoce actorii.

Laura respiră adânc, sătulă parcă și ea de aerul alterat al discuției, apoi continuă încet:

— Nu vreau atingeri siropoase, cuvinte trase la indigo, chestii din astea mișto care merg cu fetețe îndrăgostite. Vreau efectiv să stai cu mine atunci când ești aproape și să nu mă împarți cu o mie de lucruri. Și apropo, când am avut ultima discuție frumoasă? Unde sunt serile alea lungi de pe canapea?

Începu să plângă, la început încet, apoi scâncetul se transformă într-un bocet în toată regula.

Theo o asculta tăcut. Rămase perplex în fața gestului ei, apoi, din reflex, își scoase pachetul de țigări. Lovi cu el de colțul mesei și trase de o țigară. O răsuci pe toate părțile și în cele din urmă o puse pe marginea mesei.

— Vezi, spuse el. Te-am preîntâmpinat. Se pare că nu m-ai înțeles.

Se răzgândi și își aprinse țigara. Barmanul îi aruncă o privire uimită, înțelese că făcuse un gest prostesc și repede o stinse de fundul unui pahar.

— Se pare că nebunia de la început a trecut prea repede, fără ca tu să încerci să o alimentezi câtuși de puțin, îi răspunse ea. Relația noastră nu e un proiect sau o afacere, Theo. Uneori vreau să mă ascuți, să fii atent la ce-ți zic eu, nu neapărat să vii cu sfaturi. Vreau să simt că mă înțelegi.

Ar fi dat o avere celui care i-ar fi spus că Laura vorbește

sincer. Lacrimile unei femei sunt îngerii.

La celălalt capăt se auzi sunetul unui telefon închis.

Theo se uită câteva clipe contrariat la telefon, vrând parcă să-și dea seama dacă aceasta e Laura pe care o cunoscuse aproape două luni în urmă. Făcu semn barmanului să-i toarne un pahar de whisky. Când dădu să bea, cineva îi strânse mâna cu putere. Din celălalt capăt de local, Bogdan urmărise toată scena și, cel mai probabil, auzise câte ceva. Îi luă paharul din mână și-l puse alături.

— Du-te, Theodor. Așa e cu femeile, trebuie să le stingi cât sunt în flăcări. După, se prea poate să găsești doar cenușa. Lasă că stau eu cu ochii pe toată lumea. Să vezi ce istorii îți încropesc pentru data viitoare.

Și bătrânul îi dădu din ochi vulpește. Theo știa că dacă nu face nimic riscă să piardă singurul motiv de fericire pe care-l avea în prezent, chiar dacă nu era sigur de autenticitatea acestuia.

Își aduse aminte că lăsase mașina în fața casei, așa că porni pe jos. Vru să cumpere flori și ciocolată, dar se răzgândi. Voia să-i vorbească direct și cât mai repede. Poate totuși greșise? Urcă grăbit scările și deschise ușa exact în momentul în care Laura era gata să iasă.

— Iartă-mă. Sunt aici.

Nu îi permise să spună nimic. Doar o sărută de multe ori: pe buze, pe mâini, pe frunte și după câteva clipe ea îi răspunse. O luă în brațe și coborî cu ea scările.

— Azi nu scapi de mine, roșcato, îi șopti el.

Au pornit prin București ca într-o călătorie a regăsirii.

El îi vorbea și ea râdea întruna, amuzată. O ținea strâns de mână, convins că lipise vasul stricat și că totul avea să fie bine de acum înainte. Dar cât avea să se înșele.

În Cișmigiu înflorise socul și apăruseră macii, iar peste Theo dădu o răceală zdravănă, care-l ținu la pat o săptămână întreagă. Laura avu grijă de el în fiecare zi. Remarcase însă o plictiseală și o atitudine mecanică, în grija ei, de parcă era un specialist care trata un pacient și atât. Reveni la *Pariso*, gata să-și ia revanșa, lucrând de dimineața până noaptea târziu. Laura devenea tot mai neliniștită și încordată. O întrebă despre ce este vorba, dar nu primi decât un: *Păi îmi fac griji pentru tine, ce altceva. Îndoielile reveniră, dar se instalaseră definitiv într-o altă zi. Ziua revederii cu Radu. Acesta trecu pe la Pariso să-l salute și să bea o bere.*

- Ce-ți face roșcata? îl întrebă mai mult în glumă.
- Dimineața am lasat-o încă dormitând.
- Să înțeleg că voi...

Radu rămase cu gura căscată, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

- Păi, abia de vă cunoșteți.
 - Iar acum ne cunoaștem un pic mai bine, făcu Theo.
- Oricum, mai este până recuperăm cei doi ani ai voștri...

— Stai un pic. Theo, cred că trebuie să știi ceva.

Radu lăasă sticla cu bere pe masă și-l privi direct în ochi.

— Prima dată am cunoscut-o pe Laura chiar în ziua când ai făcut tu cunoștință cu ea. Mai precis, cu cinci minute înainte.

Theo nu avea replică.

— Cum obișnuiesc, venisem la *Pariso* pentru a schimba o vorbă cu tine, când s-a apropiat roșcata și m-a întrebat dacă știu cine este tipul care stă la masa de bar. Adică tu. În atmosfera aia de flirt, m-am și lăudat că-ți sunt bun prieten. După aia nu am reușit să scap de ea, insistând să o prezint ca pe o veche prietenă și să-ți spun o vorbă bună despre ea. Nu m-am gândit că lucrurile aveau să meargă atât de departe, că nu mă mai predam jocului.

Acum era clar că Laura juca din start pentru un plus de credibilitate, iar unicul lucru pe care-l descifră Theo din discuția cu Radu era că locuia cu un om nedemn de încredere. Oare să fi fost „angajată” să-l spioneze? De ce? Își aminti de chinurile primelor scrisori anonime. Exact ca și acelea, Laura devenea o glumă de prost gust.

— Ești bine? Am făcut ceva nepotrivit?

Radu îl trezi la realitate.

— Nu-ți face griji, se ridică de pe scaun și salută grăbit. Numai că altădată te rog să nu o mai faci pe pețitorul.

Urcă în mașină, pornind spre casă. Își dădu seama pentru prima dată că nu știa mai nimic despre femeia la care urma să ajungă. O întrebase de câteva ori detalii, dar primi doar răspunsuri evazive și glumețe.

— Theo, ți-am zis deja unde lucrez, de unde-mi sunt părinții. Restul e lipsit de importanță. Nu am o viață atât de fascinantă ca a ta. Și apoi, ne-am înțeles, fiecare cu scheletele sale...

Se porni spre baie, fiind sigur că era acolo. Laura își scotea bigudiurile din păr. Îl văzu intrând, dar nu reacționează în niciun fel.

— Am ajuns acasă, făcu Theo, fără a intenționa să o sărute.

— Ah, era și timpul.

Îi răspunse sec, distrasă de dezasamblarea onduleurilor.

— Vezi că ți-au mai rămas bigudiuri prin păr.

Ridică din umeri și se duse să bea o bere la bucătărie. Ea veni după zece minute și își turnă într-un pahar suc de portocale. Se rezemă de marginea aragazului și-l privi pe Theo, sorbind din pahar.

— M-am gândit că e timpul pentru o gură de aer proaspăt în relația noastră. Ce zici dacă mergem împreună undeva departe de București? spuse ea.

Mergeți împreună undeva, dacă e cazul. Îi veniră în minte cuvintele din acel mesaj. Cel mai probabil propunerea ei era parte a unui scenariu bine pus la punct.

Se apropie de el și-l cuprinse cu mâinile pe după gât.

— Uite, am un bun prieten în Barcelona pe care nu l-am văzut de un car de ani. Îmi tot propune să îl vizitez, dar nu găseam timp. I-am scris acum pe Facebook și ne-a invitat pe ambii cu brațele deschise. Dacă acceptăm, un etaj întreg e al nostru. Drăguț din partea lui, nu-i așa?

Se bucură că nu o întrebase de ce îl mințise. Era mai mult ca sigur că acel prieten i-ar putea fi complice, o pistă spre adevăr.

— Îl cunosc?

— Nu, dar vei avea ocazia. Ștefan îi spune.

Văzându-i fața nehotărâtă, adăugă:

— Hai, fi și tu nițel mai dispus să accepți o provocare. Plus că nu va dura mult, doar câteva zile.

Trebuia să ia o decizie: avea să meargă până la capăt ca să înțeleagă ce se întâmplă.

— Dacă insiști... mergem.

Vru să iasă din cameră, dar Laura îl luă de mână. Îl privi un timp stăruitor, de parcă avea îndoieli dacă să-i spună sau nu ceva important.

— Theo, pe lângă ceea ce deja știu, nu mai e nimic să-mi spui?

— Dacă mă gândesc mai bine, ar fi ceva.

Se apropie de Laura încet.

— Am uitat să duc gunoiul.

— Nu despre asta vorbesc, spuse ea zâmbind.

Pe masa din living Theo observă un plic, atât de cunoscut. Era prea târziu ca să mascheze descoperirea. Laura îi prinse privirea și deja invoca o explicație.

— Am găsit asta în cutia poștală. Mă întrebam de ce nu e nimic scris pe el, dar cum nu am găsit niciun răspuns potrivit, mă gândeam că poate tu ai o explicație.

— Probabil e vreo factură de la local, se scuză Theo. Uneori mi-o trimit colegii ca să o verific și nu se mai obosesc să semneze.

O sărută rece pe frunte, dând impresia că nimic grav nu s-a întâmplat. Luă plicul, dădu din umeri și se duse în salon să pună ceva muzică. Dar dacă tot ea este cea care îi scrie aceste mesaje? Fie ce-o fi.

Am văzut un bărbat zilele trecute în Cișmigiu. Stătea rezemat de un copac și era acoperit cu frunze. Zâmbea. Îți imaginezi: un om acoperit cu frunze, zâmbind. Unii ar fi spus că e nebun, însă eu am citit în ochii lui fericirea. De parcă era un copil îmbrăcat în haine de bărbat, care nu voia decât să se bucure de soare. Rațiunea mereu vrea să ne distragă atenția de la lucruri incredibile, să știi. Înțelegem asta cu cât devenim mai robotizați, mai conectați la o lume tehnologică care nu știe să separe emoția de lucruri standartizate. Nefericirea vine de la mecanizare și de la supraaprecierea vieții. Mereu vrem prea mult, mereu ni se pare că ceea ce avem este prea banal. Oamenii nu se pot bucura de prezent, într-un mod firesc și sigur. Ei au așteptări prea mari de la viitor sau se afundă în mocirlele trecutului. Prezentul este un adevăr și o lecție și trebuie să fim fericiți pentru asta.

Cineva îi scria și acel cineva îl îndemna să trăiască prezentul, să uite de prejudecăți, nemulțumiri, neliniști și pur și simplu să încerce ceva nou. Coincidență sau (mai degrabă nu) mesajul se plia perfect pe propunerea Laurei. Își aduse aminte că ultima călătorie în compania unei femei se sfârșise... Nici nu voia să-și aducă aminte cum. Dar nu era cazul să spună nu. Știa că în câteva zile va avea niște răspunsuri, era sigur de asta. Până la urmă, nu era nimic de pierdut.

Cumpără online două bilete la avion pentru cursa București-Barcelona, de joi dimineața. Laura îl duse pe Foxy la o prietenă, nu înainte să întocmească o listă lungă cu toate preferințele câțelului. Spre seară ambii își pregăteau bagajele. Theo își făcu un bagaj mic, cu strictul necesar. Ba chiar îi mai rămăsese loc, așa că aruncă deasupra câteva cărți. Laura se trezi cu două bagaje mari în ambele mâini.

— Nu e decât strictul necesar, se apără ea de nedumerirea lui Theo.

Îi aruncă o privire nervoasă și ea plecă îmbufnată în dormitor. Theo se culcă târziu după miezul nopții, visând că cineva tot vrea să îl sufocă cu o pernă. Devenea paranoic.

A doua zi, aeroportul Otopeni era plin de lume. Sute de oameni alergau de ici-colo zâmbind, întâlnind alți oameni sau bucurându-se de momentul plecării. Ajunseră cu un taxi și mai c-au întârziat, din vina șoferului care mergea cu viteza unui melc. Theo alergă cu bagajele până la terminal și își jură să vină altă dată cu mașina proprie. Dacă va mai fi o altă dată. Se așezară cu puțin timp înainte de decolare și Laura insistă ca Theo să stea lângă fereastră.

— Am rău de înălțime, argumentă ea. Țin minte ultima mea peripeție din Londra. Când am urcat pe London Eye, am țipat de câteva ori, încât cei de jos au crezut că sunt în cădere liberă. Au chemat ambulanța, poliția. A fost o grozăvie.

— Și de ce te mai temi? o întrebă el, căscând a plictiseală.

— Mi-e frică de șoareci, de viespi, de tot felul de

gângănii. Și de țăntări la fel. Bine că sforăi lângă mine noaptea, așa îi sperii și eu pot dormi liniștită.

Theo se întoarce cu fața spre geam. Avionul se îndepărta de la sol și Bucureștiul devenea tot mai mic. Își aminti un moment atât de frumos din trecut, zâmbi și adormi în mai puțin de zece minunte.

După nici patru ore erau deja în colorata Barcelona.

Ștefan îi întâmpină zâmbind la terminalul de ieșire, strângându-i cu putere mâna lui Theo, care nu ezită să-l analizeze minuțios. Un tânăr de vreo treizeci de ani, cu fața rumenă și c-un pic de burtă ce i se vedea sub tricou.

— Hola, amiga, como estas? întreabă el, sărutând-o pe Laura cu putere pe obraji.

— Mui bien, răspunse ea.

Theo se miră să o audă vorbind spaniola.

— Perfect! Ați ajuns exact în zilele însozite.

Ștefan luă unul din bagaje, pornind spre mașină. Se întoarce din mers spre Laura.

— Presupun că vă este foame.

Ambii dădură din cap. Urcară gețile în portbagajul mașinii, un SUV gri și în jumătate de oră ajunseră la destinație. Ștefan locuia într-o casă frumoasă în stil baroc, cu trei etaje, un balcon și o curte imensă.

— Aici locuiesc eu, răspunse el, privind încântat spre oaspeți. Am muncit mai bine zece ani să-mi fac un nume în arhitectură, acum culeg roadele.

Pe fața lui Theo se așternu o privire indiferentă. Și ce dacă?

— V-am pregătit camera de sus. Faceți un duș și apoi mâncăm. Aveți multe de văzut și nu trebuie să pierdeți niciun minut.

Laura privea entuziasmată în jur, iar Theo se făcea că răspunde la niște mesaje. Îi reproșă asta imediat cum ajunseră în cameră.

— Fii și tu puțin mai comunicativ, dragul meu. Măcar pentru mine fă asta.

Dar nu vreau să fac pentru tine nimic. I-ar fi repetat cuvintele și în glas, dar se răzgândi la timp. Nu avea de gând să dezvăluie asul din mânecă. În schimb, planifică să nu-i piardă din ochi nicio secundă pe cei doi.

Luară masa. O doamnă cu aspect mexican le servi prânzul, care nu dură nici jumătate de oră.

— Acum e timpul să vă bucurați ochii cu faimoasele edificii barceloneze.

Întrucât casa era în centrul orașului, Ștefan le propuse să pornească pe jos printre străzi.

— Ce idee bună, exclamă Laura.

Nu făcu decât să dea din umeri amândurora. Uneori rămânea în urmă să privească în oglinda unei vitrine sau să admire o mașină de epocă, reușind totuși să fie suficient de aproape încât să le audă conversația. Văzându-i reticența, Laura îl luă pe Ștefan de braț.

— Îmi place, recunosc ea către acesta. Sagrada Familia e unică.

— E opera lui Antoni Gaudi, făcu Ștefan. Arhitectul m-a inspirat mult în propriile creații. Biserica e cu

adevărat o lucrare desăvârșită, deși încă nici până azi nu e terminată. Ce zici despre asta?

Se întoarce din mers către Theo, în timp ce acesta căsca gura în fața unei statui.

— Îhî, răspunse cu jumătate de gură.

Mai bine zi că abia aștepți să rămâi în patru ochi cu ea, adăugă în gând.

Ajunseră acasă abia spre seară: ei veseli și el cu nasul în telefon. Spre surprinderea lui, nu văzu nimic bănuiitor în comportamentul lor.

Urcând în camera lor, Laura închise din urmă ușa și cu un mers de pisică grațioasă se urcă în pat.

Fără să spună nimic, corpul ei alunecă încet sub plapumă, când se opri brusc. Theo o trase înapoi.

— Sunt obosit, mormăi el. Hai s-o lăsăm pe mâine.

Se întoarce pe cealaltă parte, dezamăgit că nu se apropiase nici cu un pas de dezlegarea misterului.

Era trecut de zece când Laura se trezi. Îl căută cu ochii pe Theo, dar acesta nu era în dormitor. Îl găsi la etajul de jos, în bucătărie, cu o cafea în mână.

— Ce faci? întrebă ea zâmbind, îmbrățișându-l.

Îi arată ceașca de cafea, fără a spune un cuvânt. Expresia feței ei se schimbă brusc. Respiră adânc, veni lângă el și-l cuprinse pe la spate.

— Deși nu înțeleg de ce, mi-am dat seama că prezența lui Ștefan nu a fost atât de binevenită ieri. Se întoarce brusc cu fața spre el, cu o privire de fetiță care urma să-și ceară jucăria.

— Dar am o idee.

— ???

— În timp ce tu dormeai, am dat un search pe Google. La 100 de kilometri de aici se află Tarragona, un oraș care sunt convinsă că o să-ți placă. Comandăm un taxi, mergem la gară și după aia rămânem doar noi doi.

Încercă să protesteze, dar își dădu seama că nu are de ales. Ar fi stricat totul.

Trenul avea să ajungă în mai puțin de o oră la destinație.

Luară de la gară autobuzul care-i duse către stația Imperi Roma, după care porniră prin oraș. Theo privi în jur curios. Peste tot erau palmieri, verdeață, flori. În depărtare se vedea și Marea Mediterană în toată splendoarea ei.

— Uite aici ne cazăm.

Privi spre Laura, apoi spre direcția în care arăta cu degetul. O clădire cu trei etaje, albă și cu coloane, deasupra căreia se vedea un cer albastru. Soarele nu se zgârcise nici el, aruncându-și razele peste clădire și întreg orașul.

— La ce bun?

— Cum adică? îl privi contrariată. Facem un duș și pornim să vedem orașul.

Îl luă de mână și-l trase după ea.

Ieșiră din hotel după o oră. Cumpără de la recepție o hartă, pe care o analiza cu atenție.

— Acum la dreapta.

Ajunseră după câteva intersecții în Camp de Mart, un parc drăguț și foarte curat, unde băură cafea la o terasă. Porniră în scurt timp mai departe, pe străduțe înguste și pietruite. Erau tare întortocheate, dar păstrau o liniște aparte, care te fascina.

Laura o făcea pe ghidul, ținând cu o mână harta și cu cealaltă mâna lui Theo.

— Acum suntem în Placa de la Seu. Uite și Catedrala. E un fost templu roman. Trebuie să trecem și pe la Amfiteatru.

Abia după câteva ore bune se așezară la o terasă, de unde se vedea superb portul și Mediterana. Priviră de sus

cum valurile se izbesc de stânci. Parfumul mării își făcea efectul, iar soarele aluneca jucăuș printre copaci și clădiri.

— Theo, aş rămâne aici pentru toată viața, îi șopti Laura.

El o privi în tăcere, schițând doar un zâmbet.

— Hai cu mine.

Îl trase de mână, coborând spre plajă. Întorcând capul, orașul se vedea pe o stâncă deasupra lor. Jos, nisipul era atât de fin, încât părea că a fost așternut pe mal câteva ore în urmă. Laura îi strânse brațul drept și așa se plimbară în tăcere.

În fața lor era marea. Brusc, ea se desprinsese de el și alergă în direcția valurilor. Băgă pumnul în apă, apoi se repezi și-l stropi de câteva ori.

— Încetează. Nu vezi câte de rece e?

— Ce e cu tine?

Se opri și-l privi mirată. Apoi se întoarse, ghemuindu-se pe mal. Începu să plângă.

— Te rog, nu e cazul să o faci pe nefericita.

Se aplecă ca să o ridice.

— Lasă-mă. Ești un nesuferit.

Se ridică și porni înapoi spre oraș, ștergându-și lacrimile.

O urmă în tăcere, gândindu-se oare unde greșise. Nu mai avea încredere în Laura. Nu mai voia să comunice cu o femeie care-l mințea, nu mai voia să împartă frumusețea unei mări cu nimeni. Un oraș atât de frumos ca Tarragona devenise atât de rece, de neîncăpător.

Se întoarseră în aceeași seară la Barcelona, fără a scoate un cuvânt. Au luat cina, după care Ștefan se scuză, motivând că are treabă prin oraș.

Rămași în doi, ieșiră afară în curte. Era un cer senin și din casa vecină se auzea muzică. Casa în care locuia Ștefan era înconjurată de o grădină frumoasă, cu mulți copaci și un baldachin. Laura se îndreptă încolo și se așează. Theo se simțea totuși vinovat. Această femeie făcuse efortul de a-l impresiona, chiar și dacă scopul nu era unul sincer. Trebuia să-i vorbească.

Merse la bucătărie să aducă ceva de băut. Găsi pe masă o carafă de Sangria gata preparată, luă două pahare și se întoarse.

— Ia asta, îți va da multă energie, spuse el.

— Mulțumesc, îngăimă ea.

Îl privea cu teama unui copil căruia i se furase un lucru de preț. Avea ochii roșii, plânsese.

— Stai lângă mine.

Luă o înghițitură de Sangria, strâmbă din nas, puse paharul pe iarbă și-l strânse de mână.

O privi rece și totuși undeva se întreba că poate nu are dreptate.

— Că tot am rămas singuri, cred că e momentul să-ți dau o explicație în legătură cu comportamentul meu, făcu Theo dintr-o răsufare.

Bău și el din pahar, jucându-se cu degetele ei. Laura mima excelent, el însă avea să depășească orice așteptare.

— Nu ai nimic să-mi spui?

Întoarse capul spre el. Avea aceeași expresie de mirare ca și pe plajă.

— Asta e explicația ta? Credeam că ai argumente mai convingătoare.

— S-au topit toate în mare, făcu el.

Ea se ridică în picioare, enervată de-a binelea.

— Dacă vrei să mă acuzi, fă-o acum.

— Nu cred că vreau să-ți mai spun ceva, din moment ce tu nu ai nimic să-mi spui.

— Dar eu nu... nu înțeleg.

— Încetează. Te rog.

Fața Laurei transmitea spaimă, neînțelegere, furie, frică. Luă de jos paharul și porni spre casă. După câțiva pași se opri în loc, de parcă-și amintise ceva. Se întoarse către Theo.

— Nu știi să faci alegeri corecte, dragul meu, spuse ea. Ți-am acceptat trecutul, viața, lumea, pasiunile, iar tu nu vrei să mă accepți în prezentul tău.

— Știi prea bine că nu este așa. Dar nu pot să...

— Fie cum zici tu, nu poți, îl întrerupse ea. Eu însă cum pot să te iubesc când mă tratezi de parcă ți-aș fi pus în cârcă o iubire de care ți-e scârbă? Cum pot să continui să fiu alături, atunci când tu mă discreditezi ca iubită? Ceva s-a întâmplat...

Se ridică, încercând să-i vadă fața printre copaci. Silueta lui se dispersa printre lacrimile care evadaseră din temnița ultimelor frământări.

— Până la urmă tu hotărăști, îi spuse ea. Scoase un oftat adânc, se întoarse și intră în casă.

A doua zi își făceau bagajele, spre uimirea lui Ștefan. După-amiază urcau deja în avion și în aproape patru ore ajunseră la București. Aeroportul Otopeni era plin de

lume. Numai că de data aceasta nimeni nu zâmbea.

Intrară în casă și Laura se repezi în dormitor, trântind ușa după ea. O urmări cu privirea. Înțelese că Barcelona fusese un test pe care viața i-l oferise gratis. Mai înțelese că testul eșuase, din toate punctele de vedere. Se întorcea acasă cu mâinile goale.

Theo se trezi cu o durere groaznică de cap, care cu siguranță nu era de la băutură. Se ridică de pe canapea și își căără corpul greoi până la bucătărie, punând ibricul să fiarbă. Căscă de câteva ori, fără să-și ducă mâna la gură. Simțea o oboseală vie, o moleșală greu de explicat, de parcă urcase munți sau fusese luat la pumni de câțiva boxeri de categorie grea. Se îndreptă spre gramofon, să pornească muzica. Spre surprinderea lui, găsi lângă gramofon o scrumieră, cu o groază de chiștoace ticsite în ea. Pe masă zăcea o sticlă cu whisky plină pe trei sferturi. Un fior rece îi trecu pe întreg spatele. Oare Laura chiar a... Seara trecută adormise în salon, ea refuzând să deschidă ușa de la dormitor. Doar îi aruncase de după ușă: *Ceea ce faci tu nu mă provoacă decât să plec*. Se porni în fugă spre baie și o găsi goală. Un prosop folosit zăcea pe fundul cutiei cu rufe. Intră în dormitor, verifică dulapurile și se convinse: hainele ei lipseau. Începu să răscolească toată casa. Cosmeticele, lampa cu miros, lenjeria pusă la uscat... nu era nimic. Nici Foxy nu se vedea nicăieri. Se așează tăcut pe un scaun din salon, având o poftă nebună

să fumeze o țigară. Nu avea însă niciun pachet la el. Găsi în scrumieră un chiștoc încă neterminat și îl aprinse. Simți un gust ciudat de ruj și asta îl întristă și mai mult. Laura plecase. Se gândise la o groază de scenarii despre sfârșitul relației, dar niciunul dintre ele nu era așa. Pe ascuns, fără să-i explice nimic. Auzi un șuierat și se repezi la intrare, crezând că e soneria. Își dădu seama că e doar ibricul care fierbea de ceva timp. Dezamăgit, se porni să verifice telefonul. Niciun apel, niciun mesaj, nimic. Încercă să o sune de câteva ori, mai mult din reflex. Numărul apelat nu este disponibil... Mai mult furios decât disperat, își aruncă o geacă pe el și ieși afară, trântind cu putere ușa de la intrare. Urcă în mașină, simțind încă un miros puternic de parfum de femeie. A plecat, perfect. Adio scrisori și minciuni. Nu avea niciun chef să meargă la *Pariso*. Simțea nevoia unui sprijin, a unor cuvinte sincere.

Ajunse la Radu în mai puțin de douăzeci de minute, timp în care o sună aproape neîntrerupt pe Laura, fără niciun rezultat.

— De ce nu răspunzi la telefon? îi reproșă Theo bărbatului din fața lui, buimac și îmbrăcat doar cu un halat.

— De când în loc de *Salut* mă întrebi ceva? îi replică Radu. Ațipisem și eu, iar telefonul probabil e aruncat pe undeva.

— Exact când am și eu nevoie de tine, așa-i? spuse supărat Theo.

Se jucă câteva clipe cu cheile de la mașină nehotărât, apoi îl privi drept în ochi.

— Pot să intru?

Radu se rezemă cu umărul de ușă, încrucișându-și brațele și bătând ritmat cu piciorul de asfalt.

— Nu-mi place privirea asta. De obicei nu se termină cu bine.

Îi făcu semn cu mâna.

— Hai intră, nu cred că ți-ar conveni să vorbim în prag.

Intră în casa pe care o cunoștea prea bine. Tavan înalt și alb, pereți vopsiți în nuanță gri, un covor, o canapea neagră. În afară de câteva tablouri, două arcuri atârinate pe perete și macheta unei mașini de epocă, nu găseai nimic interesant. *Trăiesc într-o casă în stil minimalist și chefuri maxime*, obișnuia să glumească Radu. Și avea dreptate. Sâmbăta și duminica se adunau în găști a câte 10-15 tineri și petreceau până în zori. *Ce nebunie a mai fost*, gândi Theo.

— Hai zi, n-am dus-o rău o vreme, nu-i așa? îi citi Radu gândurile.

— Nu, răspunse sec Theo.

— De când ți-ai deschis localul, abia dacă treci o dată pe lună sau chiar mai rar. Să-ți fie rușine, glumi Radu, bătându-l prietenește pe umăr. Uite exemplul meu. Pentru mine este esențial să duc un mod de viață care-mi place, și nu care convine...

— Radu, nu pentru asta sunt aici.

Tânărul ridică mâinile în aer a protest, dar se resemnă în ultima clipă și merse să aducă un pachet de țigări. Își aprinse una, apoi se trânti pe canapea, aruncând spre Theo întreg pachetul.

— Te ascult, spuse el, privind insistent în ochii lui.

Theo nu știa cum să înceapă. Îi era dificil și incomod să spună, chiar și celui mai bun prieten, că timp de câteva luni o femeie îl trase pe sfoară, prefăcându-se îndrăgostită de el, că aceeași femeie intrase în casa lui, cu acceptul său. Că cineva se folosisese de emoțiile lui și apoi se șterse de sufletul lui ca de o cârpă.

— Laura m-a părăsit.

O spuse tranșant, privind apoi în direcția bărbatului de vis-a-vis. Acesta făcu ochii mari cât cepele.

— Ha, cine? Adică stai, tu ai fost părăsit de cineva?

— Sau poate eu am părăsit-o. E complicat. Mai bine ascultă.

Îi povesti grăbit despre scrisorile anonime, despre Laura, despre Mara și refuzul ei de a vorbi, despre tentativa lui eșuată de a o face pe detectivul.

— Hm, făcu Radu scărpinându-se în cap. Bere, whisky, ce servești?

— Prima. Deci ce crezi despre asta?

Radu reveni cu o sticlă de whisky și două pahare.

— Cred că ești puțin depășit de situație, prietene. Te-ai înglodat în mocirlă împreună cu prea multe gânduri și nu poți să vezi lucrurile pragmatic.

— Ce vrei să spui?

Radu se ridică de pe scaun și se așeză alături de el.

— Înțeleg că ai văzut acel mesaj. Dar un mesaj nu e sfârșitul lumii. Mai ales atunci când nu știi ce se află în spatele lui.

— Bănuiesc...

— Putem ambii să bănuim multe lucruri, făcu Radu gânditor. Dar îndoielile îți mănâncă toată fericirea și te lasă gol pușcă pe marginea unei prăpăstii numită *regret*.

— Nu te înțeleg...

Radu își mai turnă un pahar cu whisky.

— Mi se pare bizar ca o femeie să joace atât de mult teatru, să pară atât de grijulie și să implore dragostea ta doar ca într-un final să dispară pur și simplu.

— Ascultă-mă, nu o cunoști.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă tu, replică Radu. Sigur că nu o cunosc. Dar nu fac decât să-ți ofer o alternativă gândurilor tale sumbre și, probabil, parțial corecte.

Văzu expresia dezaprobatore de pe fața lui Theo și dădu din umeri, lăsându-se păgubaș.

— Atunci nu am decât un sfat prietenesc pentru tine.

Îl privi în ohi.

— Theodor, acționează ca un bărbat. Găsește-o și clarifică lucrurile, așa cum ele sunt. E momentul să dai cărțile pe față. Știu că asta te scoate mult din zona ta de confort, dar altă soluție nu există. Înfrunt-o cu toate armele, dar nu uita că ele se pot întoarce împotriva ta.

Se ridică de pe canapea, simțind că are nevoie de o gură de aer proaspăt. Îl salută pe Radu, promițându-i că-l va ține la curent. Urcă în mașină, dar înainte să apese pedala de accelerație, Radu îl sperie zdravăn, bătând în fereastra laterală.

— Mi-a scăpat ceva. Am impresia că Mara știe mai multe decât crezi.

— Sau nu știe nimic.

Acceleră și dispăru după colț, lăsându-l pe Radu în mijlocul drumului.

Era sfârșit de aprilie, neobișnuit de friguros pentru cineva care prefera să meargă la job în cămașă, și nu în haine groase. Trecură câteva săptămâni de când Laura plecase și, în afară de asta, nimic nu se schimbase. Câteva concerte la Arenele Romane și *Hard Rock Cafe*, cluburi din Centrul Vechi, *Pariso*, casă, cina la Mara. Se hotărî să nu-i spună nimic, deși uneori simțea că aluzia lui Radu avea o doză de adevăr. Mai ales că de fiecare dată când mergea la Mara, aceasta îl privea bănuitor, devenind tot mai tăcută. În locul Laurei rămase un gol, un spațiu imens care mai ieri era plin cu vorbe calde, cu atingeri plăcute, cu susținere. Cât de bizar nu părea, îi era dor de ea. Trăia sindromul îndrăgostirii victimei de propriul călău. Uneori simțea un gol inexplicabil, o stare confuză de neliniște amestecată cu dorința de a o revedea. Refuzase de fiecare dată să și-o imagineze lângă altcineva sau și mai dureros, că face dragoste cu acel cineva.

Avuse o zi încărcată la *Pariso*. Urcă în mașină și nu se opri decât în fața casei de pe Washington. Doi copii se

jucau pe stradă, înghiontindu-se. Brusc, unul se apropie de poartă, punând ceva în cutia poștală.

— Ce faceți aici?

Au luat-o la goană când îl văzură că se apropie. Căută în cutie și se miră când găsi un nou plic. Era de culoare albă. Îl aruncă imediat la coș, furios pe cea care reușea cu atâta nonșalanță să-l ia peste picior. După ce plecase, încă avea tupeul să-i mai scrie ceva. Bău două cafele, fiind gata să o bea și pe a treia. Se răzgândi, pornind spre coșul de gunoi să scoată plicul.

Ca o pasăre Phoenix, ridică-te din propria cenușă și oferă o șansă lucrurilor minunate care se întâmplă acum. Îți spuneam că trebuie să trăiești total. Acum îți zic că poți face asta de mai multe ori, uneori agățându-te de un fir de ață.

Nu-ți fie frică de trecut, doar așa poți să-l depășești. Du-te la mormântul ei, cum o faci în fiecare săptămână. Mergi în Parcul Cișmigiu, pentru că și ea a fost acolo. Trăiește cu intensitate trecutul. Și înțelege, gândindu-te la ea, că nu suferi după o femeie. Suferi după o amintire comună, după acel vis neîmplinit. Și atunci, oare o iubești cu adevărat sau iubești visul?

O săgeată rece îi trecu prin tot corpul. Niciodată nu-i spusese Laurei că mergea în fiecare săptămână la mormântul Paulei. Cu atât mai mult nu-i vorbise că Paula iubise atât de mult Cișmigiul. Dar știa ceva care știau foarte puțini oameni, îi putea număra pe degete. Poate o făcuse pe detectivul? Sau îl urmărise în una din duminici. Nu era

exclus. Întoarse capul către scrisoare, privind mai atent mesajul, când... *Dar e scris de mână!* Scoase un strigăt de mirare amestecat cu fericire. Pentru prima dată anonimul îndrăznise să-i scrie cu propria mână un întreg mesaj. Își privi degetele cu spaimă: acestea tremurau. Necunoscutul era încă un personaj misterios sau Laura decisă să-i facă o farsă?

Intră în dormitor și pentru prima dată de când plecase Laura i se păru groaznic de pustiu și rece. Ar fi alergat în acea clipă spre ea, ar fi hărțuit-o până avea să audă câteva răspunsuri, dar habar nu avea unde este. Se trânti în pat cu fața în jos, apoi sări ca un nebun în picioare. Își aminti de cuvintele lui Radu. Se uită la ceas și înțelese cu regret că e prea târziu. *Mâine trec pe la Mara.* Era singurul personaj din toată povestea care i-ar fi putut da niște explicații. Îi era atât de foame, dar adormi înainte să se mai gândească la ce are în frigider.

Theo aștepta cu înfrigurare acest moment. Se simțea prost și incomplet, nesigur pe sine, gata să se ia la ceartă cu propria conștiință. Ajunse în Sectorul 3 mai repede decât și-ar fi imaginat. Era, în sfârșit, o dimineață călduroasă. Îi plăcea soarele. Simțea că așa trupul lui își ia revanșa în fața unui suflet înghețat și rece.

Vru să sune la ușă, dar se răzgândi. Bătu încet de câteva ori, de parcă spera să nu-i răspundă nimeni. Mara îi deschise. Văzându-l, nici măcar nu clipi din ochi, de parcă l-ar fi așteptat toată viața..

— Bună, Theo. Intră și descaltă-te.

Închise ușa după el, apoi o încuie cu cheia de două ori, de parcă-i era frică să nu-i surprindă cineva împreună.

— Ți-e foame? Tocmai am prăjit pâine și am făcut niște tartine.

Îi era, dar refuză politicos. Orice clipă în plus îl seca de energie.

Se așează pe canapeaua din salon. Întoarse capul către Mara și inspiră adânc. Nu știa cum să înceapă discuția.

— O cunoști pe Laura?

Lăsa privirea în jos, incomodată de întrebare. Își freca mâinile una de cealaltă, de parcă răspunsul, indiferent de conținutul lui, i-ar fi provocat nemulțumire.

— Da.

— Daaa?

Nu se așteptase nicio secundă la un asemenea răspuns. Întrebuse mai mult ca să elimine din start o asemenea probabilitate. Acum însă privea consternat femeia care, cel mai probabil, îi ascundea atât de multe lucruri.

— De unde? De când?

Ridică privirea. Era obosită și chinuită de dilema pe care o trăia.

— Asta nu pot să-ți spun. Dar să știi că nu o cunosc personal.

— Cum vine asta?

Tăcu câteva clipe, vrând să-și adune gândurile.

— Ascultă-mă, Theo. Sunt lucruri cărora nu am dreptul moral să le spun pe nume. Sunt lucruri, adevăruri care ar descoperi alte adevăruri, mult mai dificile și apăsătoare, adevăruri care nu ne aparțin. Nu vreau să te mint, dar nici să te ghidez pe o pârtie prea periculoasă pentru starea ta de bine... Dar să știi că nu Laura ți-a scris acele scrisori, inspiră profund. Și nici eu.

O privea paralizat. În sfârșit primise un răspuns, unul cât mic, dar adevărat. Acesta însă dădu viață la o mie de alți strigoi care mușcau cu nesaț din puțina liniște interioară pe care o avuse de doi ani încoace.

— Dacă nu ea, atunci cine?

Mara își acoperi fața cu palmele.

— Tu nu îți imaginezi cum poate promisiunea dată unei fiice să pecetluiască buzele plânse ale unei mame. Nu-mi cere să trec peste ea, gândește-te că asta este voința ei: să cauți și să găsești de unul singur lumina.

— Dar merit eu asta? îngăimă Theo.

— Știu, știu, știu, repetă ea, înșfăcându-și părul cu mâinile.

Se ridică și începu să meargă în jurul canapelei. Se opri în dreptul lui Theo.

— Însă nu te pot ajuta.

Respira greu. Câteva minute rămase acolo, în spate. Din când în când își sufla nasul într-o batistă.

— Te rog să nu mai vii la cină. Te implor. Așa va fi mai bine pentru toată lumea.

Tresări. Era lipsit de singurul mod care îi putea alina durerea, adăugându-i-se alte o mie de feluri care să-l facă să sufere.

— Mă lași așa, dincolo de prag...

— Nu, Theo, cum aș putea îndrăzni.

Ochii Marei se umplură de lacrimi. Se gândi câteva clipe, apoi se întoarse, luă de pe masă un stilou și o foaie, pornind să scrie ceva. Cu mâinile tremurânde, îi întinse foaia.

— Asta e adresa unde a plecat. Dacă ea va fi în stare să-ți spună ceva, atunci așa să fie. Glasul meu, de azi, e un mormânt.

Se porni spre ieșire șocat, cu fruntea transpirată, cu gândurile vraiste și cu o durere îngrozitoare de cap.

— Iartă-mă.

Îl privea dureros, cu ochii plânși și sufletul sfâșiat. Îi puse mâna pe piept, șoptindu-i:

— Theo, indiferent de orice, ascultă-ți inima!

Închise ușa, Theo nu mai avea nicio replică. Voia să bea apă, multă apă, i se uscaseră în gât.

Desfăcu foaia și primul cuvânt pe care-l citi îl făcu să tresară.

Londra.

— Ce-o fi fost în capul meu?

Se descălță amuzat de ciorapii de iarnă, aruncându-i în sertar. Își luă o pereche de ciorapi sport, încălță ghetete și ieși dincolo de ușă. Rămase câteva minute bune în prag, închizând și deschizând ochii. Avea o plăcere aparte să simtă pe fața lui razele soarelui de vară, apoi să le urmărească împrăștiate haotic pe asfalt, pe case, pe copaci. Porni pe jos, spre Calea Victoriei, convins că timpul de afară merita o plimbare mai lungă. O coti pe Știrbei Vodă, în câteva minute intrând deja în Cișmigiu. În parc de-acum înfloriseră lumânărelele, colorate frumos. Lacul era înțesat de bărci și hridrobiciclete. Simți cum îl trece prin tot corpul un fior de plăcere, amestecat cu o stranie senzație că cineva îl urmărește. Întoarse capul, dar nu văzu decât câteva mame care își plimbau copiii în cărucioare. Își aminti că are treburi de rezolvat la Pariso și ieși pe cealaltă parte, fredonând o piesă banală și aparent stupidă ce nu-i ieșea de două zile din cap:

Na, na, na, na, na, na, na, *we are London*,

Na, na, na, na, na, na, na, *London's talking*.

Știa prea bine că, de fapt, nu și-o putea scoate din cap pe Laura. Avea remușcări tot mai mari față de ea, dar și o frică imensă. Voia să afle adevărul și, în același timp, se temea de acesta. După destăinuirile Marei, cât nu au fost ele de neînsemnate, înțelese că nu poate exista nimic banal sau simplu în această poveste, că lucrurile sunt mai complicate decât și-ar fi imaginat. Învățase pe de rost adresa, ba chiar verifica în fiecare zi zborurile București-Londra. Avea remușcări că această decizie îl costa atât de mulți nervi.

Se miră când îl văzu pe Bogdan cocoțat pe un scaun lângă bar și nu așezat la masa din spate, cum era obișnuit. Se miră și mai mult când înțelese că acesta își rase mustața. Purtând o pereche de pantaloni scurți și o cămașă deschisă, noul look îl întinerea cu cel puțin zece ani.

— Theodor, am o veste bună, exclamă plin de entuziasm Bogdan, făcându-i semn să se așeze pe scaunul de alături.

— Chiar aș avea nevoie de una, răspunse Theo, strângându-i mâna.

Bogdan îl cercetă cu privirea, vrând să afle ce se ascunde dincolo de expresia neutră a feței lui Theo.

— Împreună cu soția ne mutăm în casă nouă, făcu solemn bărbatul.

— Ah, asta era, mormăi Theo.

Făcu semn barmanului să-i servească cu două beri.

Bogdan încruntă din sprâncene, apoi continuă, ignorându-i gestul:

— Locuiam într-un apartament vechi din Dristor. Acum am găsit o casuță la un preț bun în zona Tineretului. Așa ne vom bucura de a doua tinerețe, glumi el. Timpul e prea puțin ca să-l trăim condiționat.

Îl bătu prietenește pe umăr.

— Iar tu vei avea onoarea să fii primul invitat.

Văzând privirea mirată a lui Theo, adăugă:

— I-am povestit Sofiei despre tine atât de multe, că nu voi avea liniște până nu i te prezint.

Theodor luă în mâini paharul cu bere, privind prin sticlă. Nu avea chef să bea nimic.

— Vedem ce va fi.

Bogdan îl privi atent, înțelegând că Theo nu e în apele sale. Se aplecă spre el.

— S-a întâmplat ceva de când nu ne-am văzut?

Theodor înghiți în sec.

— Nu prea. Doar dacă iei în calcul câteva secrete și o destinație spre care ți-e teamă să mergi, poți spune că ceva totuși s-a întâmplat.

— Hai că m-ai intrigat. Nu plec de aici până nu îmi spui totul, exclamă bărbatul, lovindu-se cu palma peste solduri.

Îi povesti amănunțit. Fără să știe de ce, Bogdan era unul din puținii oameni în care putea avea încredere.

— Și eu care credeam că am o viață interesantă, făcu bărbatul la final.

Își trase scaunul mai aproape, parcă vrând să-i zică ceva important.

— Uite ce e, băiete. Din clipa în care te-am cunoscut mi-ai părut un tip de treabă. Recunosc, pe alocuri am și ajuns să te văd ca pe un fiu pe care nu l-am avut niciodată. Acum atât eu, cât și alți amici de-ai tăi am putea să-ți dăm o groază de sfaturi: încearcă asta, refuză cealaltă. Așa e construit omul, atunci când îi e greu, vrea să audă cât mai multe cuvinte de încurajare. Eu însă cred că e anormală această falsă demonstrație de empatie. Până omul nu reușește să dea de capătul tunelului, să rămână înaintea problemei și să-i facă față, nimic nu se schimbă.

Văzând privirile întrebătoare ale lui Theo, bătrânul se întoarse cu tot corpul spre el și-l apucă de braț.

— Tot ce ți-a rămas acum să faci e să mergi la ea și să cauți răspunsuri. Chiar dacă le-ai găsi la celălalt capăt de lume.

Îi strânse mâna, mulțumindu-i din priviri. Se gândi că totuși oamenii au nevoie de cuvinte de încurajare. Sau, cel puțin, caută să le găsească.

Nici nu-și dădu seama cu câtă rapiditate se desfășurară lucrurile. Cert e că după jumătate de oră de la discuția cu Bogdan rezerva deja un bilet de avion spre Londra. A doua zi aștepta să facă check-in-ul în aeroportul din Otopeni. Urcă plin de speranțe în avion și în șase ore ajunse la Londra. Înțelese că e o oră prea târzie, se cază la un hotel și adormi, sperând că în ziua următoare o va vedea pe Laura. Și atunci lucrurile vor fi mult mai clare.

Londra era primul indiciu și cel mai important oferit de Mara. În cele din urmă, Radu îl ajută să găsească adresa Laurei, folosindu-și abilitățile de hacker desăvârșit. Aceasta locuia în Walthamstow, un cartier rezidențial din nord-estul Londrei. Într-o seară, pe când se tolăneau în pat, o convinse să-i povestească despre viața din capitala engleză, dar nu erau decât cuvinte vagi despre serviciu și străzi înguste. Păstra mereu o anumită intimitate pe care nu voia să i-o destăinuie. Acum înțelegea de ce. Se trezi pe la douăsprezece. Era o sâmbătă însorită, cum rar vezi pe la Londra. Luă micul dejun ca un englez adevărat și

după ce se încurcă câteva minute printre străzi, urcă în metrou, linia Victoria, și merse până la ultima stație. Spre surprinderea lui, ajunsese doar în douăzeci de minute. Mai repede decât aș fi mers uneori din Dorobanți până în Centrul Vechi. Luă autobuzul din fața liniei de metrou și în cincisprezece minute ajunsese la destinație. Laura locuia într-o casă tipică englezească, din cărămidă, cu un patio în față de doi metri pe unu și jumătate, plin cu flori. Doar o cărărușă din pietre plate, lipite una de cealaltă, șerpuia până în prag. Theo se jucă preț de câteva minute cu mânerul porțiței de la intrare, apoi se hotărî. Intră și bătu la ușă.

Laura îi deschise ușa, zâmbind. Văzându-l, scoase un strigăt și-o trânti speriată înapoi. Zece minute nu se auzi nimic.

— Știu că ești în spatele ușii, făcu el. Laura, trebuie să vorbim.

După alte câteva minute, ușa se deschise din nou. Fără să spună nimic, îi făcu semn să intre.

Își dădu sacoul jos, se descălță de pantofi și intră în prima cameră.

Interiorul avea un aspect relaxant și sobru. Pereți vopsiți într-o nuanță de verde pal, pe care erau câteva tablouri aliniate într-o poziție simetrică. Un șemineu, în jurul căruia se poziționau un divan și un fotoliu de culoare roșie. Pe fotoliu erau câteva perne colorate, iar pe jos un covor. Se așeză pe fotoliu, iar Laura pe marginea divanului.

O privi. Avea ochii triști și fața trasă. Slăbise de când

o văzuse ultima dată sau poate era doar impresia unei îndelungi despărțiri. Purta o rochie mov ce-i venea până la genunchi, fără să îi acopere în totalitate. Foxy ieși de după ușă, gudurându-se lângă picioarele lui Theo. Îl netezi pe cap de câteva ori.

— Vrei o ceașcă cu ceai? Sau o cafea?

— Sincer să fiu, mi-e foame, spuse Theo și se întrebă în sinea lui dacă o asemenea abordare era de nivelul poziției pe care ar fi vrut să înceapă conversația.

— Am sushi în frigider.

— Ca atunci?

Theo zâmbi, amintindu-și de seara în care au făcut pentru prima dată dragoste.

— Ca atunci, răspunse Laura.

— Nu-mi imaginam că voi mânca sushi și la Londra.

— Niciodată nu poți ști ce te așteaptă mâine, replică ea și porni spre bucătărie.

În cazul dat ai perfectă dreptate, bombăni Theo.

Reveni cu un platou de sushi. Refuza să-l privească în ochi, încercând în mod intenționat să pară preocupată de ceva.

Theo se ridică, îi luă platoul din mâini și-l puse pe masă. În același timp întinse cealaltă mână și o strânse de talie, apropiind-o de el. Laura se smunci, sărind ca arsă. Trecu de cealaltă parte a mesei. Îl privea furioasă.

— De ce ai venit?

O privi în tăcere. Cele câteva luni nu-i știrbiseră cu nimic din frumusețe. Dimpotrivă, părea fermecătoare, cu

cele câteva șuvițe roșcate de păr alunecându-i peste ochi, cu buzele pe care și le încorda ca într-un sărut când era deranjată de ceva.

— Am venit să-mi cer iertare, în primul rând, apoi am venit să aflu niște răspunsuri.

Îl analiza atentă, neștiind dacă era cazul să dea importanță omului care a izgonit-o în gol la fel de repede pe cât i-a dăruit paradisul. În cele din urmă luă loc pe canapea, privind spre fereastră.

— Recunosc, m-am purtat ca un idiot, porni Theo discuția. Te-am făcut vinovată de toți demonii din capul meu și am ruinat o călătorie frumoasă. Dar, te asigur, nu aș fi procedat astfel dacă nu era comportamentul tău dubios.

Ea puse două degete peste buze, analizând cuvintele lui. Apoi ridică capul.

— Bănuiesc că mi-ai găsit adresa prin intermediul companiei?

— Da, însă...

— Bănuiesc că până nu demult credeai că eu sunt anonimul din spatele scrisorilor.

— Da, însă...

— Și mai cred că nu găsești suficiente motive pentru a te îndepărta definitiv de mine, odată ce ai ajuns aici.

— Da! făcu enervat Theo. Da și iar da.

Se ridică zâmbind. Îl enerva la culme zâmbetul ei, altădată ucigaș de frumos.

— Vino cu mine.

Îl luă de mână, forțându-l să o urmeze. Ieșiră pe ușa din

spate și dădură într-o grădină de vreo zece metri pătrați. O mulțime de flori creșteau pretutindeni, mai înalte și mai mari decât la intrarea din față. Lampe de mărimi mici și medii zăceau prin iarbă. În dreapta era un baldachin, legat de doi stâlpi pe care de asemenea se cățarau flori. Lângă el, o masă de lemn și două scaune mici. Pe masă era un radio micuț, cu două boxe. Soarele ardea jucăuș, răsfirând mii de raze peste această bucată de rai.

— Aici, în tot acest răstimp, m-am gândit la noi.

Se așază în baldachin, lăsând un picior să se lezene în afara lui. Coapsa i se dezgoli de îndată, lăsând la vedere o piele fină și albă. Theo o privea halucinat, trezind în el dorințe și pofte amorțite. Laura îl observă, dar nu făcu altceva decât să arate cu degetul scaunul de alături.

— Theo, ceea ce a fost între noi nu poate fi explicat acum.

Îi vorbea încet, aproape șoptind.

— M-am gândit mult la noi, la conjunctura nefavorabilă prin care am apărut în viața ta. Ai tot dreptul să fii supărat, ca și mine de altfel, dar să nu te îndoiești niciodată că ceea ce simt pentru tine ar fi un sentiment fals.

Laura recunoștea că-l iubește și nu-i ușura cu nimic misiunea.

— Dar mesajul din telefon? *Mergeți împreună undeva, dacă e cazul. Nu uita de înțe...*

Îl opri, gesticulând cu mâinile vehement.

— Recunosc, era despre noi și era de la cineva cu intenții bune și nobile. Cineva ține la tine, Theo, oriunde ai fi.

Se aplecă spre ea.

— Îmi dau seama că tot ce vrei acum e să-ți cred prostiile. Tu și scrisorile astea anonime n-ai făcut decât să-mi transformați viața într-un iad!

Dădu dezaprobator din cap.

— Nu vreau să ne certăm, Theo. Vreau doar să știi că toate sentimentele față de tine au fost sincere, începând din prima clipă și până în această secundă.

Laura coborîși celălalt picior pe pământ, sprijinindu-se cu mâinile de ambele părți ale baldachinului.

— Vreau să aflu adevărul. Trebuie să te întorci cu mine la Mara, împreună îmi sunteți datorare cu niște explicații.

— Nu mă mai întorc în România, îl întrerupse Laura. Oricum asta nu va schimba nimic. Am decis să fiu cât mai departe de...

Se opri brusc, înțelegând că ceea ce urma să spună îl viza direct pe bărbatul de lângă ea. Se liniști însă repede și se aplecă în tăcere să culeagă câteva flori de jos. Le puse într-un pahar de pe masă.

— Dacă într-o zi vei afla lucrurile așa cum sunt ele, poate vom putea să ne regăsim și să fim împreună. Acum te rog să pleci.

— Dar...

Ochii Laurei se umplură de lacrimi.

— Te rog, de dragul a tot ce a fost între noi, pleacă.

Îi arată direcția spre ieșire. Theo înțelese că e în zadar să mai întrebe ceva. Porni să-și ia pantofii și ieși trântind poarta cu putere. Laura avea aceeași atitudine secretă ca

și Mara. Porni greoi spre stație, lăsând în urmă o fată cu ochii verzi și rochie mov până la genunchi. Nu, *ea nu mai e fata de altădată*, își spuse Theo. Se despărțea de o femeie mult mai matură, de o femeie căreia încă o dată nu i-a fost teamă să recunoască ce simte și care purta cu ea o mare taină.

Poți schimba un om, iubindu-l!

Afecțiunea este o nevoie umană primară. În această ecuație complicată și duală, de cerere-ofertă, necunoscutele sunt cele care mențin echilibrul. Nu poți forța iubirea, dar o poți câștiga, mizând pe indicii cheie ai unei relații – timp, răbdare, implicare, iertare... Oricât de multe bătaii de cap nu ne-ar da, iubirea are în sine esență, pe când singurătatea este goală, unul din ultimii îngeri izgoniți din Paradis care-și caută cu disperare drumul înapoi. Intimitatea, starea de confort regăsită alături de un om drag, necesitatea de a iubi și de a fi iubit constant de cineva cântărește mai greu decât libertatea. Poate pentru că ce-i mai rămâne unui om liber, dacă e privat de manifestările cele mai pure și mai naturale ale spiritului său? Ce-i mai rămâne unui om liber, dar condiționat să se închidă în sine? E păcat... Un om liber care nu poate iubi e un prizonier știut doar de el însuși. Dorința de a păstra un sentiment se transpune în dorința de a păstra omul. Dar adesea ne înșelăm crezând că odată cu omul dispare și sentimentul. Afecțiunea adevărată, trăită prin dragoste,

este o binecuvântare atemporală și transcendentă, așa cum este și sufletul omului.

Poți schimba un om, iubindu-l. Iar alegând să iubești, vei deveni nemuritor.

The flights have been cancelled. Theo privea descumpănit unul dintre panourile de informare ale aeroportului Heathrow, înțelegând că sunt șanse minime să mai urce în avionul cu destinația București. Vremea se înrăutățise brusc, plouase infernal noaptea întreagă și toate zborurile fuseseră anulate. Sute de oameni epuizați și agitați alergau în toate părțile prin labirinturile aeroportului. Câțiva angajați de la biroul de informații încercau cu disperare să explice unor clienți nemulțumiți că vina nu le aparține și că cel mai probabil zborurile vor fi reluate a doua zi. Theo nu mai voia să stea la Londra nici câteva ore. Orașul ăsta îi ploua peste rănilor dezvelite. Avea impresia că până și rațiunea îl durea sub presiunea norilor plumburii ai Londrei. Privea nemișcat pentru a evita orice forțare a propriilor mecanisme defecte.

— Ia trenul, prietene. E singura variantă acceptabilă pe vremea asta nesuferită.

— Mă scuzați?...

În dreapta lui un domn de vreo cincizeci de ani privea și el panoul de informare unde, de sus până jos, se înșiruia o listă cu zboruri anulate.

— Nu decolează nimic nici de pe celelalte aeroporturi, continuă bărbatul. Ne rămâne doar să luăm trenul. Asta în cazul în care nu vrei să rămâi blocat aici cu tot cu ploaie.

Se gândi dacă această soluție alternativă are un sens logic. Nu mai mersese cu trenul până atunci decât o singură dată pe traseul București-Iași, dus-întors. Fiind mai mult un spirit dinamic și inovativ, trenul i se părea un mijloc de transport bătrân și obosit, cu care trebuie să ai răbdare, tact și, mai ales, timp. Și totuși, voia să se îndepărteze cât mai repede de Laura. După câteva clipe de ezitare, se trezi verificând lista trenurilor ce merg din Londra spre Europa. Avea câteva alternative pentru a ajunge la București: 1. Prin Paris și Munchen 2. Prin Bruxelles și Viena 3. Prin Paris și Budapesta, cu staționare la hotel. Era decis înainte să aleagă: Paris. Sigur, soarta făcea să se întoarcă acolo unde încă își mai trăia prezentul. Acolo urma să-și adune gândurile.

Cumpără un bilet la clasa business pe Eurostar.com. Clasa îi permitea să facă check-in în doar zece minute, ceea ce îi convenea de minune. Bine că nu am bagaje mari, mormăi el. Își luase cu el doar câteva haine de schimb și lucruri de primă necesitate. Ajunse în patruzeci de minute la stația St Pancras, luându-și biletul de la unul din automate. La 10:15 se urcă în tren cu o vădită ușurare pe față. Deschise mesageria. Mă rețin. Nu știu cât timp. Ajung singur. Bogdan avea să înțeleagă. În doar câteva minute alarma sună și ușile se închiseră cu o sâsăitură. Theo lăsa deoparte telefonul și privi în jos pe fereastră. Zeci de bărcuțe ancorau pe malurile noroioase ale unui râu. De partea cealaltă, prin norii denși de ploaie abia de se întrezărea în depărtare un castel. Doi bărbați arătau cu

degetul înspre acesta și din discuția lor înțelese că e vorba de Rochester. Plictisit, întoarse capul și luă telefonul în mână, deschizând aplicația Brain Dots. Trenul gonea prin nordul Franței, când i-a fost servit prânzul. Mâncând cu poftă din risotto cu ciuperci începu să numere câte prânzuri luase cu Laura cât timp au locuit împreună. Trei-patru? Totul îi revenea în minte organizat în spații temporale umplute cu orice, numai nu cu ideea de împreună.

Nu timpul fusese cel mai mare dușman al nostru. Nu, cu siguranță nu. Doar adunând puzzle-ul relației, putea remarca o absență constantă – cel care chiulise era chiar el. Încercase de o mie de ori să-și explice de ce deschise ușa Laurei: o femeie specială, pe care o îndrăgea cu fiecare zi mai mult, dar de misterul căreia îi era frică. Era nesănătos felul în care trăise dragostea – evaziv, iar acum îl durea și mai mult.

Ajunse la 13:40 în Gara de Nord din Paris, parcurgând aproape cinci sute de kilometri în puțin peste două ore. Coborî trist cele câteva scări, dar fără să simtă mare oboseală. Bău rapid o cafea la GLUP'S și ieși în stradă. La Paris era vreme rece, dar nu ploua.

Traversă Boulevard de Denain și se pierdu printre străzile pariziene. Doi ani în urmă i se păreau cele mai colorate străzi, acum nu vedea decât case ordinare, asfalt umed și oameni posaci. Aici lumea lui se oprise în loc. Aici durerea lui devenise vie. După aproape trei ani revenise umil la trecut ca un sclav la stăpânul său. Și, chiar dacă „stăpânul” îi redase libertatea, absolvindu-l

de orice vină, ineluctabil îl percepea și mai departe drept responsabil de soarta sa. Nu știa ce să facă în lipsa lui, ce să simtă, cum să iubească, cum să fie. Avea un gol pe care nu-l putea umple cu nimic. Și atât timp cât nu găsea un răspuns, lăsa acest sentiment de vinovăție să plutească în aer. Se hotărî să repete călătoria de atunci. Se plimbă pe cheile Senei, mănca un hot dog la terasa de la *La Rotonde* și cumpără două suveniruri mici cu Turnul Eiffel și Notre Dame. Era gata să se întoarcă spre Gară, când telefonul vibră, anunțând recepționarea unui nou mesaj.

Dacă vrei să știi adevărul, vino la Gara de Est din Paris la 15:00.

Era 14:40. Fără să chibzuiască mult acțiunea, o luă la goană pe străzi, în direcția Gării. Înțelese că nici dacă aleargă ca Usain Bolt nu va reuși să ajungă la timp. Opri din mers un taxi și urcă grăbit. Se opri în fața Gării la 14:57 și porni alergând spre peron. Încerca să vadă o privire cunoscută sau un indiciu. Privi în direcția trenurilor, pe lângă aparate, intră în câteva cafenele și în sala de așteptare. Nu era nimeni care să-i dea de înțeles cătuși de puțin că l-ar fi așteptat. Se opri în loc, înțelegând că de fapt căuta un ac într-un car cu fân. Luă telefonul și apelă numărul necunoscut.

Telefonul este deconectat sau se află...

Murea de nervi pe marginea peronului. Sună de zeci de ori, dar fără rezultat. Scoase o înjurătură și urcă într-un taxi. Îi ceru să o ia în direcția aeroportului. Cu câteva clipe înainte să ajungă, telefonul vibră din nou.

Urcă în trenul spre Munchen la 15:40. Măine.

Era gata să arunce telefonul pe fereastră, dar geamurile erau închise. Era un număr străin. Îl apela grăbit, cu același rezultat.

— Spre cel mai apropiat hotel, vă rog.

Se cază, aruncă geanta pe pat și porni spre baie să facă un duș. Reveni cu părul ud în dormitor, gândindu-se ce să facă mai departe. Se hotărî totuși să urmeze indicațiile și cumpără un bilet spre Munchen, la 15:40. Era la Paris, blocat între două lumi, și nu avea niciun chef să mai iasă din hotel.

A doua zi ajunsese la Gara de Est cu o oră mai devreme și porni să caute la fel de insistent ca și în ziua precedentă. Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce avea să facă mai departe. Se porni spre automat și luă biletul pe care-l cumpărase preventiv. Într-un sfârșit, dădu să urce în tren, când întoarse capul și zâmbi. O fată cu păr brunet, care încă nu avea atins majoratul făcea o criză de nervi lângă aparat. Încerca să-și ia biletul, dar nu-i reușea.

Theo coborî repede, ajungând la ea în câteva secunde. Se apropie pe la spate și, ridicând puțin capul, reuși să citească numele de pe bilet: Carla Navarro, România. Așadar, era româncă?

— Unde mergi, Carla Navarro?

Fata se întoarse spre el uluită. Brusc, ochii mari și negri se măriră și mai mult. Făcu câțiva pași înapoi, puțin speriată. Theo ridică mâinile în aer.

— Nu vreau decât să te ajut. Ți-am văzut biletul și-nțeleg că nu te descurci singură.

Îi întoarse brusc spatele. Observă că scoate ceva din buzunarul hainei, dar nu înțelese ce era. După două minute se întoarse și se apropie de el.

Fără să-i spună ceva, arată cu degetul spre trenul ce staționa pe dreapta.

— Pleci la Munchen?

Fata dădu încet din cap.

— Și eu.

O ajută să introducă datele. Apoi, cu un aer victorios, îi înmână biletul. Aștepta un gest de mulțumire din partea ei, însă aceasta îi smulse biletul din mână, dădu încă o dată din cap, își luă geanta și se îndreptă grăbită spre tren. O ciudată, bombăni el din urmă. Urcă în tren pe ușa roșie (clasa întâi) cu cinci minute înainte de pornire. Își compostă biletul, apoi porni să-și caute locul la unul din scaunele Club Duo (două scaune față în față), când o observă uimit pe brunetă așezată pe scaunul din fața lui. Cîtea dintr-o carte și asculta muzică în căști. *Ia te uită*, ce coincidență, se gândi el. Rămase în picioare și începu să o studieze mai atent. Carla purta o fustă cloș în carouri, cămașă albastră și papion albastru închis, asortate cu o pereche de cizme până la glezne. Outfit-ul îi reda pe deplin eleganța și feminitatea. Părul și-l ținea strâns la spate, lăsând să se vadă o pereche de cercei negri. Fața mică, aparent necorespunzătoare celor aproximativ un metru șaizeci, purta pe ea câțiva pistruți frumos aliniați, de-ai fi zis că fuseseră pictați în mod intenționat. Măinile albe cu degete fine cuprindeau cu grație și grijă coperta

cărții. Nasul ascuțit era așezat perfect pe mijlocul feței, scoțând și mai mult în evidență profunzimea ochilor. Lectura rapid, privirea alunecându-i dintr-o parte în alta a filelor. Ținea cu delicatețe un picior peste celălalt, dezgolind astfel o parte din șoldul și genunchiul drept.

Trenul, un TGV Duplex, porni, accelerând. Trecu încet pe lângă ea și începu să verifice fiecare cupeu în parte. Mesajul îi spunea clar să ia trenul spre Munchen, deci în unul din vagoanele acestuia se afla un indiciu important. Le cercetă pe toate, fără să-și dea seama ce sau pe cine anume caută.

Se întoarce în vagonul unde își avea rezervat locul și se opri din nou în dreptul fetei. Aceasta citea mai departe, la fel de concentrată. Theo se așază încet, de frică parcă să nu intervină cu ceva în aura misterioasă pe care o emana ființa din fața lui.

Își deschise e-mailul, verificând ultimele mesaje. Se forță să nu privească în față, dar nu-i reuși. Carla citea la fel de concentrat, întorcând paginile cu vârful degetelor stângi. Se aplecă puțin înainte ca să vadă titlul. Era „Umbra vântului” de Zafon. Deși era un cititor mai sceptic, îi plăcuse cartea. O găsisse perfectă, plină de mister și se regăsisse pe alocuri în pielea lui Julian Carax, un personaj enigmatic și neobișnuit. Acum, stând pe un scaun din tren, o privea pe Carla și îi părea incredibil de cât de multe stări cunoscute putea să citească pe fața ei: o ridicare din sprânceană, un țuguit de buze, un strâmbat din nas, un dat din cap. Mirare, mulțumire, dezgust, dezamăgire. Era

gata să-și folosească observația drept pretext de discuție când se auzi:

Stimați pasageri ai TGV Duplex, cursa Paris-Munchen. Vă anunțăm că cina va fi servită în jumătate de oră. Călătorie plăcută!

Carla lăsă pentru o clipă cartea în jos și își scoase una din căști, încercând să deslușească de unde venise acel sunet. Îl zări de partea cealaltă pe Theo cu un zâmbet până la urechi. Făcu aceeași privire surprinsă ca lângă automat și ridică brusc cartea, până peste ochi. Cu un gest stângaci își puse piciorul drept lângă celălalt, netezindu-și fusta cu mâna și trăgând-o peste genunchi. Theo zâmbi și mai mult. I se părea amuzant să vadă asta la o femeie într-o formă naturală, sinceră, fiind în mare parte obișnuit cu reacții bine gândite sau cu măști de domnișoară alintată trase peste față. Carla continua să țină cartea sus, cu mâna ușor tremurândă.

— Găsesc nepotrivit să ne evităm privirile, atâta timp cât avem de mers mai bine de cinci ore în acest tren, eu fiind în fața ta. Mă înțelegi, Car-la?

Auzindu-și numele, ea dădu cartea într-o parte, privindu-l furioasă.

— Deci mă înțelegi, adăugă el zâmbind. Consider și asta un început de conversație.

Ea nu făcu decât să întoarcă capul pe fereastră. Încerca să-și camufleze emoțiile, dar obrajii i se înroșiseră și buzele începură s-o ia razna, mușcate de dinți.

— Dacă tot am avut curajul să vorbesc primul, am și tupeul să mă prezint primul, făcu el. Sunt Theodor.

Prietenii îmi pun Theo. Tu poți să alegi ce-ți convine mai mult.

Îi întinse mâna, zâmbind a X-a oară. Carla simulă o întindere de mână - mai mult din politețe, decât cu intenție.

— Și tu ești Carla. Deja e „clar” ca bună ziua, glumi nereușit Theo.

Trenul gonia prin suburbiile franceze. După ce norii se risipiră în ultimele ore, soarele se vedea coborând încet spre asfințit. Mii de raze domoale se împrăștiu printre case, copaci, drumuri asfaltate sau margini de șine. Câteva trecură prin fereastra trenului, luminând fața Carlei. Ea însă nici nu se sinchisi să-și ferească privirea, emanând o calmitate de invidiat. Se întoarse și începu să caute insistențios prin poșetă. După câteva minute bune, găsi un stilou și-i făcu semn lui Theo să întindă mâna.

Bucuroasă să te cunosc.

Își retrase mâna scrisă, tulburat. La un asemenea răspuns nu se așteptase.

— Dacă nu vrei să-mi vorbești — e ok, nu insist.

Îi făcu indiferent cu mâna și luă telefonul, hotărât să termine jocul.

Clara își duse palmele la ochi. La început Theo nu înțelese ce vrea să facă. Imediat corpul ei începu să i se zguduie de plâns. Nu-i curgea însă nicio lacrimă, de parcă plângea în sinea ei. I se mototoli colțul rochiei, ridicându-se peste genunchi, dar îl lăsa așa. Theo nici nu observă când se apropie de el un bărbat, că în secunda

următoare deja îl trăgea cu putere de gulerul gecii.

— Ce i-ai făcut, nemernicule?

Theo se uita ținută la față. *Oare ce-am mai făcut?* În jurul lor deja se adunaseră și alți pasageri. Comunicarea ei ulterioară cu bărbatul agresiv îi dezlegă misterul. Carla auzea, dar nu putea vorbi. Nu era nici înfumurată, nici infantilă și nici o domnișoară cu pretenții. Pur și simplu nu avea cum să-i spună acel „Mulțumesc” sau „Îmi pare bine” altfel decât în formă scrisă.

Cu un efort uriaș, reușise să oprească intenția bărbatului de a-l lua pe Theo la pumni. Ea se ridică de pe scaun, gesticulând vehement cu mâinile. Dădea de înțeles că „vecinul” ei nu era cu nimic vinovat, că a fost doar o neînțelegere. Ceilalți pasageri începură să se retragă la locurile lor.

— Îmi cer scuze, spuse bărbatul care-l înșfăcase pe Theo. Săptămâna trecută mi s-a întâmplat o situație neplăcută. Atunci l-am scuturat bine pe unul.

Carla se trânti înapoi pe scaun, întorcând capul spre fereastră. Avea sprâncenele încruntate și ochii dulci și mari în semn de părere de rău.

— Ți-a curs rimelul pe față.

Se grăbi să ia un șervețel de pe masă și se aplecă cu grijă spre Carla, vrând să-i șteargă urmele negre de pe obraji, dar în ultimul moment realizează că un asemenea gest era nepotrivit. Îi întinse șervețelul și ea îl acceptă sfioasă, înțelegând că are ceva de retușat.

Câțiva pasageri priveau scena, fără să priceapă ce se

întâmplă. Carla le înțelese privirile bănuitoare. Se simțea vădit incomodată de ele. Scoase din mapă o foaie și un creion și începu să deseneze. Schița ceva, fiind concentrată în totalitate în fața acelei hârtii de desen.

— Mai ești supărată pe mine?

O privea liniștit, de parcă ar fi vrut să-i spună că e suficientă atâta agitație pentru o zi. Carla dădu din cap, continuând să joace creionul pe coala de hârtie.

Theo se uită la ceas, a câta oară în ultimele minute. Trenul trecuse deja hotarul și gonia spre Munchen, lăsând în urmă mici orașe construite în stil german. Îl durea îngrozitor spatele. Avea impresia că stătuse pe ace vreme bună. Decis, scoase telefonul și rezervă un bilet de avion Munchen – București.

Privi în direcția Carlei. Aceasta citea mai departe, sprijinită cu umărul drept de marginea ferestrei și ținând cartea la fel de sus, în dreptul ochilor. Putea citi pe fața ei aceleași expresii vii, multicolore. Se jucă câteva minute cu telefonul, plictisit. Ar fi preferat să lege o conversație, fie ea și puțin stranie, decât să moară de nervi.

— Încotro mergi?

Carla dădu cartea într-o parte. Își arcui sprâncenele, semn că nu fusese atentă.

— Întreb încotro te duci? Rămâi la Munchen sau mergi mai departe?

Își dădu seama că pune prea multe întrebări și că ea nu avea cum să-i răspundă atât de ușor.

— Dacă vrei, pot să întreb eu și tu doar să dai din cap

pentru da ori nu. Sau poți să-mi scrii pe mână. Sau pur și simplu poți să taci și să te prefaci că ești interesată de ceea ce zic eu.

Ea îl privea, fără să schițeze prea multe grimase. Comunicarea cu un străin o incomoda vizibil, dar nu o mai deranja, cel puțin. Se ridică de pe scaun, făcându-i semn lui Theo să aștepte. El o privi întrebător din urmă. Avea un mers de aristocrată, grațios și, în același timp, fără prea mari complicații. Părul îi cădea elegant pe spate, punând în evidență umerii bine conturați. *Dar ce slabuță e, făcu el.*

Se întoarse din zona bagajelor cu un carnet de culoare oranj, cu desene orientale pe el și o floare stilizată în centru. Îl deschise exact la jumătate și luă stiloul în mână dreaptă.

În primul rând, îți datorez scuze.

Întoarse carnetul spre Theo doar să citească, apoi se grăbi să scrie mai departe.

Plec la București.

— Dacă m-aș fi gândit pe-o clipă că ești bună de spioană, aș fi zis că mă urmărești, glumi Theo. Și eu încolo merg.

Carla nu păru surprinsă. Desenase în fugă un emoticon zâmbet.

Theo tăcea iar. Simțea un disconfort neobișnuit când încerca să-i spună ceva, având îndoiala că va reacționa altfel decât s-ar fi așteptat. Fără să vrea, o discrimina, crezând-o mai neputincioasă, mai slabă decât alte femei.

Se intersectase de câteva ori pe stradă sau în cafenele cu surdo-muți. Îi vedea adunați în găști, gesticulând cu mâinile. Viața lor însă era o lume paralelă, pe care nu o înțelegea și pentru care nu găsisese doza suficientă de interes ca s-o cunoască. De data asta în față avea o femeie care la fel, nu putea vorbi (dar auzea) și cu care comunica folosind un carnet și câteva gesturi. Iar acest fel al ei de-a fi, deosebită, într-o lume omogenă, îl lăsa mut de uimire.

— Bănuiesc că ai același traseu ca și mine, de vreme ce avem aceeași destinație.

Carla încuviință.

— Ce-ai făcut la Paris?

Nimic important.

Theo tăcu. Își calculă șansele de a o provoca să spună mai multe despre ea în urma unei tăceri personale mai îndelungate. Însă, după câteva minute de liniște, se declară învins.

— Scrie-mi ceva despre tine. Ce vrei tu.

Carla dădu din umeri.

Nu e potrivit să judecăm oamenii după ceea ce spun despre ei înșiși, ci mai degrabă după ceea ce fac.

Se lăsa păgubaș. Până la urmă, nu avea niciun motiv întemeiat să o descoase de ceva.

I se păru totuși straniu felul în care scria. Uneori scrisul era curat, fără înflorituri. Alteori cuvintele erau scrise de două ori. La început era puțin aplecat spre stânga cu spații între literele din mijlocul cuvintelor. La sfârșit scria deja înclinat spre dreapta, cu spații mai mari între

cuvinte. Și de fiecare dată mângălea accentuat semnele de punctuație.

Doamnelor și Domnilor, trenul ajunge în câteva minute la destinație. Vă mulțumim că ați ales serviciile noastre...

Anunțul păru să-i salveze pe ambii de la o situație incomodă. O ajută să-și coboare bagajul, gândindu-se dacă avea până-n zece kilograme. La Munchen erau puțin peste zece grade, însă se resimțea mult mai puțin, din cauza vântului ce bătea neînterupt.

— Ai rezervat o cameră la un hotel? Îți comand un taxi?

Carla îl refuză cu un gest rapid. Se gândi o clipă, apoi scoase carnetul, rupse o foaie pe care scrisese ceva la repezeală. Împături foaia în câteva bucăți și i-o înmână. Apoi o luă la goană în direcția unei mașini luxoase care staționa la intrarea în gară. La volan se afla un domn de vreo patruzeci de ani îmbrăcat în costum, prea elegant pentru o seară de iulie. Acesta o văzu și ieși din mașină, deschizând tăcut portiera din spate.

Așadar, o aștepta cineva. Nu reuși să-i răspundă, că ea deja urcase grăbită. După nici zece secunde, mașina dispăru cu viteză după colț.

Desfăcu foaia și citi repede:

Uneori cele mai triste despărțiri au loc la Londra.

Tresări, apoi îl cuprinse panica. Nu voia să-și facă o anumită impresie, dar simțea că e victima unei farse de prost gust. Parcă-i furase rolul lui Michael Douglas în *The Game*. Alergă până la colț, dar mașina nu se mai vedea.

Oare Carla avea vreo legătură cu mesajele anonime? Sau știa pe cineva implicat direct în asta?

Înfrigurat, puse hârtia în buzunarul de la blugi, își trase gulerul gecii și opri primul taxi care a venit spre el.

— To Munchen Airport, please.

Dacă am accepta intimitatea omului de lângă noi, „goliciunea” lui spirituală, dezbrăcată de mii de concepții netrebuincioase, am descoperi o persoană mult mai sensibilă și mai naturală. Ar apărea în fața noastră în forma ei firească, fără retușuri și secrete mușamalizate prin ungherele sufletului. Dacă am avea intenția să cunoaștem omul în adevărata lui lumină, ne-ar fi rușine să mințim, să fim falși sau ipocriți. Am lăsa deoparte argumentele convingătoare care să ne pună într-o situație superioară celuiilalt. Am găsi potrivit ca mai mult să ne pese și mai puțin să ne compătimim în raport cu trecutul. Sexul ar deveni o creație, nu un proces, dragostea – o artă și nu un discurs declarativ, sinceritatea – o plăcere uzuală și nu un avantaj de moment. Ne-am vedea pe aceeași poziție, fiind intimi. Și din intimitate s-ar naște emoția, una pură, specifică pentru doi oameni care se iubesc cu desăvârșire.

Urcat în avion, se gândi doar să ajungă cât mai repede acasă și să facă un duș fierbinte. Ceru un pahar de șampanie. Remarcă suprins că este rețea wireless și

deschise o fereastră Google. Cât făcuse check-in-ul îi apăruse o întrebare care nu-i dădea pace: Carla deținea cetățenie română și totuși avea un nume atât de exotic? Se gândi că sunt lucruri care la prima vedere par lipsite de importanță, dar dacă îți intră în creier, nu te poți debarasa de ele decât doar când le descoperi misterul. Și atunci, în acel moment de uimire, singur nu vei dori să scapi de aceste lucruri. Tastă în motorul de căutare *Carla Navarro*. Îi apărură o mulțime de link-uri ce duceau spre celebra jucătoare de tenis *Carla Suarez Navarro*: articole, pagina de Facebook, informații pe *Wikipedia*. Ultimul articol era de pe cinci iulie, cu înfrângerea în runda a patra la Wimbledon, în fața tenismencei americane *Venus Williams*. Dădu click pe următoarele pagini. Aceleași rezultate, cu excepția unui link ce ducea către pagina unei studente din Filipine. Nici pe departe nu era vorba de *Carla* pe care o cunoscuse în tren. Dezamăgit, închise telefonul.

Se întrebă ce-o fi făcând *Laura*. Oare se vor mai vedea vreodată?

Cine știe...

Obosit și distras, adormi. Se trezi pentru a face esca, apoi adormi din nou, spre seară ajungând deja în Aeroportul Otopeni.

Theo decuplă ambreiajul și trecu în a patra viteză. Îi era indiferent dacă îl vedea vreun polițist. Se grăbea să ajungă la local, chiar dacă ar fi fost nevoit să treacă la roșu. Apelul insistent al lui Bogdan îl făcu să sară ca ars din pat: în mâinile acestuia era o nouă scrisoare anonimă, după aproape două luni de pauză. Sau cel puțin așa credea...

— Unde e? făcu el, aruncând cheile pe masa de bar.

— Nu te temi că într-o zi vei găsi în plicul ăsta o bombă? întrebă Bogdan pe jumătate glumind, pe jumătate îngrijorat. Stai întâi să-ți explic. Nu știam că a doua zi după discuția noastră vei pleca la Londra. La *Pariso* venise o livrare, iar responsabilul avea nevoie urgentă de semnătura ta. Telefonul îți era deconectat. M-am oferit eu să vin până acasă la tine, să te găsesc. Când am ajuns, casa era încuiată. În schimb, la poartă lângă cutia poștală era asta.

Îi înmână plicul alb cu o oarecare mândrie. Theo rupse colțurile și...

— Dar e scris de mână!

Descoperirea îl surprinse până și pe el. Încercă să deslușească cuvintele.

Am visat că eram la Pariso, stăteam undeva în colț și te urmăream. Vroiam să mă apropii, să te strâng în brațe. Uneori cred că te ajut, dar greșesc și te rănesc. Îmi ești atât de drag, încât promit să nu-ți mai scriu. Mi-e suficient să știu că vei fi mai bine fără mine.

Nu uita, Theo, ascultă-ți inima.

Theo citi și reciti, până realizează că sfâșie foaia cu degetele împăiate de nervi. Trecu de cealaltă parte a mesei ca să-și toarne un pahar dublu de whisky. A fost salvat de Bogdan. Acesta citi scrisoarea cu fruntea încrețită, forțându-se la rândul lui să înțeleagă sensul cuvintelor. Mușcă apoi degetul mare cu dinții, de parcă voia să facă o concluzie la care tot nu ajungea.

— Două lucruri sunt certe pentru mine, Theodor. Primul: el sau ea știe unde trăiești și cel mai probabil ce faci la *Pariso*.

Privi pe fereastră, dorind să vadă dacă nu-i urmărește nimeni.

— Celălalt: respectivul anonim a înțeles că a cam întrecut măsura și a decis să facă un pas înapoi. Deci, fie e cineva care te cunoaște bine, fie e cineva care încearcă să te cunoască, ceea ce în situația de față nu înseamnă o mare diferență.

— Asta e tot ceea ce știu despre ea astăzi.

— Deci crezi că e o Ea.

— Nu cred, sunt sigur.

Bogdan înțelese că treaba e serioasă și comandă pe loc două beri.

— Trebuie să o cunosc, făcu Theo.

Își aduse aminte de cuvintele scrise pe foaie: Ascultă-ți inima. Mara obișnuia să-i repete același mesaj. De-ar putea-o obliga în vreun fel să vorbească... Dar știa că e imposibil.

— Trebuie să începi de undeva, prietene. Încearcă să gândești rațional, să vezi...

— Atunci ies în stradă și încep să caut, îl întrerupse Theo grăbit. Scuză-mă, dar simt nevoia să iau o gură de aer.

Puse plicul în buzunar și deschise ușa. Habar n-avea ce să facă, când îi veni o idee. Se îndreptă spre cel mai apropiat oficiu poștal. Chiar dacă nu spera să găsească vreun indiciu, cel puțin trebuia să înceapă de undeva. O doamnă cu ochelari pe nas și o coafură din secolul trecut îi dădu verdictul.

— Nu vă pot spune nimic referitor la sursa acestei scrisori, domnule. Nu are numele expeditorului pe ea, nici timbru, niciun cât de mic indiciu care să ne ajute să aflăm cel puțin proveniența scrisorii.

Dezamăgit, puse plicul în buzunar și se îndreptă spre ieșire.

— Dacă vă par aceste scrisori o amenințare sau că sunt periculoase pentru viața dumneavoastră, puteți depune o reclamație la poliție, îi strigă doamna din urmă.

Periculoase în mod direct? Nu avea motive reale să creadă asta. Periculoase pentru liniștea lui interioară?

Cu siguranță că da. Și totuși, trebuia să existe o cauză a acestor mesaje. Ajunse în Cișmigiu și se așeză pe o bancă, mușcând dintr-un croissant cu ciocolată. Încercă să ordoneze cronologic evenimentele care se întâmplaseră cu el în ultimul timp. Călătoria, discuția cu Laura, mesajele anonime din telefon, Carla... brusc sări în picioare, sperind o doamnă ce trecea pe alături. Nu! Nu era plauzibil! Nu putea fi!

Dar era cel puțin posibil. Scotoci prin haine nervos că nu găsea ceea ce căuta. Își aduse aminte că lăsase perechea de blugi în coșul de rufe și o porni la goană spre strada Washington. Descuie ușa, lăsând-o deschisă, alergă la etajul doi, intră grăbit în baie și scotoci prin lada cu rufe murdare. Găsi blugii și scoase de acolo hârtia cu scrisul Carlei.

Uneori cele mai triste despărțiri chiar au loc la Londra.

O, nu! Nu! Cum??? Carla????? Își repeta insistent cu voce tare și ochii halucinanți. Se aruncă pe pat, apoi se ghemui de adrenalina șocului care-i înghețase complet rațiunea. Recitea, compara, se agita ca într-o colivie pe care ar fi vrut s-o facă bucăți.

Nu avea aproape niciun dubiu. Carla era personajul misterios care îi scrisese în repetate rânduri. Ea era cea care la fel de misterios apăruse în gara din Paris. Acel scris de mână era inconfundabil.

Imediat însă îi apărură în minte o mulțime de întrebări. De ce s-a speriat de el, atunci când l-a văzut? De ce a fugit la Munchen, lăsându-i o foaie care până la urmă a și desconspirat-o? Oare și-a dat seama? Oare și-a dorit

intenționat ca el s-o deconspire? Ce rol are bărbatul din mașină în toată povestea asta? Dar cu îndoielile față de Laura cum rămâne? Unde a dispărut Carla aproape două luni? Și cel mai important: de ce a făcut asta?

Se plimba nervos de colo-colo, adresându-și tot felul de întrebări aleatorii, desprinse din scenarii diferite, incoerente. Dar dacă nu era ea? Dacă potrivirea literelor era doar o simplă coincidență și nimic mai mult? Avea anumite bănuieli alimentate de comportamentul Carlei, dar asta nu era suficient. Cu cât era mai aproape de a găsi un răspuns, cu atât se îndepărta mai mult. Nu-i rămânea decât să o găsească și cel mai probabil trebuia să o facă de unul singur. Se lipsise de susținerea Marei, apoi de cea a Laurei, iar acum era pe cont propriu.

Se întoarse la *Pariso* entuziasmat. Îi povesti lui Bogdan marea descoperire.

— He-he, făcu suprins acesta. În ziua când vei închide localul să-ți iei licență de detectiv.

— Glumești, Bogdane. Abia dacă am în mână un fir de ață dintr-un ghem întreg.

— Firul ăsta contează cel mai mult: odată prins, ține-l bine și ghemul se va strânge.

Îl apucă de mână.

— Și ce să fac acum? Unde să o găsesc?

Bogdan se scărpină la ceafă, gânditor.

— Experiența îmi spune că nu trebuie să extindem atât de mult raza de căutare. Nu uita că fata nu poate să vorbească.

Brusc îi veni o idee genială.

— Apropo, există în București o organizație sau o asociație care apără drepturile acestui grup de oameni? Fie muți sau surdo-muți. Cu siguranță trebuie să fie și ea pe-acolo, cel puțin în baza lor de date.

Ideea lui Bogdan nu era rea.

Făcu un search pe Google: *Oameni nevorbitori București*. Nu găsi nimic coerent la așa subiect. Tastă din nou Surdo-muți, Surdo-muți România, Surdo-muți București și după câteva tentative descoperi o adresă: Asociația Națională a Surzilor din România, Filiala București, strada Italiană, Sectorul 2.

— E doar la câteva minute de mers pe jos, Bogdane! exclamă Theo.

— Ce-ar fi să-mi zici: Minunat, Watson! glumi bărbatul.

— Ești un geniu, replică Theo, strângându-i bărbățește mâna.

Acum, mai mult ca niciodată, Theo era sigur că adevărul nu-i va scăpa nedescoperit. Hotărî să meargă direct la adresa găsită.

— Merg și eu cu tine, cine știe ce prostie faci pe drum. Mai ales că fiecare detectiv, în mod normal, are un partener.

Trecură de Universitate și cotiră pe bulevardul Carol I, cotiră încă o dată spre Costantin Nacu și apoi pe Italiană.

Ajunseră în fața unei clădiri cu două etaje, în culori închise. Deschise poarta, intrând ambii pe o alee micuță

ce ducea în curte. Rămase surprins să vadă câțiva copii care stăteau unul lângă celălalt. Ascultau cu atenție de o femeie care gesticula activ cu mâinile. Privi mai atent și o recunoscuse... e Carla. Ea este, cu siguranță. Îi făcu semn lui Bogdan, care înțelese pe loc. Își desfăcu brațele, vrând parcă să zică: *Vezi, ți-am spus eu*. Theo întoarse capul spre fată. Același păr strâns la spate, aceeași siluetă grațioasă. Îmbrăcată într-o rochie roșie, cu o curea neagră, îi evidenția și mai mult părul. Se abținu cu greu să nu o strige, gândindu-se că va deranja copiii. Carla le comunica cu mâinile, apoi mima cu buzele unele cuvinte. Reuși să ghicească și el câteva: soare, mamă, casă. Își dădu seama că încearcă să-i învețe pe copii să vorbească cu buzele, chiar dacă nu puteau scoate sunete. Nu se gândise niciodată că cei care sunt nevoiți să trăiască într-o lume a lor, detașată, au nevoie de un sprijin mai special, că acești copii fac un efort atât de mare pentru bucurii atât de mici.

Nu-și explica de ce se simte atât de neobișnuit, dar simplul fapt că o întâlnise din nou îl făcea să trăiască o imensă liniște sufletească. Se gândi apoi la cât de aproape a fost de ea în tot acest timp. Cine știe de câte ori s-au intersectat prin Centrul Vechi și de câte ori ea a trecut prin fața localului.

Fără să vrea, Bogdan strănută de câteva ori, cerându-și scuze de fiecare dată. Carla se întoarse și, văzându-i, înțelese că își dejucase de una singură planul. Dădu câțiva pași înapoi, profund rușinată, aproape să se lovească de

primul copil. Își reveni însă repede și le făcu semn să o aștepte.

— Salut, Carla. Aș putea spune că nu ne-am văzut de o groază de timp.

Ea îi zâmbi, dând din cap către Bogdan. Recunosc acel zâmbet senin, ușor copilăresc, pe care îl remarcase încă în tren.

Făcu semn spre copii. Îi dădu de înțeles că trebuie să continue lecția.

— E-n ordine, făcu Theo. Atunci te aștept aici.

Dădu din cap a nemulțumire. Își scoase telefonul și notă ceva.

Tucano Coffee Guatemala. Ora 16:00.

O privi stăruitor.

— Contez că măcar de data asta vei putea să-ți onorezi mesajele cu prezența. Acum, pe bune, nu vreau să te cert, vreau doar să înțeleg. Te aștept.

Carla îi strânse mâna. Palma caldă, umedă, puțin tremurândă îl făcu să se cutremure de emoție.

Deja nu mai vreau să fug nicăieri.

— Frumușică fata, chicoti Bogdan, dând colțul străzii.

Theo îl privi mirat.

— E doar o puștoaică.

Theo privea zăpăcit în jurul lui, de parcă se afla pentru prima dată în capitală. Își aduse aminte de un butik cu flori pe Dorobanți colț cu Iancu de Hunedoara. Alergă în fugă să cumpere un buchet de lalele, apoi se întoarse pe Calea Dorobanților. Intră în local la 16:05, fiind convins că ea încă nu venise. Spre surprinderea lui, o găsi deja așezată la o masă rotundă, lângă fereastră. Schița cu creionul pe aceleași foi albe, ca și în tren. În local era o atmosferă plăcută, relaxantă, mirosul de cafea îi înnebunea simțurile încă de la intrare. Îi atinse brațul fetei în semn de atenție.

— Astea sunt pentru tine. Sper că nu m-am lăsat așteptat.

Ea primi florile cu o bucurie de copil. Făcu apoi semn chelnerului să aducă ceva în care să pună lalelele.

Luă vechiul ei carnet în mână.

Nu mi-am imaginat să fiu acum aici.

— De ce anume?

Mi-era teamă.

— De mine?

Ea dădu încet din cap.

— N-ar fi cazul. Auzi, până și cântecul îți spune despre asta.

Cânta o piesă de George Ezra: *You don't have to be scared, babe*.

O privea surprins. În loc să reacționeze agresiv sau defensiv, ea invoca o stare de teamă față de el.

— Tu ești cea care îmi trimite scrisori fără nicio explicație?

Dădu încet din cap.

Nu vroiam să te supăr! Dimpotrivă.

Acum că o găsisese, nu avea decât să o supună unui interogatoriu. O luă de mână, convins că asta ar putea să o liniștească cumva. Ea își retrase brusc degetele, făcând ochii mari.

Îl surprinse reacția ei.

— Scuză-mă, nu am vrut să te sperii. Și să știi că nu cred că voi reacționa eronat, dacă îmi vei spune adevărul.

Adevărul e că nu am nimic special să-ți spun.

— Hai încetează.

Se enervă că ar putea rata încă o dată șansa să afle adevărul.

— O femeie care face acest lucru de câteva luni bune, cu siguranță are ceva de explicat.

Carla închise ochii. Buzele îi tremurau ușor. Mâna chinuia foaia cu un text foarte lung și apăsător. El se impacientă. În final citi.

Pot să-ți explic. Particip la o campanie națională, ce pre-

supune ca fiecare membru al asociației să scrie mesaje unei persoane care are nevoie de ele. Într-o zi am venit la Pariso. Te certai atât de rău cu o femeie, încât am crezut că pot să te ajut să scapi de acest pesimism și această ranchiună. Am înțeles atunci că ești bărbatul căruia voiam să-i scriu acel mesaj.

Theo nu avea cuvinte. Se lăsase dus de nas de o puștoaică care o făcea pe Maica Theresa? Un omuleț de un metru șaizeci îi răsturnase liniștea și echilibrul pentru o misiune atât de superficială? Ce era asta? O sectă care nu aveau altceva mai bun a face decât să se strecoare în viața altor oameni și s-o încerce cu degetul? Prea stupid pentru a fi cazul său. Totul părea ridicol și absurd.

— Prostii. Au fost cinci mesaje, nu unul!

Mâna ei stăruia și mai apăsât și mai energic. Fața ei nu spunea nimic decât o amărâtă vină expirată greoi pe gură.

Am vrut să mă opresc. Mama Paulei a fost de acord... Pe ea am întâlnit-o întâmplător. Venisem să las plicul în cutia poștală. A trebuit să-i spun despre ce era vorba. Atunci m-a încurajat să-ți scriu și alte mesaje. Ea voia să te ajute... La fel ca și mine.

— Dar Laura?

Carla făcu o față aparent uimită.

Nu-mi este cunoscut acest nume. Trasă un punct greoi, mângălit excesiv.

Cine ești?, făcu Theo în gând. Îi era imposibil să accepte un asemenea adevăr, fie el și real.

— Atunci cum se explică că te-am întâlnit în tren?

A fost o coincidență. Ai remarcat și tu cât de surprinsă

eram. Nu avea nimic în comun cu intenția mea. Nu te urmăream. Am coborât la Munchen unde mă aștepta cineva.

Theo sorbi din ceaiul de ghimbir. Era timpul să se calmeze și să trateze viața ca pe o glumă. Aceasta cu siguranță că nu-l lua pe el în serios.

— Iar ultima scrisoare?

Roși toată.

El pufni în râs. Până la urmă, ce mai conta?

Hotărî să schimbe subiectul de dragul întâlnirii.

— Spune-mi, nu poți vorbi de la naștere?

Nu. Dar nu încerca să mă întrebi nimic mai mult. Te rog.

— De ce?

E personal. Și noi abia de ne cunoaștem.

O privi zâmbind.

— Și viața mea e ceva personal, dar cineva nu s-a sinchisit să se gândească la asta.

Carla luă carnetul și-l ridică în fața ochilor, vrând parcă să-și adune gândurile. I se vedea doar cotul care se mișca cu o anumită frecvență. Scria ceva.

Nu vorbesc de la șaisprezece ani. Adică de doi ani.

Se miră că a atins deja majoratul.

— Cum așa? E posibil?

Da, e posibil. Am avut un accident și de atunci nu mai vorbesc.

— Dar auzi.

Ea încuviință.

Mi-a fost afectată doar zona glandelor. E complicat să explic acum.

— Dar poți să faci ceva în privința asta? Adică există vreun tratament? Ai consultat vreun specialist?

Carla își acoperi fața cu mâinile, vizibil stresată de atâtea întrebări. Se calmă în scurt timp și-i răspunse scurt.

Nu sunt prea multe soluții.

— De ce ai nume spaniol?

Ea îi zâmbi. Înțelese că nu vrea să-i zică nimic despre asta.

— Sunt tare drăgălași copiii cu care comunicai azi la asociație.

Carla își schimbă pe loc expresia feței. Îi zâmbi larg.

Îți plac? Merg acolo de fiecare dată când am ocazia. Am învățat limbajul mimico-gestual și încerc să-i ajut. Când ai apărut tu, îi învățam să vorbească și cu buzele, nu doar prin gesturi. Acești copii sunt normali, ca și alții, gesturile în sine îi separă de ceilalți.

O privi cu admirație. Nu ar fi avut curajul să treacă dincolo de aparențele unei comunicări cotidiene. Faptul că-i ajuta și pe alții care aveau aceeași problemă ca și ea, era o dovadă în plus a curajului de a-și depăși condiția. Oare se înșela în privința ei și acum?

Se răzbună cerul...

Theo își scutură picioarele la intrare, împrôșcând cu stropi de ploaie în toate părțile. Laura îi mai bântuia gândurile. Mărturisirile Carlei o absolveau oarecum de orice vină. Îi era dator măcar cu o părere sinceră de rău și cu scuzele de rigoare. Nu conta pe o împăcare, dar ținea să procedeze adecvat. În ultimele douăzeci și patru de ore o telefonă de nenumărate ori, însă fără succes. Hotărî să-i scrie un email, dar acesta ieșise atât de sec încât nu-și mai amintea conținutul. Toate acțiunile legate de ea erau precipitate încă din prima zi. Hotărî să dea un respiro relației lor tumultoase. Era convins că avea s-o revadă într-o zi și că timpul avea să facă ordine peste haosul pe care-l creaseră în doi.

Acum se surprinse ținând în mână un plic, pe care voia cât mai repede să-l deschidă. Era pentru prima dată de mult timp când primea un plic alb și știa de la cine este. În timpul săptămânilor trecute, Carla îl vizită la *Pariso* de câteva ori. Poate că era curioasă să-și controleze victima sau poate făcu într-adevăr o obsesie din grija pentru Theo.

Discuțiile lor se limitau la o curtoazie uzuală. O trata deschis și cald, ba chiar o invită într-o zi la teatru. Derula în minte ultimele evenimente în timp ce-și închidea umbrela. O deschise apoi, lăsând-o în coridor să se usuce. Se îndreptă spre salon, rupând în același timp o margine de plic.

E rândul meu să-mi iau revanșa. Mâine (pentru că va fi soare). Patru după-amiaza (pentru că va fi suficient de mult soare). Parc IOR (o să înțelegi singur de ce).

Nu cred că se termină ploaia asta nici peste o săptămână, mormăi el.

A doua zi se trezi de la o rază de soare care-i bătea insistent în ochi, trecând prin fereastra dormitorului. Avea timp să treacă pe la local ca să semneze niște facturi. Se îmbracă într-o pereche de blugi tăiați până la genunchi și aruncă pe el un tricou polo. În afară de facturi, pierdu timpul pălăvrăgind cu câțiva clienți. Ajunse la IOR la ora 15:45.

Carla însă nu era nicăieri. Îi zări silueta după douăzeci de minute, în celălalt capăt de parc. Era lângă niște copaci, rezemată visătoare de unul dintre ei.

— Scuză-mă, dacă știam că te vei ascunde atât de bine îmi aduceam și un GPS cu destinația Carla.

Îi făcu din mână. Era îmbrăcată într-un tricou alb și o pereche de șorți, cu părul strâns în două cozi laterale. Detaliul cel mai drăguț era că umbla desculță. Așa nu-i dădeai mai mult de 15 ani.

— Să mă descalt și eu?

Ea bătu din palme, fericită ca un bebeluș care încă nu-și sincronizează bine mâinile. Apoi se întinse fără complexe pe unul din bean bag-urile împrăștiate prin parc. El o urmă. Stăteau aproape rezemați unul de celălalt. Theo privi în sus și-și lăsa gândurile să zboare pe aripile păsărilor care faceau ronduri în zonă. Se simți liber și ușor.

Și dacă una din ele e Pa?... Nu-și termină gândul, Carla îl trase de mână. Scosese în acest timp telefonul, scriindu-i ceva în Notes, apoi întinse mâna spre el.

Nu-i așa că e frumos?

— Cine, eu? făcu Theo mimând un truc de magie cu degetele.

Ea îl privi tăios. Înțelese că nu e cazul să se avânte în vreun flirt. Carla tastă din nou.

Știi că într-o toamnă am văzut un bărbat acoperit cu frunze? Chiar aici stătea.

— Invenezi?

Dădu din cap că nu.

Toamna trecută m-am acoperit și eu cu frunze. Mă gândeam la cei din jur, cum văd ei lumea fără mine? Oare dacă voi sta mai mult, își va da seama cineva că lipsesc? Dacă frunzele ar fi avut voce, ar fi căzut într-o criză profundă de râs la auzul gândurilor mele.

Lui Theo nu i se păru foarte amuzant. Ideea de a te ascunde într-un morman de frunze i se asocia teribil de mult cu ritualul înmormântărilor. Încercă să se reconecteze la realitate, oripilat de asocierea la care ajunsese. Carla îndreptă ecranul telefonului spre el. În imagine era o

fetiță de vreo trei ani în rochiță mov. Alături era o femeie frumoasă, asortată vestimentar cu micuța.

— Tu ești?

Dădu afirmativ din cap.

— Și femeia de lângă tine e...

Carla suspină greu. Anticipase întrebarea. Pe ecran scrise: *Mama*.

— E cu tine aici în București?

Ea lăsă telefonul deoparte, privind cerul de un albastru intens. Punctă cu arătătorul soarele. Mama ei era acolo, în inima celui care-i anima fiecare început de zi.

Theo o admira. Carla îmbrățisase cu seninătate pierderea, așa cum făcea cu fiecare eșec. O luă de mână, netezind-o încet.

— Îmi pare rău. Dar tatăl tău? El e cu tine?

Carla își încreți fruntea. Își dădu seama că era un subiect delicat.

Acum da.

Lăsă telefonul deoparte și, forțându-se să nu schițeze nicio emoție în plus, își trimise privirea la plimbare în golul depărtării care se deschidea în partea de Vest a parcului. Închise ochii, trecând parcă o amintire neplăcută prin filtrul spiritului său altruist. În rezultat, se născu un alt zâmbet luminos.

Theo își aduse aminte de copilăria lui. Obişnuia să se plimbe pe străzi, să se bucure de ploaie, să joace fotbal cu băieții pe o bucată de stradă, cu o sticlă de plastic în loc de minge. Râdea fără să-i pese că-l aude cineva, mânca

înghețată fără să-i fie teamă că se va murdări pe față. Ba dimpotrivă, toate riscurile vieții erau adevărate oportunități pe care cei din jur le încurajau și de care el se bucura fără grija ulterioarelor consecințe. De mult timp nu întâlnise pe cineva care să-i aducă copilăria atât de aproape. O aștepta, o invoca de fiecare dată când viața îl încorseta în rutină, dar mai ales, în deznădejde. Și acum o vedea atât de clar în fața lui, pe ea, copilăria care tămăduia căzăturile de pe bicicletă doar cu un surâs, copilăria ale cărei dureri nu durau mai mult decât distanța spre o nouă jucărie sau un nou prieten, copilăria ale cărei miracole păreau infinite și în care el, mic și neputincios, era de fapt atotputernic.

Nu-l deranjau tăcerile ei, atât timp cât gesturile ei sincere îi povesteau istorii frumoase, lacrimile ei transmiteau vibrații vulcanice, iar zâmbetul ei așeza pacea peste fronturile veșnic neîmpăcate ale vieții sale.

— Ești o fată deosebită, Carla.

Ea își întoarse capul spre el. Clipi din ochi de câteva ori, aplecând ușor capul. Cât ar fi vrut să-i poată vorbi. Spre deosebire de el, ea vedea în fața ei întruchiparea propriilor dorințe de realizare, de maturizare. Ce n-ar fi dat să iubească, să sufere, să se exprime liber, să crească. El o inspira să-și depășească condiția de dependență care o lega de tutorii ei, de deficiențele cu care ajunsese să se conformeze. Lângă el glasul interior și ea însăși nu-i mai erau de ajuns, avea nevoie să întindă mâna spre acel copac al cunoașterii, să se urce pe ramurile lui și să descopere noi orizonturi.

Continua să-l privească în tăcere. Theo întoarse și el capul spre ea.

— Dacă ai putea vorbi, care ar fi primul lucru pe care l-ai striga în gura mare?

Mulțumesc! scrise ea și se lăsă purtată de gânduri.

Mă doare uneori discriminarea și antipatia oamenilor, dar îi accept pe toți. Nu e vina lor că poartă virusul nefericirii în sânge.

Răspunsul ei îl tulbură. Îi luă mâna fină în palmele lui, o mângâie, apoi o duse încet spre inimă. Din ochii ei izvorî o lacrimă, era prima intimitate pe care i-o permise unui bărbat. Theo se sperie de-a binelea.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Ea continuă să plângă. Se îndepărtă de el, apoi începu să fugă spre ieșire.

Scuză-mă pentru plecarea mea nejustificată. Carla.

La marginea ferestrei, îmbrăcat doar în boxeri, cu o ceașcă de cafea în mână și o foaie albă în cealaltă, Theo citea mesajul Carlei. Înțelese că aceasta se referea la gestul din parc, chiar dacă îi răspunse abia peste câteva zile. Nu reușise atunci să o consoleze. Alergase după ea, apoi se întoarse să-i aducă pantofii, dar nu o mai găsi. Carla pur și simplu dispăruse. Petrecu câteva nopți în fața laptopului, urmărind pe YouTube felul în care persoanele surdo-mute explică limbajul mimico-gestual. Încercă să învețe câte ceva, imitând semne, litere, cuvinte. Acum se atașase și mai mult de ea. Era profund interesat de problema ei, astfel încât nopțile de documentare îl aduseră în fața ușii unui neuropsihiatru cunoscut din București. Voia să cunoască mai multe din punct de vedere medical despre Carla. Bănuia că ar putea face ceva pentru ea.

Ajunse în mai puțin de douăzeci de minute la spital. Medicul, un domn trecut de cincizeci de ani, îl ascultă surprins pe Theo, de vreme ce în loc să asculte istoria pacientului, trebuia să interpreteze un caz necunoscut.

— Domnule Onciu, nu vă pot spune prea multe în lipsa pacientei și, mai ales, în lipsa unor detalii clare. Ca să pornim de undeva, să știți că oameni nevorbitori sunt mult mai puțini în comparație cu surdo-muți.

— Și totuși, care sunt pot fi cauzele muțeniei neereditare?

Theo se agită pe scaun, grăbind parcă răspunsul medicului.

— Trebuie să existe o cauză.

— Mutismul poate avea multiple cauze. Dacă aș aborda problema în cel mai simplu mod, aș zice că acesta se manifestă când o persoană are probleme la o parte a corpului necesară pentru vorbire. Fie e vorba de gât, corzi vocale, plămâni, gură, limbă. Asta cred că înțelegeți. Totuși, sunt diferite tipuri de mutism: selectiv, electiv, akinetic și asta complică lucrurile.

Theo făcu o față întrebătoare, așa că medicul continuă.

— Nimeni nu începe să nu vorbească din senin. De exemplu, cineva poate muți atunci când lobiile frontali ai creierului sunt deteriorați. Este o zonă în creier, aria lui Broca, centrul de comandă al vorbirii umane. Scanarea creierului demonstrează că trauma în această regiune modifică structura și funcția creierului. Pe de altă parte, mutismul e simptom al tulburărilor de anxietate mai frecvente. Sau se poate manifesta în cazul unui Alzheimer avansat...

Medicul începu să bată cu pixul în masă.

— ...Totuși, cazul doamnei despre care mi-ați povestit este diferit și extrem de rar.

— De ce credeți asta?

— Așa cum pare să nu aibă niciuna din problemele enumerate mai sus, aș fi crezut că respectiva persoană are mutism selectiv, adică vorbește acasă, într-un spațiu sigur și se blochează atunci când se află într-un spațiu extern, necunoscut. Însă din ce mi-ați povestit, pacienta refuză să vorbească în totalitate. Bănuiesc că problema e mai mult de natură psihologică.

— În ce sens?

— În sensul în care doamna, cel mai probabil, a suferit o traumă psihologică profundă.

Poate să fi fost accident auto, destrămarea unei relații importante, moartea unei persoane apropiate, experiențe umilitoare. Această traumă efectiv paralizează emoțional victima și aceasta încetează să vorbească. Urmează o stare emoțională instabilă, lipsa dorinței de a lupta împotriva bolii, nevroză isterică sau chiar depresie severă.

Theo se ridică, strângând mâna doctorului. Înțelese că lucrurile sunt mai complicate decât credea și că îi lipseau câteva informații cheie. Se îndreaptă spre ușă, apoi se răzgândește, pentru o ultimă întrebare.

— Care sunt modalitățile de vindecare?

Privi medicul în ochi.

— Ele există, nu-i așa?

— Există, domnule. Terapia cognitiv-comportamentală, adică schimbarea intenționată a gândurilor, uneori face minuni. De asta e foarte importantă construirea încrederii, creșterea respectului de sine, crearea unor strategii de

adaptare pentru a face față tensiunilor exterioare. Tratamentul este individual.

Theo părăsi cabinetul medicului, hotărât să o găsească pe Carla și să o convingă să colaboreze. Partea bună era că acum înțelegea mult mai multe, empatiza cu starea ei și-și dorea cu ardoare să-i fie alături.

Din clipa în care găsise niște explicații, lucrurile păreau și mai complicate. Se afla într-o postură îngrătă, când trebuia să susțină o femeie pe care abia de o cunoștea și totuși de care reușise să se atașeze într-un mod neobișnuit. Bănuia motivele pentru care Carla îl evita uneori și de ce reacționa într-un mod pe care, în alte circumstanțe, nu l-ar fi înțeles. Nu știa mai nimic din trecutul ei, dar asta deja nu-l mai speria, ba dimpotrivă.

O găsise pe Carla la asociație, în aceeași curte. Savura încântată o ultimă tabletă de ciocolată albă. Înainte să-i răspundă la salut, se grăbi să-și muște jucăuș degetele încă dulci. Împături atent ambalajul și-l strecură cu grijă într-o cutiuță roz din buzunar. Exista atâta eleganță în acest ritual, încât Theo nu se putu abține să nu se gândească la cât de meticulos și atent putea păstra acest suflet o taină, oricare ar fi fost ea.

Carla zâmbi, desenând cu ambele mâini o inimă în partea stângă a pieptului. Nu conta că era vorba despre ciocolată sau despre el, era captivat mai degrabă de bucuria pe care o vedea tot mai neîmplânzită în ochii ei. Reproduse

gestul. Ea dădu din cap, mirată și, în același timp, plăcut surprinsă.

— Secret de stat, glumi Theo. De fapt, am început să mă inițiez și eu în limbajul mimico-gestual.

Ea îl apucă de mână, netezindu-l în semn de recunoștință. Îi scrise repede un răspuns.

Tu vei învăța eu. Nu e atât de greu.

— Sunt de acord, dacă ești și tu de acord cu ceva. Vreau să-ți spun un lucru important.

Carla îl privi întrebătoare.

— Voi fi direct. Am consultat un specialist. Vreau să poți să vorbești. Vreau să te aud.

Carla își simțea teritoriul amenințat. Făcu un pas în spate, trasând un zid imaginar între ei.

— Carla, tu poți auzi, dar nu vorbești. Ți-ai pierdut darul vorbirii doi ani în urmă, deci nu e o problemă genetică. Medicul e de părere că s-ar fi putut întâmpla ca într-o zi să fi trecut printr-o experiență cu impact negativ, care ar fi produs asemenea efecte...

Carla dădu să se întoarcă, însă Theo o prinse de mână. Se zbătu să iasă din prinsoare, însă nu-i reuși.

— Promite-mi că vei accepta să mergi la ședințe, să faci terapie. Ți-o datorezi ție însăși. De ce ți-e frică? Nu știu ce s-a întâmplat cu tine, dar vreau să-ți fiu alături.

O îmbrățișă și mai strâns, până o apropie de el. Știa și ea foarte bine că puțin timp în urmă i se oferise o șansă care apare o dată-n viață, șansa de a renaște, dar pe care n-o valorificase suficient de teamă că n-ar fi fost demnă de ea.

Scoase un geamăt, mai mult de furie și disperare. Theo îi luă capul în mâini, privind-o direct în ochi. Fetița speriată pe care o avea în față începu să se metamorfozeze chiar sub ochii lui.

— Strigă, dacă asta îți dorești.

Ea îl privi contrariată fără să înțeleagă ce vrea să spună.

— Așa cum poți, așa cum știi. Strigă, Carla! Lumea nu e numai soare și zâmbet, frumusețea clipei pe care o trăim constă în diversitatea de care avem parte. Poți fi furioasă, zâmbitoare, enervată, poți fi orice vrei tu să fii. Nu vei fi mai puțin frumoasă și nici mai puțin fericită. Suntem oameni și acesta e cel mai mare dar...

Ochii lui Theo erau ațintiți asupra ei. În cele din urmă ea scoase un sunet răgușit, ca al unei lebede suferinde. Plângea de fericire.

— Asta e. Promite-mi că nu vei ceda.

Se apropie cu repeziciune de ea și o cuprinse puternic, inconștient și, în același timp, pasional. Ea se lăsă tot mai moale în brațele lui, ca în cele din urmă să răspundă cu aceeași implicare îmbrățișării. Așa pecetluise promisiunea de a-și da o nouă șansă...

— E bună crema?

Îi răspunse cu un zâmbet satisfăcut. Carla tocmai savura din crema de vanilie. Erau împreună la *Cofetăria din Centru*, unde se întâlneau „întâmplător”, după ce Theo o urmări cu mașina de la asociație.

Nu mai discuta despre recuperarea ei din seara cu pricina. Aștepta ca ea să facă primul pas.

— Ce ai aici?

Văzu lângă Carla pe scaun mapa de desen și se întinse peste masă s-o ia, înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel. Carla se ridică și veni în spatele lui, fiind gata în orice clipă să-și întoarcă bunul.

— Lasă-mă să văd. Promit să păstrez intimitatea.

Carla se resemnă într-un sfârșit, scoțând un oftat ce voia să zică: *Oricum pierzi timpul, n-o să vezi nimic interesant.*

Theo deschise albumul, mai mult din curiozitate. Însă după câteva clipe se adânci în studierea desenelor. Erau zeci de schițe în creion ale mai multor articole vestimentare, destinate femeilor: rochiile de seară, ținute casual, sacouri. Rămase minute bune cu ochii ațintiți spre schițe, urmărind

fiecare linie, fiecare curbă desenată. Deci iată ce mângălea Carla mereu. Îi întoarse albumul. Avea o privire stranie, care transmitea admirație amestecată cu stupefacție.

— Tu le-ai făcut? spuse el, arătând spre schițe.

Carla dădu rușinată din cap.

— Nu am cunoștințe serioase în materie de design vestimentar, în schimb știu câte ceva din marketing și vânzări. Carla, trebuie să faci ceva cu aceste schițe. Par a fi neobișnuit de interesante. Ai deveni poate chiar un nume în lumea modei. De ce nu? Acum toată lumea își acordă o șansă în această industrie, de ce n-ai face-o și tu?

Aruncă brațele în părți, de parcă asta era cea mai importantă afirmație ce o spusese până atunci. Ea o luă ca pe o glumă, nu visa atât de departe. Desena de obicei inspirată de fete frumoase, elegante, atrăgătoare și seducătoare... Le îmbrăca adesea imaginar pentru diferite ocazii și-și imagina cum acestea merg la întâlnirile pe care în secret și-ar fi dorit să le trăiască și ea.

— Ai încercat să prezinți cuiva schițele și ai fost refuzată?

Ea dădu din cap. Întoarse una din foi și scrise pe o margine.

Am încercat să prezint câteva schițe unor ateliere. Voiam să mă angajez undeva. Nu s-au prea uitat peste ele. M-au refuzat atunci când au observat că nu pot vorbi. E de înțeles... Oricum, voiam un post de cusătoreasă, nimic mai mult.

Își dădu seama de cât de multe s-a lipsit Carla în ultimii doi ani, cât de singură s-a simțit, cât de mult avea nevoie

de susținerea cuiva. Theo o luă cu mâinile de după umeri, încurajând-o.

— Am o idee. Ai auzit de Amalia Răzvan? E directoarea celei mai mari case de modă de la noi. Cândva, eu și prietenul meu Radu am ajutat-o să implementeze pe bani puțini o campanie de promovare online pentru una dintre colecțiile ei. Îți pot face cunoștință cu ea. De fapt, chiar acum pot să-i dau un telefon. Sunt sigură că n-o să mă refuze.

Ea ridică ochii, privind mirată și cu îndoială spre bărbatul care tocmai îi spunea ceva legat de o șansă. Theo îi citi gândurile, așa că se grăbi să ia telefonul în mâini, până Carla nu i-ar fi refuzat oferta.

Peste jumătate de oră urcau deja cele câteva etaje ale unei clădiri luxoase din Sectorul 3. Amalia îi întâmpină cu zâmbetul pe buze. Îmbrăcată într-o *little black dress*, asortată cu un sacou oversize impunător, cu o pereche de cercei din pene și pantofi cu tocuri, părea o adevărată divă. Pe masă erau înșirate câteva zeci de reviste: *People*, *Vogue*, *Prada*, iar sute de monstre de țesături erau expuse frumos la lumina soarelui care susținea show-ul de după culisele ferestrei largi.

— Vai, cine mi-a trecut pragul? făcu ea pertinent și glumeț. M-ai prins în mijlocul câtorva ședințe importante, dar ce nu faci pentru Theodor Onciu?

— Dragă Amalia, nu te reținem, avem nevoie de câteva minute și de o apreciere, făcu acesta, sărutând-o pe obraji.

Îi întinse schițele, în timp ce o prezenta pe autoarea acestora.

— Să vedem, să vedem... Hmmm...

Netezea cu priviri intrigate fiecare foaie și aluneca suav cu degetele lungi pe lungimea fiecăreia dintre ele, contemplând din cap până-n picioare schițele.

— Drăguța mea, ești din altă epocă...

Din tonul ei nu puteai desprinde dacă remarca era una pozitivă sau dimpotrivă.

— Dar ce epocă... Primitivă!

Theo începu să aibă emoții pentru Carla. Carla își mușcă buza inferioară cu profund regret. Putea fi un eșec pentru care nu era pregătită.

— Drăguța mea, liniștește-te, spun primitivă pentru că sunt convinsă că moda a apărut odată cu oamenii ca tine. Și pentru că-mi place să țin oamenii în suspans.

Se distra copios de una singură pe seama inocenței fetei.

— Se vede că nu ai școală, continuă ea, dar ai talent și un ochi foarte rafinat. Rar găsești așa resursă prețioasă pe piața muncii. O spun eu, care am analizat sute de CV-uri și am verificat probele practice ale atâtor designeri începători.

Se întoarse spre Theo, mulțumită de minispectacolul pe care-l montă.

— Cred că am o propunere, se întoarse apoi spre Carla, zâmbind larg. Ai putea încerca câteva schițe aici la atelier. Pentru început ai putea fi stagiara mea. Vei asista la tot ce se întâmplă și, desigur, mă vei asista pe mine.

Dacă vei fi responsabilă și serioasă, tind să cred că vei reuși să-ți croiești treptat calea în această industrie. Apropo, a menționat Theo că nu vorbești... Nu e o problemă. Prinde bine pentru raportul de responsabilitate social-corporativă, îi făcu din ochi lui Theo. În plus, un pic de PR pe seama asta nu ar strica agenției.

Carla abia de reușea să-și rețină emoțiile. Nu prea înțelegea termenii pe care-i menționa Amalia, așa că nu se indispușe. Pentru Theo conta mai mult rezultatul decât atitudinea mercantilă de care nu rămase însă surprins. Întâi de toate, Amalia era o femeie de afaceri. Empatiza cu fata de lângă el, care, în sfârșit trăia o bucurie ruptă de prevăzut, ce avea s-o arunce într-o mare de așteptări și visuri noi.

— Drăguța mea, adăugă Amalia, te aștept luni la primul curs de *induction*. Te rog să fii aici la zece. Discutăm atunci și partea contractuală... Acum, *excuse-moi, I'm out of time*. Vă pup.

Amalia ieși triumfătoare din oficiu.

— Ce ziceți, domnișoară designer?

Ea scoase cu repeziciune carnetul de notițe și pixul și înșiră cel mai tremurat scris de mână pe care-l observă vreodată Theo la ea.

Te rog, nu-ți bate joc de mine. Vei vedea, până luni e mult. Și dacă se răzgândește?

— Punem pariu că nu?

Luară masa la *Brother*. Apoi se plimbară la braț pe străzi mai puțin cunoscute. Theo îi povesti tot ce știa despre

prezentările de modă de la Paris, New York sau Milano. Carla era în extaz. Asculta cu zâmbetul până la urechi și din când în când ofta prelung. Theo însă nu-i comenta reacția. Înțelegea că nu era nimic mai firesc decât să trăiești cu teamă și extaz emoția unui nou început. După o oră ajunseră pe Bulevardul Tineretului.

Hai să dăm o tură prin parc, îi scrise Carla.

— De acord. Doar că de data asta va fi o tură mai specială.

O idee spontană îi animă și mai mult starea de spirit. O conduse spre intrarea de la Gheorghe Șincai. Se opriră în fața unui rând de biciclete de la *I'velo*.

— Uite și „limuzina” noastră!

Ea încrucișă mâinile a refuz.

Eu nu pot să merg pe bicicletă.

— Atunci va fi de două ori mai interesant.

Se ținea încordată de ghidonul bicicletei, dar reuși în cele din urmă să o pornească din loc. După câteva minute mergea practic singură. Era doar o iluzie, de vreme ce Theo ținea cu o mână șaua din spate. La un moment dat, împinse bicicleta să ia viteză și dădu drumul la șa. Carla scoase un strigăt de panică. În câteva clipe pierdu controlul și bicicleta se lovi puternic de primul copac, iar Carla căzu în hohote de râs.

— Ești bine? Iartă-mă. Ești bine?

Se speriasse groaznic. Carla se ridică amețită. Avea o mică zgârâietură pe braț și se ținea cu mâna de șoldul drept. Dar cu toate astea, nu-și putea reține în continuare hohotele de râs.

— Mergem de îndată la spital!

Ea îi făcu cu mâna că nu e cazul.

— Dar trebuie cel puțin să ți se aplice un pansament.

Fără să gândească prea mult, adăugă:

— Hai la mine. Am în mașină trusa medicală.

Carla se împotrivi încă o dată, dar Theo replică categoric.

— Nici nu se discută. Trebuie un pansament. Alege, sau mergi la spital, sau la mine.

Avea oroare de spitale, mai ales că nu voia ca Theo să afle cumva mai mult decât era cazul. Nemulțumită, acceptă în cele din urmă să urce în taxi alături de Theo. În zece minute ajunseră pe strada Washington.

Carla coborî, șchiopătând.

— Recunoști acest loc? făcu el zâmbind. Din perioada când îmi lăsaai scrisori în cutia poștală?

Carla aplecă rușinată capul. Intrară în casă, trecând de privirile iscoditoare ale unei vecine.

— Aici e colțișorul meu de mai bine de doi ani. L-am cam neglijat în ultimul timp.

Ea trecu în salon, privind tablourile și canapeaua. În cele din urmă tastă ceva la telefon.

— Îți place, făcu Theo. Mă bucur.

Carla se duse în dreptul gramofonului. Îi pipăi acul, carcasa. Se întoarse către Theo cu o privire rugătoare.

— Poți să alegi ce disc dorești, spuse acesta, înțelegându-i intenția.

Ea căută timp de câteva minute printre discuri, trecând

fin cu degetele peste ele. Scoase apoi unul pe care Theo îl ascultase cel mult de două ori.

— Nu e rea alegerea. Bine că mi-ai amintit de acest disc. Acum așează-te pe canapea, eu vin îndată cu trusa medicală.

Se întoarse cu o cutie de piele de culoare roșie. Scoase de acolo verde de briliant și tifon. Deschise sticluta și unse tifonul.

— Te va ustura puțin. Dar nu te speria.

Tamponă încetișor zona rănită. Carla începu să-și agite din reflex piciorul.

— Stai că nu e așa grav.

Începu să sufle încetișor peste rană.

— Gata, în scurt timp nu va rămâne nici urmă de zgârietură.

Ea îl privi cu recunoștință. Se ridică în picioare, luă de pe masă o foaie și scrisese.

Ești atât de grijuliu. Mulțumesc, Theo. Astăzi am trăit cât pentru doi ani.

Se ridică și îl sărută pe ambii obraji, apoi dispăru la baie.

Era trecut de șapte când apăru în salon. Theo tocmai pregătise două cafele. Se așezară pe canapea, ascultând muzică.

— Ți place Elvis Presley?

Ea doar catadicsi să închidă ochii de plăcere. Se apropie de Theo și își puse capul pe umărul lui. Nici nu observă cum trecu timpul. La un moment dat, își dădu seama că pe Carla o cuprinde somnul.

— Hei...

Nicio reacție. O privi și remarcă surprins că adormise. Nu îndrăzni s-o trezească. O duse în brațe până în pat, o întinse cu grijă, învelind-o cu plapuma. Se îndreptă spre fereastră și privi lung câteva minute bune întunericul proaspăt de afară. Nu mai văzuse atâta lumină de mult timp în viața sa. Apoi se întoarse să-și caute și el o plapumă. Se ghemui pe canapea și adormi în cinci minute.

Se trezi la auzul unor sunete suspecte ce veneau dinspre bucătărie. Sări brusc, încălță papucii de casă și alergă încolo.

— Vai, ce m-ai speriat. Am crezut că e vreun hoț. Am și uitat că... ai dormit la mine.

Carla era agitată, era prima dată când nu dormise acasă. Arătă cu un deget spre ceasul de pe perete, vădit supărată pe sine, dând de înțeles că era foarte târziu.

Theo aduse pe masă croissante și biscuiți. Cafeaua era aproape gata.

— Nici nu țin minte când am avut ultima dată companie la micul dejun, făcu el.

Carla privea amuzată cum acesta mușcă dintr-un croissant.

— Și bărbații au slăbiciuni..., explică el.

După ce luară dejunul, Carla reluă dialogul pe foaie:

Te rog, spune-mi povestea ta. Nu aceea pe care o știu toți, dar adevărata ta poveste.

Theo se ridică, alese un disc și-l puse pe pick-up. Salonul a fost inundat de „What a wonderful day”, de Bob

Dylan. Unul din preferații săi. Nu, nu opunea rezistență, doar își calma gândurile. Momentul dură câteva minute. Carla aștepta răbdătoare.

— Povestea noastră a început acum patru ani, aici, la București. Aveam o casă în Cotroceni și chiar dacă-mi permiteam multe, eram un băiat modest, simplu, poate puțin luat de val în anumite circumstanțe. Trecusem de douăzeci și trei de ani și deja credeam că le știu pe toate. Gustam din frivolitatea tinereții convins că era *the time of my life*, cea mai minunată perioadă a vieții, cum ziceau prietenii. Cluburi, relații, găști. Asta era viața mea. Și o plăceam. Mă angajasem la una din cele mai mari agenții de publicitate din București. Nu-mi plăcea să fiu ținut în lesă și nu îmi plăcea să mi se impună reguli, iar acolo găsisem suficientă libertate cât să rămân. La agenție ascensiunea mea era doar o chestiune de timp. Ambiția și determinarea erau lecțiile învățate în copilărie. Pe când aveam zece ani o duceam destul de greu. Nu prea aveam bani, singura soluție viabilă era să ies și să vând la piață. Cumpăram ce găseam, negociam prețurile, vindeam, iarăși negociam. Și așa au trecut câțiva ani buni. Mai vrei o cafea?

Carla dădu afirmativ din cap. Se ridică și merse să pună ibricul la fiert, continuând să vorbească din bucatărie.

— Mă supuneam unor reguli create de mine și nu aveam niciun motiv să le anulez. Funcționau. Să știi că a vinde reclamă nu e atât de ușor cum pare, întrucât clienții sunt oameni care vând și ei. Trebuie să poți vorbi în limba lor. La început sunam peste o sută de oameni pe zi, însă

fără rezultat. Apoi am început să le „ciupesc” din interese, așa cum o fac dimineața cu croissantul.

Carla îi făcu semn să continue. Știa că acesta era doar începutul unei mărturisiri care chiar contau pentru ea. În câteva clipe Theo reveni cu două cești de cafea aburinde.

— Uneori reușeam să port discuțiile importante chiar la telefon, chiar din bucătărie, zâmbi el, punând ceștile pe masă. Apoi veneam la oficiu doar să cer factura. Îmi plăcea ceea ce făceam, dar și mai mult, îmi plăcea modul în care se întâmplau toate.

Carla puse cafeaua pe masă, privindu-și fără să vrea mâinile.

— Nu duceam lipsă de bani și nici de oportunități. Când nu era job-ul, erau femeile. Față de ele aveam o singură atitudine: știam că în orice moment puteam să am una alături. Așa eram înainte de a o cunoaște pe Paula.

Carla era toată o suflare. De aici încolo avea să inspire povestea prin plămâni direct la inimă. Simțea că Paula era acum mai importantă decât oricând, iar Theo îi dădea puls prin pasiunea și emoția care-i apărură în glas.

— ...Am cunoscut-o într-o zi de primăvară, mai exact era un sfârșit de mai călduros. Luam prânzul la *Modelier*, înfulecam din doi burgeri gustoși, când am zărit-o intrând. Brunetă, ochi negri, picioare fine. Purta o rochie albă și în picioare avea o pereche de sandale. Suficient cât să o remarc din prima. Își comandase un *Chai Latte* și se așezase alături de mine, fiind unicul loc liber. Mă înnebunea parfumul ei dulce de femeie și felul ei organizat de a mânca. Într-un

moment de neatenție, m-am ridicat grăbit și în febra emoției tava, pe care-și organizase armonios ceaiul și croissantul, se mișcă prea mult. Nu, nu eram un stângaci, rareori acționam sub influența emoțiilor. Dar în acel moment deja nu mai conta – exact ca în filmele alb-negru, ceaiul se scurse imediat pe rochia ei albă. Spre surprinderea mea, ea nu s-a speriat și nici nu s-a supărat. A zâmbit dumnezeiește. Și atunci mi-am zis că ea poate fi *totul meu*. Iar ea mi-a răspuns că aveam să-i fiu dator cu sacoul până ajungea acasă. Așa am făcut cunoștință cu femeia vieții mele.

Theo se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Privea în depărtarea timpului, regăsindu-se la fel de vulnerabil ca și atunci.

— La început mă refuza cu delicatețe. Se juca frumos cu sentimentul care mă acapara. Apoi ne-am convins ambii că era inutil să fugim de frumoasa realitate pe care o creasem. Fiecare dintre noi urma să trăiască senzații unice. În câteva luni am ajuns să fiu bărbatul ei, iar ea – unica mea femeie și prima mea fericire.

Se așază pe canapea. Începu să observe muzica pe fundal, tăcu preț de un refren, după care continuă:

— Ne cunoșteam cu fiecare zi mai mult. Știam ce mănâncă dimineața, la amiază și seara.

Știam că se teme de șoareci și albine. Știam că nu-i plac măslinile și nici băuturile carbogazoase. Avea o groază de superstiții, de ticuri și obiceiuri pe care le-am învățat din mers. La serviciu îmi mergea mai bine ca niciodată. Eram cel mai fericit om de pe pământ.

În scurt timp făcusem cunoștință cu mama ei. O cheamă Mara și e o femeie minunată. Mergeam în fiecare duminică la ea acasă și luam cina. Mama ei gătea cât pentru o întreagă săptămână, iar noi degustam din toate bucatele propuse.

După aproape un an am decis să plecăm într-o călătorie. Noi doi, un coleg de serviciu și iubita lui, cu care ne înțelegeam bine. Nu ne-am gândit prea mult, de vreme ce Paula era înnebunită să ajungă în Franța. A urmat o săptămână unică. Am străbătut pe jos drumurile idilice ale Parisului, am făcut mii de poze și ne-am delectat cu dragostea care ne acompania pretutindeni. La Paris îmi confirmase că era femeia pe care mi-o doream pentru o viață, ca femeie și ca mamă a copiilor mei. La Paris mă decisem că anume ea va fi soția mea. Urma să-i spun și ei.

Carla înțelegea acum că mărturiile lui Theo erau mai mult decât putea duce. Dacă încolțise vreodată în ea iluzia unei povești a lor, acum nu mai avea niciun dubiu că el nu putea fi al ei și nici al oricărei alte femei. Oare el înțelegea asta?

— Nu-ți face griji, Carla. Mai este puțin, a zis el, crezând că ea e deranjată de durata neașteptată a confesiunii. Peste trei zile eram înapoi la București. Mergeam pe Autostrada A1, râdeam tuspătru, când o furgonetă pierdu controlul și se izbi de mașina noastră. Eram în spate împreună cu dânsa.

Theo închise ochii de durere.

— O țineam de mână. În clipa următoare nu mai era

alături, iar eu nu mai eram eu. Când am deschis ochii, eram pe un pat de spital cu o durere cumplită de spate și de cap. Aveam tuburi în nas și medicii îmi puneau perfuzii. Nu-mi aminteam mai nimic, doar vedeam în fața ochilor privirea ei înainte de catastrofă. Am întrebat de ea, însă nimeni nu mi-a mai răspuns. *Nu mai e...* Nu trebuia s-o aud de la cineva, ca s-o știu. *Paula nu supraviețuise.*

Relatase acest final dintr-o respirație, de parcă l-ar fi scuipat ca pe un venin de care voia să scape demult. Se întoarse cu fața spre Carla și o văzu cu ochii în lacrimi. Luă un șervețel și i-l oferii.

— Iartă-mă. Nu vreau să te afecteze...

Carla însă deja se repezise spre el, îmbrățișându-l. Lacrimile curgeau din ochii lui pe spatele ei, iar lacrimile ei cădeau pe cămașa lui. Stătură așa preț de câteva minute, apoi ea se desprinsese. Scrise pe foaie cu litere mari: *IUBIREA E NEMURITOARE*. El se simțea înțeleș și zâmbi.

După minute de pauză, Carla interveni:

Ce a urmat după?

— Am decis să plec de la agenție. De fapt, după ce mi-am revenit din comă am mai zăcut o perioadă în spital, apoi nu am mai avut niciun chef să revin. Eram gol pe interior, uneori îmi venea să mă arunc pe mormântul ei, alteori mergeam în vreun bar, încercând să uit. Apoi au apărut mesajele tale anonime care, ce-i drept, nu au făcut decât să mă intrige. Mai târziu am descoperit o ființă frenetică, o femeie pe nume Laura, față de care am greșit sub influența traumelor din trecut. Iar apoi am dat de tine

și iată-ne aici. Apropo, să știi că prezența ta e o terapie pentru sufletul meu. M-ai făcut să mă văd prin oglinda curată și cristalină a ochilor tăi și pentru prima dată, după mult timp, m-am acceptat.

Carla schiță un gest de rușine. A fost încântată să-l asculte, dar amintindu-și de Laura, îi apărură un nod în gât. Fără să-și dea seama, păstrase mâna lui în mâinile ei. Și le retrase brusc, ridicându-se în picioare. Pe fundal nu se mai auzea nimic altceva decât zgomotul unei mașini singuratic.

Nu, nu trebuie să-mi fi recunoscător. Eu îți mulțumesc pentru tot. Dar mă simt vinovată.

Nu am fost sinceră cu tine în totalitate. Nu cunoști încă multe lucruri despre mine.

— Atunci de ce nu-mi spui? Și, în fine, ce-ar putea să-mi spulbere recunoștința și respectul față de tine?

Carla se baricadă cu mâinile, dând de înțeles că discuția a luat sfârșit.

Ajunge. Te rog să nu mă mai întrebi nimic. Nu acum.

Theo vru să dea o replică, dar se răzgândi.

Carla se întoarse cu fața spre perete, privind în gol. Stătu așa preț de câteva clipe, apoi se scuză și plecă grăbită, motivând că are o programare la stomatolog.

Carla nu mai dăduse niciun semn de câteva zile. De fiecare dată când venea la Pariso, privea în direcția ușii, cu speranța că poate apare fata în rochie mov.

Bogdan avea și el o curiozitate.

— De ce nu am fost aici în acea zi? Voiam și eu să schimb două vorbe cu fata care te-a lăsat mut de uimire.

— Hai, Bogdane, lasă exagerările tale...

O căutase la asociație, dar o doamnă îi explicase că fata nu apăruse de câteva zile. Motivase că nu se simte bine și are nevoie de mai multă odihnă.

După câteva zile găsi în poștă un plic alb. Pe foaie erau scrise de mână câteva rânduri. Recunosc scrisul ei.

Oamenii au emoții pe care niciodată nu le vor transforma în stări, pentru că le este teamă de consecințe. Oamenii vor încerca să camufleze sentimente cărora nu le pot da de capăt. Teama este flagelul înfrângerii, sursa neîncrederii. Ajută-mă să nu mă mai tem. Ajută-mă să-ți spun totul. Simt că nu mai pot păstra atâtea secrete.

P.S.: Nu-ți face griji pentru mine. Sunt pe mâini bune.

Lucrez la noul meu vis. Totul datorită ție.

Cum putu să uite? Probabil avea o groază de lucruri de făcut la agenția Amaliei. O sună.

— Drăguțule, fata e o bijuterie. E deja într-o misiune de serviciu importantă.

Închise telefonul, supărat că nu reușise să anticipeze momentul. Dar trecu repede la gândul că ea, Carla, se împlinea ca personalitate și că el era parte din povestea ei frumoasă.

— Carla, Carla.

Theo urca grăbit scările unei clădiri locative de pe strada Veronica Micle, ținând în mână o foaie albă. Insistase în repetate rânduri să-i spună adresa, dar fără succes. O aflase la asociație. Ajunse la etajul șase și se repezi să apese soneria de la numărul treizeci și trei. Era trecut de miezul nopții.

Carla deschise ușa după câteva secunde, dar imediat ce-l zări o închise brusc înapoi, scoțând un strigăt de suprinere.

De ce voi, femeile, procedați la fel?

Reuși totuși să remarce în acea fracțiune de secundă felul în care era îmbrăcată: o pijama roz cu imprimeuri florale, pe cap avea o beretă de aceeași culoare și în picioare o pereche de papuci care semănau mai degrabă cu doi ursuleți, datorită urechilor ce ieșeau prin părți. Se amuză, continuând să sune. Carla apărură în câteva minute, încă aranjându-și părul. Schimbăse pijamaua pe o pereche de blugi și un tricou.

— Ce faci, ursulețule?

Ea îl privi furioasă și Theo se întreabă dacă era din cauza glumei lui sau a faptului că apăruse neinvitat.

— Pe toți oaspeții îi ții în prag?

Nu-i răspunse nimic. Se gândi câteva clipe, apoi se dădu într-o parte, ceea ce însemna că îl lasă să intre.

Privi în jur. Un apartament micuț, dar aranjat cu gust. Pereți albi, cu câteva tablouri pe ei. O canapea în salon. O bucătărie de câțiva metri pătrați, dinspre care venea miros de mâncare. Parcă era o copie a locuinței lui, doar că într-o variantă înjumătățită. Diferența o făceau cele câteva zeci de reviste pe care le puteai găsi oriunde: pe canapea, pe scaune, până și pe masa de la bucătărie.

— Felicitări, Carla, spuse acesta, înmănându-i foaia.

Ea rămase nedumerită, întrebându-l din priviri ce înseamnă asta.

— Hai citește, replică Theo cu gura până la urechi.

Carla lăsa capul în jos și, pe măsura ce citea, pe față îi apărea un zâmbet tot mai larg. Era un pliant printat de pe internet.

— E adevărat, Carla, îi anticipă el întrebarea. Într-o lună de zile va avea loc marele concurs de modă de la Geneva. Poți participa la categoria debutanșilor. De fapt, trebuie să participi!

Carla încă nu reușise să spună nimic. Se așeză gânditoare pe canapea. Treptat, zâmbetul îi dispăru de pe față. Mototoli în mâini pliantul, apoi îl îndreptă la loc, începând să scrie pe verso. O întoarse cu fața spre Theo.

Nu vreau să merg.

— Cum adică nu vrei să mergi?

Theo se opri brusc în dreptul ei. Crezu inițial că-i

testează reacția, apoi își dădu seama că nu era niciun pic de glumă în cuvintele ei.

— Cum adică nu vrei să mergi? repetă el. Îți imaginezi ce oportunitate e asta? Una dintr-un milion.

Ea îi aruncă o privire speriată.

E doar o șansă. Vor mai fi și altele.

— Prostii! Theo se așează alături. E munca ta, e creația ta, e un dar unic pe care îl ai. Oare

Coco Chanel a făcut totul de una singură? Oare Christian Dior a făcut totul de unul singur? Firește, talentul acestor personalități e de necontestat. Dar până și în viața lor a fost cineva care la un moment dat i-a susținut. Mai mult, dacă accepți, te așteaptă o lună dementială. Amalia e gata să împartă cu tine atelierul. Vrei să o dezamăgești și pe ea?

Se apropie și mai mult de ea.

— Carla, atâția oameni au încredere în tine. Încearcă să faci și tu la fel!

Îl luă de mână, strângându-i-o puternic.

Dar tu crezi în mine?

Theo o fixă cu privirea, zâmbindu-i.

— Mai mult ca niciodată.

— Și dacă nu te întorci?

Theo se rezemă de mânerul bagajului, râzând. Ea zâmbea stângace, ascunzându-se parcă intenționat în spatele Amaliei. Se apropie de el cu o privire vinovată, căutând ceva pe care să scrie.

E doar un concurs.

— Ba bine că nu, exclamă Theo.

Îi urmări expresia uimită a feței.

Zâmbi și o îmbrățișă călduros, ca un frate care-și îmbrățișează sora. Își apropie gura de urechea ei, abia șoptind:

— E mai mult decât un concurs. E o rampă de lansare, Carla.

Îi luă apoi grijuliu mâinile între palme, ținându-le cât mai aproape de pieptul său. Ea nu se mai împotriva. Avea ochii mari, umezi, plini de recunoștință. Stătea în fața celui mai important test din viața ei și nu era tocmai vorba de concurs...

Cele câteva săptămâni până la probă trecură atât de repede și totuși o groază de lucruri se întâmplară. Starea

ei de spirit evoluase încet, dar sigur, de la *Nu pot* la *Voi reuși*. După ore și zile petrecute la atelier, Carla reușise să finalizeze câteva zeci de schițe, dintre care selectase exponatele unei colecție inedite. Surprinzător, dar Amalia se dovedi a fi o persoană mult mai simplă și mai deschisă decât păru inițial. Ea o învăță să combine materialele, culorile, croielile și îi inspiră pasiunea pentru lecturarea revistelor de modă la fiecare sesiune matinală de cafea.

— Dacă nu vrei să prezinți colecția în sala de așteptare, ar fi bine să o luăm din loc.

Amalia arătă cu degetul la ceas, dând de înțeles că riscă să rateze cursa. Porni în direcția gurii de îmbarcare și-i făcu semn Carlei să o urmeze. Aceasta îl salută din priviri pe Theo și se întoarce cu spatele. După câteva clipe o văzu alergând înapoi, îndesându-i o bucată de hârtie în pumni.

O desfăcu emoționat.

Mă voi întoarce.

Hai că poți. Doar nu lași un bătrân să te întrecă. Theo apăsă ambreiajul și în scurt timp își alinie mașina în fața semaforului, alături de cea a lui Bogdan. Acesta îi făcu semn cu mâna, vrând să-și etaleze competitivitatea.

O luară pe Pasajul Unirii, când Bogdan îi făcu semn să scadă din viteză. Îi urmă instrucțiunile, suficient cât mașina de alături să demareze în trombă. Semaforul se făcu roșu, lăsând în urmă un bărbat furios. Ajunse supărat la local.

— S-a întâmplat ceva? făcu îngrijorat Bogdan, zâmbind șmecher.

— Da. Mi-a căzut o roată. De atunci o tot caut prin Centrul Vechi.

— Și?

— Cred că va ajunge în garajul celui mai bun șofer.

Bogdan explică:

— Nu e neapărat să fii cel mai bun. Dar de ce să mint, până la urmă contează cine ia trofeul. De data asta eu sunt tipul.

Flutură prin fața lui Theo o sticlă de bere pe jumătate goală. Apoi arată cu degetul spre o cutie.

— Decât să mă contrazici, mai bine deschide coletul de-acolo. E al tău. Am semnat pentru tine, sper că nu te superi.

Se ridică mirat, luând cutia în mâini. Citi adresa: Londra, Whathampton... Era de la Laura. Desfăcu coletul *FedEx* în grabă, nerăbdător să afle ce-i în el. O cămașă în pătrățele, exact ca cea pe care i-o împrumutase. I-o returna. În cutie găsi și o foaie, împăturită în patru. O scoase cu grijă.

Mi-e dor de tine. Atât cât erai.

— Nu-i rău.

Bogdan stătea cocoțat pe un scaun în spatele lui, cu ochii ațintiți asupra foi.

— Aha, mormăi Theo.

— Cum să nu?

Bogdan sări jos, cu energia unui tânăr de douăzeci de ani.

— E firesc să-i fie dor de tine. Dar oare ție îți este dor de ea?

Îi era într-un oarecare fel. O aștepta și era împăcat că primește o replică blândă la emailul trimis anterior.

— Uneori, pur și simplu, trebuie să îți asumi greșelile și minciunile. Vorbesc de ambii.

Avea totuși presimțirea că lucrurile nu se vor sfârși cu bine.

Theo intră în casă, scuturându-și nervos picioarele la intrare.

E prea multă ploaie sub cerul Bucureștiului.

Ținea în mână câteva ziare, facturi, dintre care și un exemplar al revistei *Elle*. Amalia i-l trimise cu o notiță atașată: *Surprize, surprize!* Își puse geaca la uscat și simți cum îl ia frigul. *Trebuie neapărat să pregătesc o cafea.* Aruncă lucrurile pe masă și porni spre bucătărie. Reveni cu o ceașcă mare, din care ieșeau aburi și se trânti pe canapea. Luă revista în cealaltă mână. Îmbrăcată într-o rochie neagră mulată, o găsi pe Carla, micuța lui de un metru șaizeci, care arăta atât de diferit de fata pe care o cunoscuse câteva luni în urmă în tren. Părea mai matură cu noul machiaj, îmbrăcată elegant, mai impunătoare ca niciodată și mult mai grațioasă. Trecură două luni de când se despărțiseră la aeroport și mai bine de o săptămână de când discutară fugăr pe Messenger.

Mai am de onorat un contract. Avuse succes la Geneva, colecția luă primul loc în rândul proiectelor calificate în concurs, iar acest lucru venea împreună cu șansa de

intra triumfător în lumea modei. Astfel, cele câteva zile de despărțire planificate inițial se prelungiseră cu două săptămâni, apoi cu o lună, apoi două.

Aruncă un ochi spre titlu. Suna promițător: *Noua speranță în lumea modei*. Simți o mândrie nemărginită. Succesul era doar al ei, dar fericirea era a celor care au avut încredere în ea. A lui.

Deschise revista la pagina unde era scris articolul.

Creatoarea Carla Navarro, care în luna septembrie a primit trofeul „Designerul anului” la Geneva, fiind prima româncă care primește respectiva distincție, a reușit de curând să încheie un contract cu prestigioasa casă de modă Versace, impresionând datorită unui stil nonconformist și revoluționar. „Este o mare onoare pentru mine să știu că munca mi-a fost răsplătită. Însă toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat cineva în viața mea, care să mă îndrume într-un moment de rătăcire. Îi mulțumesc lui T., Amaliei Răzvan și întregii echipe care mi-a fost alături”, a declarat Carla într-un interviu realizat anterior de redacția Elle, fără a preciza cine este misteriosul supporter.

— Scumpa mea, Carla!

Emoționat, continuă să citească.

Menționăm că tânăra creatoare a stârnit de curând mari controverse, refuzând în repetate rânduri să apară în fața presei. În același timp, conform ultimelor zvonuri Carla ar fi avut un transplant de inimă câțiva ani în urmă. Acest lucru s-ar fi aflat din investigațiile recente făcute de Carla Navarro într-un spital privat. Surse de încredere afirmă că

designerul se află sub supravegherea medicilor, instituție în care se află și la moment. Carla nu a fost de găsit pentru a confirma sau infirma zvonurile... (...)

În clipa următoare era deja cu telefonul în mână. Era furios și simțea cum se prăbușește în gol. Această răsturnare de situație îl prinse total dezarmat. Umbla zăpăcit dintr-o parte în alta a salonului, încercând să se calmeze. O sună disperat pe Amelia, dar aceasta nu era la curent cu ceea ce se întâmplase recent. Theo era în agonie. Transplant de inimă? Carla internată? Îneebunea de grijă pentru cea care-i devenise cel mai apropiat prieten și se teroriza gândindu-se că nu insistase suficient s-o cunoască mai bine. Spre seară primi un mesaj.

Nu am vrut să știi, pentru că totul ar fi fost mult mai complicat, poate chiar imposibil. E timpul să ne luăm rămas bun. Carla.

Viața lui se transformase într-o carte în care autorii erau trei femei. El alerga printre rândurile scrise de ele, făcând-o pe naratorul, pe detectivul ori pe bărbatul atent, cuminte sau rece, gata să ajute sau să respingă, dispus să inspire și să demoralizeze. Avuse mereu pregătite cuvintele potrivite și toate rolurile îi veneau perfect. Acum se întreba cu cine va scrie finalul. Avea încredere în Carla mai mult decât în oricine altcineva și totuși, de fiecare dată, ea reușea să-l dezbată de la credința pe care și-o clădea în interior.

Se zbātu câteva zile ca peștele pe uscat, creându-și tot felul de scenarii. Căuta din oră în oră pe internet, în reviste și ziare informații despre ea, dar totul părea inutil. Nu

căuta în locul potrivit și nu-și putea explica ineptia. Sună la toate spitalele din București, încercând să verifice dacă aveau înregistrat un pacient cu acest nume. Nici vorbă.

Abia peste două zile avea să audă la telefon un răspuns grav. Carla era internată la Spitalul de Urgență Floreasca. Nu mai ținea minte cum își îmbracă pardesiul încă ud și în două minute era deja în mașină, gonind pe șosea.

— Stai puțin, te cunosc. Theo se repezi către bărbat, înșfăcându-l de geacă.

Îl zărise imediat ce intrase pe holul Secției de Chirurgie Cardiovasculară. L-ar fi recunoscut dintr-o mie, era bărbatul pe care-l zărise în Munchen, la volanul mașinii în care urcase Carla.

— *Soy el padre de Carla.* Sunt tatăl Carlei, îi traduse acesta într-o engleză stâlcită.

Îi întinse mâna:

— Rafael Navarro. Iar tu ești Theo.

Theo îi eliberă geaca și rămase perplex în fața lui. Carla avea un tată și, mai mult decât atât, acesta îl cunoștea.

— Ce s-a întâmplat? spuse el repede. Unde e Carla? A vrut să înainteze, dar Rafael îl opri cu toată puterea.

— Ascultă-mă, Theo. Trebuie să vorbim.

Theo nu-l ascultă. Se aruncă înainte, dorind să intre în salon.

De data asta Rafael nu-l mai menajă. Îi smunci mâna, trăgându-l într-o parte.

— Stai pe loc. Am zis că înainte să intri, trebuie să

vorbim, indiferent dacă ești dispus să mă ascuți sau nu.

Theo se opri în loc, respirând greoi. Îi făcu semn lui Rafael că e gata să-l asculte. Acesta însă îi dădu de înțeles că nu e locul potrivit pentru genul acesta de discuție.

— Carla e mai bine acum, te asigur. A avut o nouă complicație. Dar acum starea ei s-a stabilizat, să lăsăm somniferele să-și facă efectul. Așa vom avea timp să vorbim, ca între bărbați.

Încuviință fără să spună nimic. Rafael se îndreptă spre aparatul de cafea, umplându-și paharul cu un americano. Theo îi repetă gestul. Se așezară pe unul din scaunele din hol.

— Te ascult, făcu Theo arogant.

Nu era în stilul său, dar nici situația nu era una obișnuită. Rafael Navarro tocmai își descheia un un nasture de la cămașă. Se răzgândi și își mai descheie unul.

— Te rog de la bun început să-mi scuzi accentul. Am învățat puțină engleză la insistența Carlei.

Theo nu avu nicio reacție. Îl fixa cu o privire dură, așteptând un răspuns. Bărbatul înțelese mesajul.

— Sunt Rafael Navarro, originar din Spania, tatăl Carlei. Felicia, soția mea și mama Carlei, a fost româncă. Acum mai bine de doi ani Felicia a plecat dintre noi. Un accident tragic în urma căruia întreaga noastră viață s-a năruit.

— De atunci Carla nu mai vorbește?

Rafael oftă din greu.

— Da, de atunci. Ele două aveau o relație specială.

Uneori puteam spune că ele erau mai mult decât mamă și fiică, erau suflete-pereche. Pierderea a fost insuportabilă pentru Carla. A trebuit s-o internez din nou în spital. Înțelege? Nu ne-a fost ușor.

Rafael bău cu sete din paharul de cafea.

— Carla de mic copil a avut probleme cu inima, însă după moartea mamei starea ei de sănătate s-a înrăutățit brusc. Un transplant devenise iminent, mai ales că trecusem deja prin trei tentative eșuate. Am salvat-o în ultima clipă, și chiar și așa era cât pe ce să rateze transplantul, de vreme ce însăși Carla refuza orice operație. Îmi spunea mai mereu că nu mai vrea să trăiască. Între timp, apăruse și problema cu muțenia. La început am crezut că e doar o stare trecătoare. Chiar consultasem un specialist și mi-a zis că se mai întâmplă ca uneori copiii, chiar și adolescenții, să se închidă în ei pentru o perioadă de timp atunci când suferă o traumă severă. Abia când au trecut câteva luni mi-am data seama cât e de grav. Din păcate, relația noastră se deteriorase destul de mult. Nu știam ce pot face pentru ea...

— Și ce s-a întâmplat atunci?

Theo abia reușea să-și stăpânească emoțiile, dar nu încetă să-l asalteze cu întrebări. Bărbatul de lângă el îi spunea mai mult decât i-a spus Carla în câteva luni.

— Am plecat. N-am mai rezistat, Carla îmi amintea prea mult de mama ei, iar tăcerea ei era și mai chinuitoare. În tot acest timp i-am trimis bani, i-am scris, am sunat-o, dar nu a mai interesat-o. S-a simțit abandonată și era,

pe bună dreptate. Abia peste un an Carla m-a contactat, solicitându-mi ajutorul.

— Ce fel de ajutor?

— Apăruseră primele complicații după transplant.

Cu fiecare răspuns, Theo avea tot mai multe întrebări.

— Și ce făceați la Munchen?

— Atunci când m-ai văzut la gară, tocmai trebuia să mergem la o consultație. Era perioada când luam la rând spitalele din Europa, în căutarea celui mai bun tratament.

Rafael bău ce mai rămăsese din cafea, vru să mai ia una, dar se răzgândi.

— Cât despre tine, am fost la fel de intrigat să-ți știu numele. Când am întrebat-o *cine e Theo*, mi-a zis că ești al doilea ei înger păzitor.

— Al doilea?

Rafael respiră adânc.

— Carla era o fire mai retrasă. Totuși, la liceu reușise să-și facă o prietenă. Au fost de nedespărțit, chiar dacă aceea fată era cu câțiva ani mai mare decât ea. După moartea Feliciei, Carla nu suporta pe nimeni în preajmă. Cu excepția ei.

Luă câteva înghițituri mici de cafea.

— Când am citit articolul din revistă, nu mi-a venit să cred că e despre fiica mea. Acum, mai mult ca oricând Carla are nevoie de susținerea noastră. Am sunat de îndată la Londra. Vai, uite că a și sosit.

Rafael se grăbi să se ridice.

— Cine?

— Laura.

Se întoarse în direcția în care privea Rafael și rămase împietrit. Tânăra se apropia de ei, distrasă de geanta grea care-i cădea de pe umăr. Dădu prea târziu cu ochii de cei doi bărbați.

— Domnule Navarro, Theo... murmură ea terifiată.

— Vă cunoașteți?

Rafael dădu să o salute pe Laura care înlemnise lângă masa celor doi.

Theo avea privirea de gheață. Într-un final se întoarse și dispăru după ușă. Ea își lăsa geanta să cadă cu neglijență pe podea și alergă din urma lui. Îl ajunse din urmă abia la ieșirea din clinică.

— Theo, Theodor, te implor să mă ascuți!

Cafeneaua era plină la acea oră târzie. Zgomote de veselă, voci încâlcite, tropăit de picioare. Laura sufla încet în cafeaua care deja era mai mult rece decât caldă. Nu știa de unde să înceapă. El privea în gol așteptând pentru a nu știu câta oară explicații. De fiecare dată spera că va fi ultima oară.

— Așadar, Laura, prietena cea mai bună a Carlei, eu nu am toată ziua la dispoziție.

Ea se opri din suflat, ridicându-și privirea.

— Probabil vei spune că e o nebunie, dar... Am fost de acord să te întâlnesc la insistențele ei. Am întrebat-o în repetate rânduri de ce. Niciodată nu mi-a răspuns. Mi-a zis să am încredere în ea. Și firește că aveam. Și să nu îndrăznești să mă judeci. Aș fi gata să fac orice pentru ea. I-o spuse rapid și hotărât.

— Orice?

Era mai mult decât furios.

— Să te arunci în fața unui tren? Să cazi de la al nouălea etaj? Să-ți sacrifici viața? Să simulezi o poveste de dragoste? Până unde poate ajunge această dedicare bolnavă?

Ea tăcu o vreme, jucându-se anxioasă cu vârful degetelor pe marginea ceștii.

— Da. Theo, dar nu e totul așa cum crezi acum. Carla e unul dintre cele mai sincere și curate suflete pe care le-am întâlnit în viață. Dar n-aș fi acceptat niciodată să fiu alături de tine, dacă nu te-aș fi îndrăgit cu adevărat. Prietenia cu ea e un miracol, ea mi te-a scos în cale... El refuza s-o mai asculte.

— Spune-mi, cât de des vă întâlneți? De câte ori ați răs de naivitatea mea?

Îi zâmbi din nou ironic, păstrându-și cu greu calmul.

— Theo, acesta a fost doar începutul. Chiar îi sunt recunoscătoare că m-a trimis în ziua aceea la *Pariso*. Așa te-am întâlnit pe tine. Crede-mă, tot ceea ce simțeam pentru tine a fost sincer...

— Am mai auzit asta. Dar știi ceva? Nu te cred. Nici atunci nu te-am crezut.

Îl privi în liniște, senină și fericită.

— Fie, Theo. Am venit de la Londra pentru a-i fi alături. Și asta urmează să fac. Îmi doream atât de mult să te întâlnesc și pe tine, dar în alte circumstanțe.

Întinse mâinile și îi luă fața între palme.

Voia să se împotrivească, dar rămase blocat în această emoție a revederii.

— Theo, unele întâmplări sunt pentru a demonstra dacă merită să forțezi sau nu soarta. Fiind departe de tine, am înțeles că nu a trecut testul niciunul dintre noi. Dincolo de cum s-a început această poveste, trebuie să

recunoaștem că nici Carla și nici altcineva nu poartă vina eșecului nostru.

Își dădu seama că tocmai o pierduse definitiv.

— Nu mai am nimic de adăugat. Adio, Laura.

Sătuse așa toată noaptea, sprijinit de marginea patului pe care dormea Carla. Încă nu-și revenise după discuția cu Laura. Intrase în salon plin de compasiune, văzând-o și aproape speriiindu-se. Era slăbită, cu o groază de aparate în jur, cu mâinile uscate și lăsate prin părți. Îi părea rău că nu ajunsese aici din prima clipă, că nu aflate el primul despre internare. Dormise cel mult două ore. În rest privise neclintit ochii ei, ascultând cum ticăie aparatul de monitorizare a bătăilor inimii și întrebându-se întruna: *Ce nu-mi mai spui? Ce îmi ascunzi, Carla?* Oare era cinic din partea lui să se victimizeze într-un asemenea moment? Carla avea totuși nevoie de el. Și el simțea că nu poate s-o abandoneze.

Se ridică încet, uitându-se la femeia care-l schimbase atât de mult. Avea să o vegheze, indiferent de ce i-ar fi spus...

Laura intră în vârful picioarelor cu câteva portocale într-o pungă.

— S-a trezit? E bine?

— Stai liniștită, încă doarme. Dar starea ei este satisfăcătoare.

— Hai că stau eu cu ea...

— Nu!

Răspunse grav, aproape tăios.

— Atunci voi aștepta jos, la cafenea.

Laura înțelese, dădu încet din cap, dispărând după ușă.

Văzu cum dincolo de fereastră cădeau primii fulgi de nea. I se părea că undeva prin sita aceea albă curgea sufletul frumos al Paulei. Se întoarse, luă un scaun și-l puse lângă patul Carlei. O privi îndelung, apoi căzu răpus de gânduri. După câteva minute lăsă capul pe marginea patului, adormind strâns. Visă cum Paula se apropie de el cu repeziciune, strigându-l întruna: *Theo, Theo, Theo*.

— Theo.

Își ridică buimac capul, încercând să deslușească de unde se aude sunetul. Carla era în fața lui, întinsă pe același pat, cu ochii închiși.

Își culcă la loc capul, crezând că auzul îl înșelase.

— Theo.

De data asta privi țință la Carla. Avea certa impresie că de la ea venea sunetul înăbușit și sec. Se aplecă deasupra ei, încercând să se convingă că încă respiră.

— Theo.

De data asta nu mai era loc de nicio îndoială. Vocea îi sună în ureche, făcându-l să tresară puternic.

— Carla, vorbești? Carla, te-ai trezit? Carla, sunt aici!

Nu știa ce să spună întâi. Carla întredeschise ochii. O clipă privi amețită, fără să înțeleagă unde se află. Îl văzu pe Theo și-l fixă cu privirea câteva clipe bune.

— Vorbești???

Ea îi zâmbi, dând încet din cap. Vru să spună ceva, dar șiroaiele de lacrimi îi tăiau glasul. Îi făcu semn să-i dea carnetul care zăcea pe un colț de masă. Dădu să se ridice puțin, iar Theo se repezi să o ajute.

Nici mie nu-mi vine să cred.

— Dar când s-a întâmplat asta?

La Roma. Am apelat la serviciile unui terapeut celebru. Când am scos primul sunet și am înțeles că seamănă a cuvânt, am plâns. Știam doar că aș fi vrut ca primele mele cuvinte să le auzi tu.

— Cât de mult mă bucur pentru tine.

O îmbrățișă. Își aduse însă aminte de discuțiile cu Rafael și cu Laura.

— De ce m-ai mințit? De ce nu mi-ai spus că Laura e prietena ta?

Îl privi fără să fie surprinsă.

Theo, cred că acum e momentul. Nu mai vreau să tac. Am făcut-o suficient.

Se așeză comod pe pat, apoi reîncepu să scrie.

Theo, Laura e cea mai bună prietenă a mea. Nu a ezitat nicio clipă atunci când am rugat-o să intre la Pariso și să-ți capteze atenția.

— Cu ce scop?

Nu înțelegea unde vrea să ajungă.

Cu scopul de a te face să iubești din nou, Theo. Vroiam atât de mult să-ți mai acorzi o șansă.

— ???

Îl privi în tăcere.

Am făcut transplantul la scurt timp după ce mama murise. Eram devastată. Mi-am revenit abia după câteva luni și a trebuit să treacă un an de zile, ca să am îndrăzneala să discut cu Mara... Ea mi-a spus adevărul și mi-a povestit și despre tine. Cât de mult suferi, că te simți pierdut, că vă vedeți în fiecare duminică. Mi se părea că-mi vorbește despre o dragoste utopică, o iubire cum nu mai întâlnisem. Atunci mi-a încolțit în minte ideea să te ajut. Am început prin a-ți trimite scrisori. Am rugat-o pe Mara să păstreze tăcerea, promițându-i în schimb că nu te voi face mai nefericit decât erai. Nu mi-a reușit însă...

— Dar de ce?

Ca să-ți ofer o alternativă, ca să gândești altfel, ca să încerci să iubești din nou. Curând însă mi-am dat seama că pe un bărbat nu-l mai cumpără câteva scrisori stângace și anonime. Atunci am rugat-o pe Laura să mă ajute. Ea cu adevărat s-a îndrăgostit de tine. Asta nu făcea decât să-mi ușureze intenția. Probabil lucrurile aveau să rămână așa, dacă nu ne-am fi intersectat în gară la Paris. Nu știu nici azi cui îi datorez întâlnirea noastră, dar nu regret nici pentru o clipă că am ajuns să te cunosc...

— E încă o lecție pe care vrei să mi-o oferi gratis? E parte din meseria ta de înger păzitor?

— Nu.

Începu să scrie mai departe.

Îndrăznind să mă apropii de tine, am găsit o motivație, după luni de disperare și suferință. Pentru prima dată

aveam un plan, să te ajut. Dar paradoxal, am sfârșit prin a fi eu cea binecuvântată. Eu sunt responsabilă de suferința ta de la bun început.

Deja nu mai înțelegea nimic.

— Inima.

Carla storcea epuizată cuvintele din interiorul ei cu un efort supraomenesc. Își puse mâna pe inimă.

— Spune-mi, pentru Dumnezeu, despre ce vorbești?

Carla ezită câteva clipe. Măinile îi tremurau de emoție. Vru să se lase păgubașă, dar trebuia să-i spună, trebuia să găsească forțe...

Theo, inima ei nu m-a lăsat să-ți dau voie să pleci. Paula trăiește prin mine sau, mai bine zis, eu trăiesc datorită ei. Gândește-te. Am făcut transplantul în ziua în care Paula a nimerit în accident.

Își duse mâinile la gură și mii de lacrimi îi pecetluiră tăcerea rece din urmă.

Theo își ascunse fața în palme. Nu-i mai venea nimic în minte. Apoi privi spre geam și-și dorea să se ascundă sub stratul rece de zăpadă. Oare chiar atât de orb fusese în tot acest timp?

Se întoarse spre Carla. O privi încetoșat și în hohotul de plâns nu citi decât sinceritate. Era incredibil ceea ce auzise. Și mai incredibil era că toate minciunile, intrigile, secretele, frământările și gândurile negre pe care le avuse se topeau odată cu lacrimile fetei și cu fulgii de afară. Nu mai avea nimic de aflat sau de înțeles. Simți aura unei revelații divine care-i umplea sufletul de pace și fericire. Nu simțea ură, nu

simțea furie, nici frică față de trecut. Avea convingerea că lucrurile trebuiau să se întâmple anume așa, că totul avea un sens. Își îmbrățișase viața.

Se aplecă spre Carla și puse capul pe pieptul ei. Încet-încet, elimină din decor toate zgomotele exterioare. O creangă de copac ce bătea în fereastră, un claxon, oamenii care vorbeau. Închise ochii și începu să audă, să simtă. Bum-Bum-Bum. Zâmbi larg, sincer și o recunoscuse imediat – Paula era toată numai dragoste.

Plângeau împreună, el și Carla. Plângeau cu lacrimi de fericire.

Soarele cobora spre asfințit, reflectându-se haotic peste zecile de tarabe. Theo mergea leneș prin mijlocul străzii, cu un rucsac în spate, lăsând intenționat să se audă cum își roade ghetetele de asfalt. Era îmbrăcat într-o cămașă cu mânecile trase, o pereche de pantaloni subțiri, iar pe cap purta o bandană legată după ceafă. Căscă gura în fața unei vitrine pline cu tot felul de lucruri decorative: lămpi, vase de diferite culori, covoare, perne cu țesătură în stil oriental. Se opri apoi în dreptul unui vânzător ambulant și cumpără un simit, pornind de îndată să muște din el. Covrigul turcesc cu susan era delicios.

Ieși din zona bazarului, căutând cu ochii un loc numai de el știut. În scurt timp ajunse în dreptul unei cafenele și se așază la terasă. Lăsă rucsacul jos, ștergându-și fruntea transpirată cu o batistă. În aer plutea un miros profund de cărbuni. Privi la furnicarul de oameni din centrul Istanbulului și zâmbi. Era fericit, împăcat cu sine.

Scoase din rucsac un carnet de culoarea oranj, cu desene orientale pe el și o floare stilizată pe centru. Îl atinse cu vârful degetelor, revocând o amintire vie în care nu mai

era loc de regrete. Îl deschise la sfârșit, acolo unde mai găsi câteva foi goale. Se aplecă din nou spre rucsac, scoțând din buzunarul exterior un stilou. Verifică în palmă dacă mai avea cerneală, respiră cu ochii zâmbind, puse picior peste picior și începu să scrie...

Dragă mamă Mara,

Au trecut mai bine de șase luni de când am părăsit Bucureștiul, fără a avea câtuși de puțin vreo remușcare. Nu că ar fi un oraș nepotrivit, doar că eu însumi nu mai încap într-un singur oraș. Dar să știi că vara e frumoasă oriunde m-aș afla.

Paula e lângă mine. O simt în fiecare gest și în fiecare zâmbet. Am primit-o înapoi în inima mea, caldă și senină, după ce am reușit să accept, să respir prin amintirea ei, să cred că totul în lumea asta are un sens și că dragostea continuă și după moarte. Tu să nu fii tristă. Nu te învinovăți pentru nimic. Plângi, dacă simți că vrei să plângi. Râzi, dacă vrei să râzi. Mergi în parc, la cimitir sau stai în camera ei. Nimeni nu are dreptul să-ți fure din amintiri. Și nici din fericire.

Doi ani în urmă eram rătăcit și disperat. Câteva luni în urmă eram la fel de rătăcit și disperat. Dar ceva s-a întâmplat în mintea mea și în trupul meu. Un val imens de recunoștință și fericire mi-a tămăduit moleșeala cadaverică din corp și din suflet. Am trecut de cealaltă parte a baricadei, am regăsit motive pentru care să iubesc viața și să lupt pentru ea. După atâta timp am înțeles că nu mai trebuie să mă tem. Iubirea deja e în mine, mi-a lăsat-o în

dar Paula ca să-mi fie înger păzitor, mie și tuturor celor pe care i-a iubit. Îmi curge prin vene, îmi intră prin oase și se dăruie la infinit oamenilor care vor s-o primească. Asta fac acum: o împărștii în toată lumea, o împart cu cât mai mulți. Și de-ai ști cât este nevoie de ea...

Dacă o întâlnești pe Carla, mulțumește-i încă o dată în numele meu. Spune-i că îmi este mereu aproape în gânduri. Efortul ei m-a marcat, m-a întors pe dos și mi-a oferit o nouă viziune față de oameni. Am învățat de la ea că dragostea poate naște doar dragoste, indiferent cât de greu și întortocheat e drumul spre ea. Laurei transmite-i felicitările mele. Nu pot decât să mă bucur că soarta a întors-o cu fața spre Radu, care e un om deosebit și alături de care va găsi afecțiune și grijă.

De Pariso să nu-ți faci griji, e în mâini de nădejte. Bunul meu prieten Bogdan a reușit chiar să-l extindă, deschizând alte trei localuri în București. Dar probabil deja ai citit despre asta în ziare. Ceea ce nu știi e că o mare parte din banii adunați din afacere se duc în fondul unei asociații de susținere a copiilor cu boli cardiace. Unii dintre ei primesc o șansă la o nouă viață prin efortul nostru comun. Mă bucur nespus s-o știu pe Carla implicată atât de mult, așa cum o făcea în trecut pentru copiii surdo-muți. Acum când creațiile ei sunt atât de solicitate, nu este ușor să găsească timp și pentru alte activități.

Mamă Mara, vezi cum toate s-au așezat la locul lor? Toți ne-am reîntregit și, în sfârșit, putem privi cu speranță spre viitor.

*Ai grijă de tine și nu uita că te port mereu în gând.
Te îmbrățișez cu dragostea unui fiu.*

Theodor

Terminând de scris, închise ochii și simți cum un fior cald îi cuprinde corpul. Urma să lase carnetul la cel mai apropiat oficiu poștal. Ridică rucsacul de jos, îl puse în spate și porni în josul străzii. Avea atât de multe să descopere, să simtă, să încerce. Lumea și timpul abia începeau.

CUPRINS

Capitolul 1	7
Capitolul 2	13
Capitolul 3	17
Capitolul 4	25
Capitolul 5	29
Capitolul 6	35
Capitolul 7	39
Capitolul 8	49
Capitolul 9	59
Capitolul 10	63
Capitolul 11	71
Capitolul 12	75
Capitolul 13	83
Capitolul 14	85
Capitolul 15	89
Capitolul 16	97
Capitolul 17	101
Capitolul 18	111
Capitolul 19	117
Capitolul 20	123
Capitolul 21	127
Capitolul 22	131
Capitolul 23	135
Capitolul 24	143
Capitolul 25	155

Capitolul 26	161
Capitolul 27	163
Capitolul 28	171
Capitolul 29	177
Capitolul 30	183
Capitolul 31	187
Capitolul 32	191
Capitolul 33	201
Capitolul 34	209
Capitolul 35	211
Capitolul 36	215
Capitolul 37	217
Capitolul 38	219
Capitolul 39	223
Capitolul 40	229
Capitolul 41	233
Capitolul 42	239

eBook

Scanează codul pentru a downloada romanul „În umbra pașilor tăi” în format eBook pe smarphone sau tabletă.

Audiobook

Scanează codul pentru a downloada romanul „În umbra pașilor tăi” în format Audiobook pe smarphone sau tabletă.

Pentru a scana un QR Code, este necesar să instalați o aplicație:

- iPhone sau iPad: Instalați aplicația *QR Code Reader by Scan*.
- Smartphone sau tabletă Android: Instalați aplicația *Google Googles*.
- Smartphone sau tabletă Windows: Instalați aplicația *QR Code Reader*.

